NEMZETÜNK SZOLGÁLATÁBAN MEGHALNI LEHET, DE ELFÁRADNI SOHA!

Megjelenik minden hó 15-én

SZITTYAKÜRT

A HUNGARISTA SZELLEM LAPJA

Alapítva: Hungária Szabadságharcos Mozgalom, 1962.

47. ÉVFOLYAM 3. SZÁM | 2008. MÁRCIUS | ÁRA: 280 Ft

HITLER KERESZTÉNYSÉGE A GYAKORLATBAN (8. oldal)

Tudós-Takács János:

SZÁLASI FERENC ESZMÉI ÉS VÉRTANÚSÁGA

1946. március 12-én a Markó utcai fegyház udvarán kivégezték Dr. Gera Józsefet, a Nyilaskeresztes Párt – Hungarista Mozgalom Pártépítésének vezetőjét, Beregffy Károlyt, magyar királyi honvédelmi minisztert, Vajna Gábort, magyar királyi belügyminisztert és Szálasi Ferencet, magyar királyi miniszterelnököt, Magyarország Nemzetvezetőjét. A baloldali médiumok által sátáninak, gonosz szörnyetegnek beállított politikusok közül a leginkább negatívnak ábrázolt személy: Szálasi Ferenc. Vele kapcsolatban a hivatalos történészek nem alkalmazzák a „sine ira et studio" (harag és elfogultság nélkül) elvét, ami pedig szükséges előfeltétele az objektív történetírásnak.

Szálasi Ferenccel kapcsolatban kizárólag a politikai tevékenységét szokták – hamis beállításban – emlegetni, de szinte sohasem esik szó filozófiai gondolatairól és igazi egyéniségéről. Pedig ennek ismerete nélkül lehetetlen megérteni életének utolsó perceiben megnyilvánuló hősi magatartását, amelyet a kivégzésénél jelenlévő szélsőbaloldali francia újságíró, Fernard Gigon így írt le:

„Szálasi még csak nem is remeg… Gránit. Maga az emberré lett gránit. Gránit marad akkor is, amikor elhalad három kivégzett miniszterének holtteste előtt. Egyenletes, biztos léptekkel megy a halál felé. Azután csak egyetlen gesztus, egyetlen mozdulat: odahajol a feszülethez, amelyet a fiatal pap nyújt fel ajkaihoz, hogy megcsókolja. És meghal anélkül, hogy egyetlen izma megrezzenne, vagy a szemében ott ülne a félelem."

Ilyen bátorsággal és méltósággal csak egy ártatlan tud meghalni!

Melyek voltak vértanú Nemzetvezetőnknek azok a filozófiai gondolatai, vezérlő eszméi, amelyek erőt adtak neki ezekben a drámai percekben?

Erre a kérdésre a választ a leghitelesebben az 1945-46-os börtönnaplója tükrében adhatjuk meg, amelyet egyrészt az Andrássy út 60-ban, a 39. számú pincezárkában (1945. október 1–1946. január 24. között), másrészt a Markó utcai fogház II. emelet 14. számú zárkájában (1946. január 24-március 12. között) vetett papírra.

Szálasi egyéniségébe mély bepillantást enged az a tény, hogy filozófiai eszméit nyomorúságos körülmények között, elégtelen börtönkoszt mellett, éhségtől gyötörve, egy 2x2 méteres, penészes falú, természetes világítás nélküli pincezárkában, egy szál ceruzával, minden tudományos segédeszköz nélkül, a közeli kivégzés biztos tudatában fejtette ki. Nem mindennapi összpontosítási készség és hallatlan lelkierő szükséges ilyen mélységű szellemi teljesítményhez ilyen körülmények között. Az egész filozófiatörténet folyamán Szálasin kívül egyedül Boethius (480-527) volt az, aki a halálos ítélete végrehajtását várva, a siralomházban is alkotott: itt írta az Aquinói Szent Tamás által is sokszor idézett filozófiai fő művét, amelynek címe: „De consolatione philosophiae" (A filozófia vigasztalásáról).

Szálasi központi gondolata *az igazság,* amelyről – többek közt – ezt írja: **„Mindegy, hogy ki hirdeti az igazságot, pojáca, bohóc vagy ripacs. Nem a hirdető a lényeges, hanem az, hogy amit hirdet, maga az igazság." „Az igazságnak nincs szüksége ordító hangra, hanem csak higgadt érvre." „Az igazság akkor is igazság marad, ha csak egy szem látja. De akkor is igazság marad, ha Istenen kívül egyetlen szem sem látja." „Ne a hatalomnak legyen igazsága, hanem az igazságnak legyen hatalma." „Az igazság lassú járású, de feltartóztathatatlan."** – S az igazságot kutató filozófiáról a legnagyobb meggyőződéssel írja: **„A filozófia át fog segíteni legnagyobb vajúdásomon."** S a kivégzése előtti hősisége mutatja, hogy Szálasi nem tévedett…

Szálasi filozófiai gondolkodásának másik pillére Isten, aki „rajtunk kívül létezik."

Istenfogalma éles elutasítása mindenfajta panteizmusnak, amely a világot Istennel azonosítja, és így nem egyéb, mint költői módon megfogalmazott ateizmus. Szálasinak nem kellett az ateizmus, sem költői, sem kevésbé költői formában. Naplójában több imát találunk, amelyeket napi rendszerességgel Istenhez intézett.

Határozottan *elutasítja a materializmus minden fajtáját.* „Nincs eleve lelkes anyag, hanem csak… lelket kapott anyag." **„A matéria csak eszköz lehet, nem lehet cél. A szellemnek van minden alárendelve." „A szellem mindig erősebb, mint bármi más."**

A vallás számára jóval többet jelent, mint templomba járást. Szerinte **„a vallást nem lehet magánügynek tekinteni, mert nem mindegy, hogy a megváltoztathatatlan erkölcsi világrend alapján áll-e a közösség tagja, vagy pedig egy önmaga csinálta és önmaga szentesítette torz erkölcsi felfogást alakított-e ki magában".**

Erős meggyőződése, hogy *a változhatatlan Istenen alapuló erkölcsi rend nem változhat és nem függhet az emberi hatalmi viszonyoktól.* Ezért azt írja: **„Rossz bírói ítélettel nem lehet az erkölcsi világrendet megingatni."** Halála előtt néhány nappal meggyőződéssel rögzíti naplójában: **„Isten előtt állok. Az égi Bíró már ítélt fölöttem, és ítéletébe már előre belenyugodtam. A földi bírót pedig nem félem."**

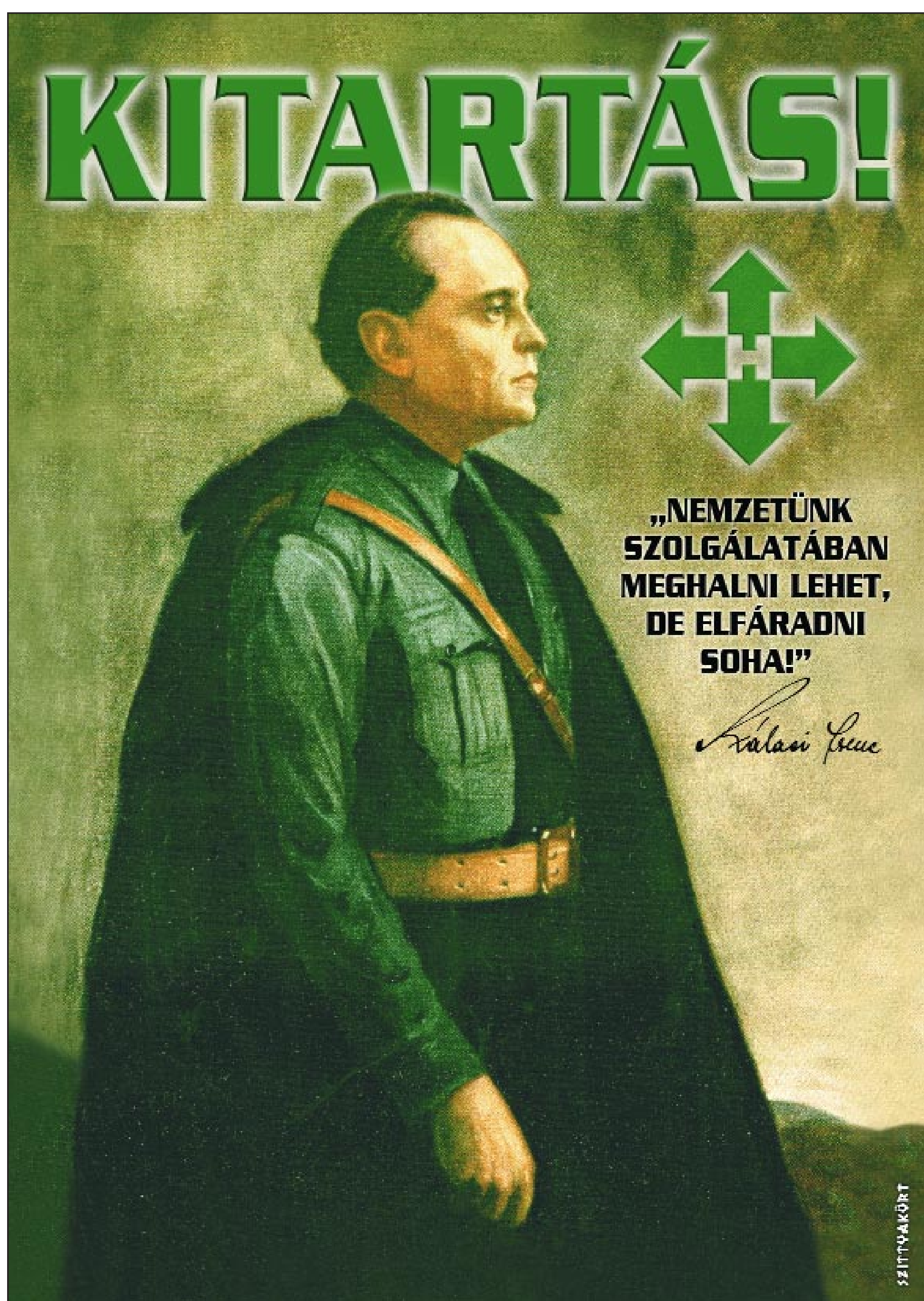
Szálasi erkölcsi felfogásának középpontjában *a hősi életszemlélet* áll. Ezt mutatja jelmondata is: **„Inkább hős egy pillanatig, mint rabszolga egy életen át."** Erről ragyogó tanúságot tett, amikor gránit maradt az akasztófa alatt is, amivel elnyerte még a politikai ellenfél, a baloldali újságíró csodálatát is!

Szálasi vallási és erkölcsi felfogása *keresztény alapon* nyugodott. A keresztény világnézetnek megfelelően *Krisztust* Megváltónak, Messiásnak és istenembernek tartotta. Naplójába ezt írta: **„Jézus Krisztus isteni lényege biztosíték arra, hogy a rögzített törvényeiben nem tévedhetett."** Jézus Krisztus példabeszédeit és tanítását a lehető legmagasabb rendűnek értékelte: sokszor idézte (kivégzése előtt néhány órával is) Jézus főpapi imáját és csókolta meg áhítattal az akasztófa alatt a feszületet.

Ez a meggyőződés egész életét áthatotta. Ezért vallotta, hogy *a Hungarizmus és az „új világ… alapjai* a következők: **Krisztus tanítása, a nacionalizmus és a szocializmus."**

Előttünk áll tehát Szálasi Ferenc *egyénisége,* amelynek fő vonásai: *az igazság szeretete, istenhit és a Nemzet halálos szeretete.* Kiegészült ez – a börtönnapló tanúsága szerint – a felesége, „Édes asszonya" iránti rajongó szerelmével és édesanyja őszinte tiszteletével és szeretetével.

Az igazság szeretetéből fakadó jogi tisztánlátása okozta, hogy a börtönben és Jankó Péter bírósága előtt is kijelentette: ő jogilag érvényesen Magyarország Nemzetvezetője. S ezt teljes joggal állította. 1944. október 16-án Horthy Miklós kormányzó először szóban, majd írásban kinevezte miniszterelnökké, és október 27-én az Országtanács (amelynek 7 tagja ▶

▶ interregnumban az állami főhatalmat gyakorolta) azt a törvényjavaslatot terjesztette az Országgyűlés elé, hogy Szálasi Ferencet válassza meg Nemzetvezetővé. Ezt a törvényjavaslatot az Országgyűlés november 3-án elfogadta, és Szálasi Ferenc november 4-én a Szentkorona előtt letette az államfői esküt. Ezzel teljesen legitim módon Magyarország államfője lett. S mivel államfői mivoltától az Országgyűlés nem fosztotta meg, halála pillanatáig államfő, Nemzetvezető maradt – ettől a tisztségtől nem foszthatta meg közjogilag az a tény, hogy Moszkva megbízásából 1944. december 23-án Debrecenben „ideiglenes kormány" alakult. Az 1945. októberi és novemberi szavazásokon pedig nem fejezhette ki az akaratát az egész Nemzet, hiszen nem szavazhatott a nyugatra menekült 1 millió magyar, nem szavazhattak a hadifoglyok, a börtönben sínylődők, az elszakított országrészben élők, és azok sem, akiket politikai okokból megfosztottak szavazati joguktól. 1946-ban a köztársasági törvényjavaslatot nem bocsátották népszavazás elé, az államforma változásáról nem dönthetett a magyar Nemzet, ezért de jure (jogilag) Magyarország apostoli királyság maradt, amely a körülmények miatt de facto (ténylegesen) nem fejthette ki működését.

Joggal mondhatta tehát Szálasi Ferenc, hogy ő Magyarország Nemzetvezetője.

S mivel a (Jankó Péter 1946. március 1-i ítéletével halálra ítélt) Nemzetvezető számára keresztény meggyőződése alapján nyilvánvaló volt, hogy a halállal nem ér véget a halhatatlan lélek élete, teljes lelki nyugalommal és lelkierővel indult utolsó útjára, a vértanúhalálba. Ezt jegyezte fel naplójába: **„Utolsó földi utammal az örök életbe indulok." „Utolsó lépések a földi életben első lépések az örökkévalóság felé."** Ezért tudott gránit lenni, gránitnak maradni földi élete utolsó pillanatáig.

Vannak sokan, akik nem hajlandók a Nemzet mártírjai között számon tartani Szálasi Ferencet, és nevének említésekor dührohamot kapnak. De mi, akiknek megadatott ismerni életét, tetteit, jellemét és nézeteit, igenis megemlékezünk Róla, akiről a bolsevisták és a liberálisok szerint még beszélni sem szabad. Mi beszélünk Róla, és ezzel mások elmulasztott kötelességét is pótolni kívánjuk. **Ő a mi hősünk!** Aki 1944-ben számos európai politikust megelőzve látnoki szemmel nézett a Nemzetet fenyegető bolsevizmusra. Keletre mutatott, és szava végső kiáltás volt a magyar lelkekben. Szent meggyőződésem, hogy egykor majd Hazánkban és minden európai országban állni fog ércszobra, Kelet felé néző szemmel, felemelt kézzel, jelképéül a védelemnek, az önfeláldozásnak.

Más nemzetek is megemlékeznek vértanúikról. A horvátok nem tagadták meg Ante Pavelic-et, az olaszok nem hallgattak Mussoliniről, a románok szobrot emeltek Antonescunak, Tisot a szlovákok nemzeti hősként tisztelik, Adolf Hitlerről és Rudolf Hessről számos német megemlékezik. Magyarország sem felejtheti el Szálasi Ferencet, akinek egy millió magyar menekült és Nyugat-Európa köszönheti, hogy megmenekült a bolsevizmustól!

Dicső Nemzetvédőnk! Vértanúhalálod 62. évfordulóján fájdalmas büszkeséggel gondolunk Rád! Köszönjük, hogy a legdrágábbat, életedet adtad halálosan szeretett Nemzetedért! Ércnél maradandóbb emlékművet állítottál magadnak. Több voltál, mint politikus: Te a Nemzet Prófétája és Vértanúja voltál! Arany János „Széchenyi emlékezete" című versének szavaival emlékezünk Rád:

„Nem hal meg az, ki milliókra költi
Dús élte kincsét, ámbár napja múl;
Hanem lerázván, ami benne földi,
Egy éltető eszmévé finomul.
Mely fennmarad és nőttön nő tiszta fénye,
Amint időben, térben távozik,
Melyhez tekint fel az utód reménye:
Óhajt, remél, hisz és imádkozik.
…
Mi fölkelünk: a fájdalom vígasztal,
Egy nemzet gyásza nem csak leverő;
Nép, mely dicsőt, magasztost így magasztal,
Van élni abban hit, jog és erő!

Úgy legyen!

Major Tibor:

A MEGFESZÍTETT

Nagypéntek van a világon. *A mi urunk, Jézus Krisztus nap mint nap megfeszíttetik.* Nem a Kajafások és nem a farizeusok által kivezényelt zsidó csőcselék áll most a római helytartó udvarán, nem a jeruzsálemi faji nacionalizmus üvöltözi a „feszítsd meg"-et.

Megfeszítik a mi Krisztus Urunkat újra és újra, amikor a sorozatos vatikáni zsinatok rendelkezései értelmében kitörlik az Újszövetségből mindazokat a részleteket, amelyek egy kisebbségi népet nem kedvező megvilágításba helyeznek, amikor cenzúrázzák a Bibliát, Szent Pál leveleit és Máté evangéliumát, amelynek hiteles olvasata így hangzik:

„Mit tegyek hát Jézussal, akit Krisztusnak neveznek? És mindnyájan azt felelték: Feszítsd meg! A helytartó pedig megkérdezte: De hát mi rosszat cselekedett? Ők annál hangosabban ordították: Feszítsd meg! Amikor Pilátus látta, hogy semmire sem megy, sőt, még nagyobb zavargás támad, vizet hozatott, megmosta kezét a sokaság előtt, és így szólt: Ártatlan vagyok ennek az igaz embernek a vérétől. Ti feleltek érte! És az egész nép azt felelte: Rajtunk az ő vére és a mi gyermekeinken! Akkor szabadon bocsátotta nekik Barabbást, Jézust pedig megostoroztatta és kiszolgáltatta, hogy megfeszítsék."

Megfeszíttetik *Krisztus Urunk,* és megcsúfoltatik a kétezer éves keresztény múlt, amidőn püspökök, kardinálisok a zsidó-keresztény testvériség jegyében összeülnek a tiszteletreméltó rabbikkal, hogy együtt *hitvallást tegyenek a kereszténység megalázkodásáról.* A *zsidó Bea kardinális* felállított egy különleges bizottságot az Egyház és Izrael közös történetének tanulmányozására. Az Egyháznak a zsidókérdést illető kívánatos megváltoztatását szorgalmazó személyek és irányzatok mögött hatalmas zsidó szervezetek és személyiségek sorakoztak föl.

Miként a *Cion Bölcseinek jegyzőkönyveiben, úgy* itt is kidolgozott formában tárul elénk a pontos és kísérteties menetrend. E téren a zsidók részéről a vezető szerepet egy franciaországi zsidó, *Jules Isaac* vitte. Tevékenységének alapgondolata: *Auschwitz és a hat millió zsidó áldozat tulajdonképpen az Egyház gyűlölködő antiszemitizmusának tulajdonítható.* Amit a „nácik" a gyakorlatban csináltak, azt az Újszövetségből és az Egyházatyáktól tanulták. *Ezért hát* – mondja – itt az *ideje, hogy az Egyház – látva a borzalmas eredményt – megváltoztassa a 2000 éves hazugságot és a rá épülő gyűlöletet, illetve jóvátegye a hibákat. Isaac, Jésus et Israel című könyvében az Evangélium történelmi hitelességét támadja. „Megdöbbentő* – olvasható e könyvben , *hogy a négy evangélium mennyire csökkenti a rómaiak felelősségét, pusztán azért, hogy a felelősséget a zsidókra hárítsa. E téren a négy közül Máté a legrosszabb." Ő az a főhazudozó, aki „kilőtte mérgezett nyilait, és ezeket soha többé nem lehetett eltávolítani."*

Isaac hosszasan bizonygatja, hogy *Jézus elítéltetése a legendák birodalmába tartozik, és egyáltalán nincs történelmi alapja.* Ez az álságos istengyilkosság az a bűn, amely „évszázadok során, generációról generációra gyógyíthatatlan emberi gazságokban, perverzitásokban húzódik végig, és amely tetőzését érte el Auschwitz-ban, ill. a náci Németország gázkamráiban és krematóriumaiban. Az is bizonyos, hogy az Egyházatyák ugyancsak részt vettek a zsidóság erkölcsi megkövezésében és előfutáraivá váltak Streichernek és a hat millió zsidó többi gyilkosának." Isaac így foglalta össze követeléseit: meg kell tiltani minden faji, vallási és nemzeti megkülönböztetést, módosítani kell a liturgiában a zsidókra vonatkozó imákat, főképp a Nagypénteki Könyörgést. Ki kell jelenteni, hogy a zsidóság egyáltalán nem bűnös és nem felelős Krisztus halálában, illetve, hogy abban az egész emberiség bűnös. El kell törölni az Evangéliumnak – főképp Mátéénak – egyes részeit.

Meg kell rémülni attól a terrortól, amelyben egyházi méltóságaink csak nekik udvarolnak, és lehalkítják a hangjukat, ha nevüket kiejtik. *„A keresztényeknek a zsidóirtó nácizmussal szemben tanúsított ellenállása az ősi zsidóellenesség miatt nem volt olyan, mint amilyent az emberiség joggal elvárhatott volna Krisztus híveitől. A keresztények lelkiismerete kialudt a holocaust tragédiájának idején"* – mondotta *II. János Pál.* Ha valaki erre azt mondaná, hogy ezek szerint a terrorista pimaszság előtt még a *Bibliának* is meg kell hátrálnia, akkor a zsidó világterror prófétái rögtön kijelenthetnék, hogy az illető „náci-fasiszta bitang".

A németnyelvű zsidóság lapja, a New York-i Aufbau rendkívül meleg hangon emlékezik meg az egyre javuló viszonyról a pápaság és Izrael között. A lap az 1960. augusztusi számában megemlíti, hogy *XXIII. János pápa* törölni készül [később törölték is] a liturgiából a Nagypénteken évszázadok óta mondott imádságot, amelyet a Krisztust megfeszítő „perfid" zsidókért imádkoztak.

2008 húsvétján egyetlen vigaszunk, reményünk csakis az isteni forradalmár lehet, aki a magyar élet templomaiból korbáccsal veri ki a kiváltságot, a kiválasztottságot, az ország kifosztásának urait, akik most a világot akarják meghódítani.

***

A nagy merészségek viszik előre a világot! A merész tettek világítják meg az emberiség haladásának útját. Miként minden forradalmat, így a magyar forradalmat, *1848. március 15-ét* is olyan kor előzte meg, amelyben a nemzet már kiutat keresett a XIX. század megoldatlan problémáinak megoldásához. A békés megoldás felé vezető utat két lángelme világította be, e kor két nagy vezéregyénisége: *Széchenyi István* és *Kossuth Lajos.*

Túl messzire kellene mennünk, ha a szabadságharc mozzanataira, illetve azok előzményeire akarnánk kitérni. Ahhoz, hogy az *1848-as szabadságharc* diadalmasan elinduljon, nem lett volna elég, hogy a nyugati szabadságeszmék szele elérjen Magyarországra. Nem lett volna elég, hogy *Széchenyi* kimondja: Magyarország nem volt, hanem lesz. Nem lett volna elég, hogy a Nemzet legjobbjaiban megérlelődjék a szabadság vágya, és az ezeréves magyar tölgy csodálatos szellemi kivirágzásba boruljon. Még a bécsi forradalom híre sem mozdította volna meg a népet. *Ehhez Petőfi Sándor kellett!*

A „Tizek tanácsa" március 14-én dolgavégezetlenül ment haza a Pilvax-kávéházból, és csupán *Petőfi Sándor* rótta, javította odahaza a *„Nemzeti dal"* világraszóló sorait. És másnap borús volt az idő, és havas eső esett, az emberek fázósan húzták össze magukon a kabátot, és ernyőt tartottak a fejük fölé. *De Petőfi felugrott a Pilvax asztalára és tettekre harsogta a tétovázókat: „Rabok tovább nem leszünk!"*

Ez az egyetlen ember, ez a dübörgő költemény, ez a merész tett indította el a pattanásig feszült Nemzetet a tettek útjára! A Pilvax-kávéházból kivonuló csoport hamarosan tömeggé vált, a pesti diákság, fiatal írók, művészek olyan sokaságává, amelynek élén igazi vezető egyéniségek álltak, mint pl. *Petőfi Sándor, Jókai Mór, Degré Alajos, Vasvári Pál stb.* Ők mondtak végső ítéletet egy vértelen forradalomban, egy újat, egy szebbet és jobbat álmodva. A tömeg a Landerer és Heckenast nyomdához vonult, ahol *„Mit kíván a magyar nemzet" címen* kinyomtatták a már korábban megszületett *12 pontot, valamint Petőfi Sándor forradalmi himnusznak is beillő költeményét, a „Nemzeti Dal"-t. Majd kiszabadították börtönéből* Táncsics Mihályt.

Petőfi Sándor bátran mert és végig állta a sarat. Ott halt meg a harc mezején, ahol kívánta. Csontjai ott pihennek valahol a többi magyar csontjaival együtt, akik életüket adták a szabadságért. De lelke itt maradt velünk, bíztatva nemzetünk fiait *1956. október 23-ának történelmi magaslataira.* Bíztat ma is, kitartásra, helytállásra buzdít bennünket a kamatrabszolgaság elleni küzdelmünkben. Bíztat makacs szembenállásra mindazokkal, akik nemcsak eladnák, de el is adják a magyarhazát – aprópénzért.

Az 1848/49-es magyar szabadságharc leverése után az alkotmányos élet az osztrák tartományokban megszűnt, Magyarországgal pedig úgy bánt a bécsi kormány, mint egy meghódított tartománnyal. Alkotmányát elkobozta, területét feldarabolta. Erdély és Horvátország külön tartománnyá lett, és az ország déli részeiből szerb vajdaság néven új tartományt alakítottak, 70 évvel megelőzve ezáltal Trianont az országcsonkítás művészetében és kész sémát szolgáltatva az itt élő nemzetiségek uralmi törekvéseinek kielégítésére. „Istentelen azon vád, mintha a magyar faj igazságtalan volt volna a haza vele együtt lakó másajkú népeivel – mondta *Kossuth Lajos.* A Habsburg-ház úgy törekedett arra, hogy megossza a nemzet összes erejét, hogy a szerbeket, oláhokat, az egyéb szláv népeket és a németeknek egy részét ellenünk izgatta. Vajon hol maradt az elfogadott keresztény vallási parancs: az igazság, a szeretet és békesség parancsa, amellyel az uralkodó háznak bel- és külügyeit intézni kellett volna, amikor döntéseit meghozta és azok végrehajtását irányította?

***

Az aradi tizenhárom törhetetlen haza- és szabadságszeretete, meg nem alkuvó küzdelme, bátor magatartása a harcban, a puskacső előtt, bitófa alatt, sok ezer követőre talált. *1944. október 15-e volt az a fordulópont,* amikor a magyar nép fiai *Szálasi Ferenc* vezetésével bizonyságot adtak arról, hogy él bennük az *aradi vértanúk* haza- és nemzetszeretete, küzdeni akarása, hősisége, nemzetféltése.

Az alig felcseperedett ifjakból kiváló harcosok lettek. Harcedzett férfiakból hősi halottak, öregemberekből hazánkért az utolsó leheletükig küzdő honvédek. Államférfiakból, politikusokból, tábornokokból és katonákból méltó társai a

vértanúságban *az aradi tizenhárommak* és első alkotmányos miniszterelnökünknek, *gróf Batthyány Lajosnak.*

A Magyar Március 1946 óta nemcsak a szabadságot jelenti nekünk, de miként az 1849-es október és az 1946-os március a mártíromságot is. *1946. március 12-én végezték ki Szálasi Ferenc nemzetvezetőt és vezető kormánytársait: Vajna Gábort, Csia Sándort, Beregffy Károlyt, Kemény Gábort, Gera Józsefet és Szöllősy Jenőt.*

Az 1848/49-es szabadságharc eseményeit közel 160 év történelmi távlatából látjuk és értékeljük. 1946-tal összefüggésben nemcsak gyermekei és szemtanúi vagyunk korunk történéseinek, hanem a keserű pohár kiürítéséig aktív résztvevői is. A roppant tragédia, amelyet ebben az évben átéltünk, nem egy mozgalomnak, nem egy pártnak, nemcsak egy országnak, hanem Európának, sőt az egész világnak a tragédiája lett.

Szálasi Ferenc egy fényes katonatiszti karrier felfelé ívelő pályáján is a nemzet közkatonájának tartotta magát, és így lett korának igazán tiszta politikai hadvezérévé. Nincs különösebb jelentősége annak, hogy a judeo-bolsevista rendszer III/3-as ügynökei még ma is csak gyalázni tudják Őt. *Az Erkölcs, a Szellem világában győzelmet győzelemre halmozott, é*s a győzelmeknek ezeken a legtisztább lépcsőfokain emelkedett nemzetének *vezéri* piedesztáljára. *Világos, tiszta, igaz meglátásait nem tudja betakarni a gazok által Számára megásott sáros jeltelen sír. A Hungarizmus él, világít, irányt mutat és nemzetünk, sőt, a világ sorsának alakulásában bizonyságot tesz Mellette!*

Szálasi Ferenc egyike volt a magyar történelmi arcképcsarnok alakjainak. De az Ő személyisége, e személyiség erkölcsi-szellemi kiválósága a végtelen távlataira nyit kaput előttünk, mert ez a személyiség az egyetemesség jellegével szántott és vetett. Aratni – nem is akart. A termést és az aratást nemzetére hagyta. Szívből, szándékosan – *a vértanúk isteni sorsszerűségével.*

„Nem tartozom azok közé – olvasható ***Nyisztor Zoltán: Vallomás magamról és kortársaimról c.*** **könyvében –, akik csak a civilekben látnak politikára alkalmas alanyokat, és a politikus katonákat azonnal gyanúval fogadják. Így *nagy érdeklődéssel forgattam át Szálasi programját.* Nem találtam benne megváltó gondolatokat, de nem is volt rosszabb, mint a választási hadjáratokra készült átlagos politikai programok. De éppen mert politikai pártprogramnak készült s az ország súlyos szociális problémáit csak futólag érintette és nem tette sarkalatos tétellé, nem láttam célszerűnek, hogy mozgalmainkat egyesítsük.**

Telefonálás helyett *Szálasi személyesen jött el a válaszért,* amit annak vettem, hogy szerette volna és kész volt a megegyezésre. Hosszasan elbeszélgettem vele, *hogy mélyebben belelássak a lelkületébe. S meg kellett állapítanom, hogy egy nemeslelkű és tiszta szándékú férfiúval állok szemben, akit nem valami hóbort vagy becsvágy, hanem az abban az időben százezrek által érzett hazafias aggodalom a nemzet jövőjéért vezetett. Szinte sajnáltam és szégyenkeztem, amikor a beszélgetés végén ajánlatát visszautasítottam…*

***Apropó! Nyilasok.* A magyar kolóniával megismerkedve hamar észre kellett vennem, hogy közöttük a *nyilas.* Mint lelkipásztor híveim között nem tehettem különbséget politikai pártállásuk szerint, de különben is aszerint szoktam az embereket elbírálni, hogy egyénileg ki mit ér, és a politika miatt sohasem engedtem senkire se ráhúzni a vizes lepedőt. Aki másként gondolkozik, az tökfej!**

A Caracas-i magyar nyilasokról olyan bizonyítványt kell kiállítanom, hogy ők a kolónia dolgos, szorgalmas, becsületes tagjai voltak s minden nemzeti ügy lelkes pártfogói. Egy vonást külön megcsodáltam bennük, azt ti., hogy az egyedüliek voltak, akik áldoztak sajtójukra és irodalmukra.* Megrendelték több példányban is az emigrációs nyilas lapokat – akkor, amikor a nem-nyilas magyaroknak halvány sejtelmük sem volt arról, hogy volna nekik való emigrációs sajtó is – és ugyancsak több példányban rendelték meg pl. *Marschalkó Lajos könyveit* és barátaiknak ajándékozták. *Hangsúlyozom, hogy ezt csak ők tették meg, a kolónia többi részéről hatástalanul hullott le minden ilyen irányú kísérletem."

A magasabb rendű ember, a krisztusibb hungarista magyar áldozatkészségének, nemzetszeretetének *tettekkel bizonyított formája* ma is a világon mindenhol megtalálható! *Nemzetünk egén ezek a szikrázó fényű csillagok mutatják az utat, amely történelmi Magyarországunk feltámadásához vezet!*

A magyar jellemnek e megnyilvánulását büntetendő cselekménynek minősíti az alja emberek bosszúra felépített törvényhozása. *A nemzetköziség, a hazánkra szakadt zsidó országhódítás igyekszik kiirtani a magyarságból ezt a nemzetfenntartó erőt, mert ez az erő országromboló céljainak útjában áll.* Tudják, hogy az ország, sőt, a világ feletti uralom megszerzéséhez gerinces vezetőket nélkülöző csordanépek kellenek, eszközemberek, akik együgyű barom módjára húzzák az igát és szolgálják a zsarnokot, egészen addig, amíg életük lángja végsőt nem lobban. Milyen sokan hallgatják lapulva a nemzeti gondolat lehurrogását, az ország kifosztását, a demokrácia cifrarongyába öltöztetett liberál-kapitalizmus dicsérését.

A nemzetvédelem a hősiség legerőteljesebb próbája, mert ennek során szilárd jellemű emberek gyenge fegyverzettel veszik fel a harcot a túlerővel szemben. Akkor válnak igazán hősökké, amikor ennek tudatában, de az igazság győzelmében bízva, erős hittel vívják meg a küzdelmet, és sikerrel viszik diadalra a mocsoktalanul megőrzött zászlót, amelyen Isten szent neve mellett a Haza szent neve is ott ragyog.

Akarjatok, tegyetek, mert kopogtat a nemzet halála!

FEJET HAJTOTTUNK EURÓPA HŐSEI ELŐTT

A Hazáért Egység Mozgalom szervezésében idén is megrendezésre került, az immár hagyományosnak mondható Becsület Napja, ahol is Európa hős védelmezőire emlékeztünk. Rendkívül örömteli, hogy évről évre folyamatosan növekszik a résztvevők száma, s így immáron több mint 2000 bajtársunk (köztük külföldiek is) tette tiszteletét a megemlékező szertartáson. Verőfényes szombati délutánon gyülekeztek a közösen emlékezni kívánók a Hősök terén, ahol a rendezvény lebonyolítására kijelölt kordonok közé dobszóra bevonultunk. Fegyelmezetten, zárt katonai alakzatban várta a résztvevő sokaság a beszédek megkezdését, amit a Szózat elhangzása előzött meg.

Beszédet mondott Illés Zsolt, Matthias Fischer és Eckart Braeuniger (NPD), illetve Robin Liebers, az NPD ifjúsági tagozatából (Junge Nationaldemokraten). Felszólalt még Stephen „Swiny" Swinfen Angliából, és idén először egy spanyol bajtársunk, Luis Munoz is, a Democracia Nacional képviseletében. És természetesen Tudós-Takács János is, aki többek között rámutatott arra a tényre, hogy abban a pillanatban, amikor a keresztény európai civilizációt védő magyar és német katonák a kitörés mellett döntöttek, legyőzték a bolsevizmus által hirdetett materializmust, hiszen az óriási anyagi túlerőben lévő vörös hordát látva is úgy döntöttek, hogy dacolnak vele, és katonai esküjükhöz híven nem alkusznak meg, nem teszik le a fegyvert, hanem harcolnak az utolsó csepp vérükig.

Ezzel legyőzték a halált, és bebizonyították, hogy az erkölcsi-szellemi értékek az anyag felett állnak, ahogyan Szálasi Ferenc is hirdette, és a legnagyobb mozgatórugó nem más, mint a hazaszeretet.

Ezen a szálon maradva a többi felszólaló is méltatta a kitörő katonák hősiességét, katonai erényeit. Továbbá német bajtársaink többször is hitet tettek a népeink közötti barátság mellett, és leszögezték, hogy tovább kívánják folytatni a harcot, velünk együtt, a Nemzetek Európájáért. A beszédek között pedig Szentgyörgyhegyi Ferenc mondott lelkesítő verseket.

A szónoklatok elhangzása után elhelyezték a koszorúkat, majd a magyar, illetőleg a német himnusz, és az Ébredj magyar meghallgatásával, és elénekléséről zárultak az emlékezés percei. Kijelenthető, hogy ismét méltóságteljesen, a Hősök emlékéhez illően zajlott le a megemlékezés. Megjegyzem, a tér környékén odatévedt néhány kilúgozott agyú antifasiszta tüntető, de véleményem szerint a résztvevők többsége ebből mit sem vett észre.

Eddig a beszámoló kellemes része, de most mindenképpen foglalkoznunk kell azzal, hogy hogyan reagált erre a média. Nagy meglepetés nem ért minket, bár a résztvevők számát nem nagyon merte a zsidó kézben és zsoldban álló sajtó kozmetikázni, – a mocskolódó hangvételt már megszoktuk természetesen – ám a Népszabadság egészen elképesztően messzire ment a hazudozásban, szokásukhoz híven. Ugyanis a következőket írta: „Mintegy ezer résztvevőt vártak a szervezők ma a 'becsület napi' rendezvényre, de ennél tudósítónk becslése szerint kevesebben lehettek."

Voltak, aki arra próbálták kihegyezni az egészet, hogy a résztvevők nagy többsége külföldi volt, és így azt a benyomást próbálták kelteni, hogy a magyar résztvevők száma csekély, így mégsem olyan „szörnyű" az ő szempontjukból a dolog. A valóság ezzel szemben az, hogy valóban képviseltették magukat szerte Európából résztvevők, (Németország, Spanyolország, Horvátország, Svájc, Anglia, Csehország) de a megemlékezők legnagyobb hányadát magyar testvéreink tették ki. Persze, ahogy egykoron Adolf Hitler is megjegyezte; „Nem tisztességes német és nem igaz nemzetiszocialista az, akit a zsidó újságok nem szidnak és nem átkoznak." Azt gondolom, ezt át is vehetjük a mai magyar gyakorlatba. Éljenek Európa hős védelmezői, vérükből új hajtás sarjad!

Lantos János
kitartas.hu

A KITÖRÉS ÉS A HŐSI ÉLETSZEMLÉLET

Tudós-Takács János beszéde a Hősök terén

1944. december 24-étől 1945. február 11-éig a magyar-német helyőrség 50 napon keresztül szállt szembe a Budapestet ostromló, hatalmas túlerőben levő szovjet hadsereggel, de február 11-én sem adta meg magát, hanem kitörést hajtott végre északi-északnyugati irányba a szovjet ostromgyűrűn keresztül. Ennek során nagyon sok magyar és német katona hősi halált halt, miközben 823 harcos sikeresen elérte az ostromgyűrűn kívül harcoló bajtársakat.

Az a legendás hősi harc, amelyet a magyar és a német hősök vívtak Budapest romjai között, nem volt hiábavaló. A magyar főváros védői 50 napon át tartották lekötve Sztálin csapatait, amivel meghiúsították Sztálin tervét. A magyar-német ellenállás lehetetlenné tette, hogy a bolsevista hordák eljussanak az Atlanti-óceánig, elfoglalják egész Európát és megsemmisítsék az egész nyugati kultúrát és civilizációt.

De a Budapest védelme és különösen a február 11-i kitörés során megnyilvánuló hősiességnek hatalmas világnézeti-erkölcsi üzenete is van korunk számára. Budapest magyar és német védői tanúságot tettek a hősi életszemlélet mellett: tetteikkel bizonyították, hogy ez az alapelvük: „Inkább hősnek lenni egy pillanatig, mint rabszolgának egy életen át!" A Budapestért folytatott küzdelem nemcsak Budapest szépséges épületeit pusztította el, de romba döntötte a materializmus bábeli tornyát is. Budapest védői bebizonyították, hogy a hazaszeretet és a kötelességteljesítés szellemi értékei hatalmasabb erőt jelentenek, mint az élvezetvágy, mint az önző anyagi érdekek, sőt, hatalmasabb erőt, mint a legerősebb emberi ösztön, az életösztön, hiszen arra is képessé tette őket a hazaszeretet és a katonai eskühöz való hűség, hogy kitartsanak, és halálfélelmüket leküzdve hősök legyenek – életük utolsó pillanatáig. 1945. február 11-e tehát azt is bebizonyította, hogy a szellem erősebb, mint az anyag, a lélek magasabb rendű, mint a test, és a világon a leghatalmasabb erőforrások a hazaszeretet és a hősi életszemlélet!

Erre a hősi életszemléletre itt és most, a béke idejében is égető szükségünk van, mert Nemzetünknek nemcsak halott, hanem élő hősökre is igénye van. Mert hősiesség kell ahhoz, hogy egy ember egész életén át szembeszálljon a mai önző, liberális, individualista korszellemmel, és ne önmagának éljen, hanem az Isten, a Haza, a Család és a Munka szolgálatának szentelje életét!

1945. február 11-én, a kitöréskor a hagyományos magyar-német sorsközösséget a közösen vállalt kötelességteljesítés, a kölcsönös bajtársiasság és a közösen kiontott vér pecsételte meg. Most, amikor a kitörés évfordulóján meghajtjuk fejünket a kitörés magyar és német hősi halottai előtt, tegyünk egy szent elhatározást, hogy német bajtársainkkal együtt, a szellem fegyvereivel egész életünkön át egy olyan Európáért fogunk küzdeni, amelyben minden nemzet megőrzi az azonosságát, tiszteli a múltját, tiszteli a hőseit, olyan Európáért, amelyben a Nemzet szolgálatában meghalni lehet, de elfáradni soha, és amelyben minden egyes embernek az egész életre szóló jelszava: „Isten mindenek felett, és a Haza mindenek előtt!"

Úgy legyen!

Dr. David Duke:

A MODERN KOR KÉT GALILEIJE KIMONDJA AZ IGAZSÁGOT A FAJRÓL

A legutóbbi időkig Dr. James Watson volt a legjobban tisztelt természettudós az egész világon. (Ő a Nobel-díj társnyertese a DNA-struktúra felfedezéséért; az az ember, aki a legtöbbet tett a hatalmas méretű Humane Genome Project érdekében.) De már nem az. A híres Cold Spring Harbor Laboratórium felfüggesztette megbízatását, és visszavonulásra kényszeríttette. Az egyetemek és a múzeumok az előadásait törölték, a média kórusa és a közéleti hangadók most a modern idők leginkább szidalmazó szavával „rasszistának" nevezik.

Miben rejlett az Ő nagy bűne? Csupán abban, hogy néhány szót ejtett arról a tagadhatatlan tényről, hogy IQ-különbségek vannak a fajok között, és erről beszélni ma éppen olyan veszélyes dolog, mint Galilei idejében azt mondani, hogy a Föld nem középpontja a világegyetemnek.

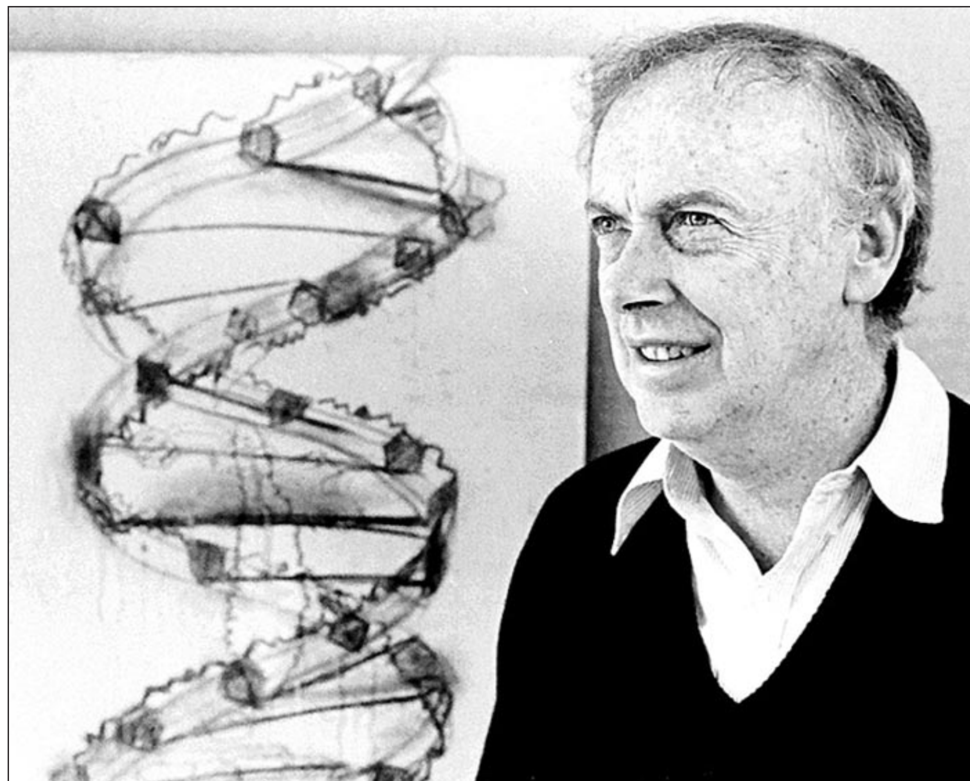
Dr. Watson a modern kor másik vezető tudományos óriását, Dr. William Shockley-t visszhangozta, aki bátran kimondta azt az igazságot, ami a XXI. század számára egyenértékű a középkor „eretnekségével": fontos faji különbségek léteznek. Egyikük sem volt semmiképpen sem szószólója bármely faj vagy nép hátrányos megkülönböztetésének vagy elnyomásának. A modern kor Galileijeként egyszerűen leírták és kimondták az egyszerű igazságot, és nagy árat fizettek tudományos tisztességükért.

Ha valakinek osztályoznia kellene az elmúlt 100 év legnagyobb tudományos teljesítményeit, valószínűleg kettőt tenne a csúcsra: a tranzisztornak (és folyományának, a szilícium chipnek és az arra épülő számítógép-korszaknak) a kifejlesztését, és az összes élőlény építőkövének számító DNA kettős spirál struktúrájának felfedezését.

A tranzisztor és annak mostohagyermeke, a félvezető alapozta meg az elektronikus és számítástechnikai korszakot. Egyetlen felfedezés sem alakította át jobban a világot, amelyben jelenleg élünk, mint ezek a vívmányok. A számítógépek és a modern elektronikus eljárások nemcsak az orvostudományt gazdagították és mentették meg százmilliók életét, hanem előmozdították a szállítást, a kommunikációt, az üzleti életet is, sőt, valójában a tudomány, az emberi alkotás és kreativitás minden vonatkozását. Dr. William Shockley volt a feje az AT-T laboratóriumokban dolgozó csapatnak, amely feltalálta a tranzisztort, és ő volt az, aki a későbbiekben megalapította a Shockley félvezető céget, amely útjára bocsátotta a híres Szilícium Völgyet és a modern számítógépipart. Ezért a hatalmas teljesítményért Dr. Shockley és csapata 1956-ban elnyerte a Nobel-díjat. Gyakorlatilag lehetetlen lenne felsorolni mindazokat a módokat, ahogyan Dr. Shockley felfedezései a tudomány és a technológia minden vonatkozását érintették. Shockley felfedezései számos további felfedezéshez vezettek az emberi élet minden területén.

Az utóbbi 100 év másik kiemelkedő természettudományos felfedezése a DNA-struktúra felfedezése volt. A történelem bizonyosan úgy fogja számon tartani ezt a felfedezést, mint ami ugyanolyan jelentőségű, mint a számítógép feltalálása, mivel ez kulcsfontosságú tudományos eredmény minden élőlény alapstruktúrájának – és különösen a mi emberi génjeinknek – megértéséhez.

A DNA-struktúra felfedezése lehetővé teszi az emberiség leghalálosabb betegségeinek kezelését és megelőzését. Végső soron megadta a lehetőséget arra, hogy az emberiséget megszabadítsák minden jelenleg ismert betegségtől. Ez képessé tesz minket arra, hogy egészségesebb növényi és állati élővilágot hozzunk létre. Egyes tudósok szerint egy napon a szuper-számítógépek alapjai DNA-molekulák lesznek, amelyek több milliószor gyorsabbak, mint a szilícium-alapú számítógépek.

Dr. James Watson

Talán a legfontosabb: a DNA-ra vonatkozó tudás egészségi állapotunkon kívül remélhetőleg kedvezően befolyásolja majd örökölt képességeinket is, és lehetséges, hogy örökölt képességeinken, életünk egészségén túl kulcsa lesz az egész emberiség minőségi tökéletesedésének és kedvező növekedésének is. Végső soron korlátlan lehetőségeket jelent az emberiség számára. A DNA kettős spirál valójában spirális csigalépcső a csillagok felé.

A DNA-struktúrát felfedező természettudósok James Watson, Thomas Crick és Maurice Wilkins voltak. Dr. James Watson – Shockley-hoz hasonlóan – fizikus volt. A sejt biológiai megértésének szakértőjévé vált, és – mint Shockley – kutatócsoportjának kulcsszerepet betöltő tudósa volt. Watson fedezte fel a nukleotid bázispárokat, amelyek a kulcsot jelentik a DNA struktúrájának és funkciójának megértéséhez. 1962-ben Ő és Dr. Crick nyerte el a Nobel-díjat. Watson továbbra is vezetője maradt a Human Genome Project-nek, amely most azonosította az emberiség DNA-jának minden sorozatát, az emberi élet tökéletesítésének hihetetlen hatású eszközét. Miként erről a londoni Sunday Times 2007. október 14-én beszámolt:

„Watson és Crick neve állítólag 'Darwin és Kopernikusz mellett a halhatatlanok névsorába került'. A DNA-struktúrában szereplő párok felfedezését 1953-ban a Nobel-díjat elnyert társaik mint a XX. század legnagyobb, egyedülálló tudományos teljesítményét üdvözölték."

Dr. Watson a Nobel-díj elnyerése után nem támaszkodott a hírnevére. Átvette a Cold Spring Harbor irányítását, és azt a világ első számú genetikai kutató intézményévé alakította a rák és más emberi betegségek elleni küzdelem érdekében. Látomása révén jutott el a Human Genome Project-hez, ahhoz az erőfeszítéshez, amelynek jelentőségét a legtöbb tudós egyenértékűnek véli a Holdra lépéssel. Watson küzdött a gének szabadalmaztatása ellen is: azt mondta, hogy az emberi genetika ismeretének és használatának nyitva kell állnia minden tudós számára annak érdekében, hogy vissza lehessen szorítani a betegségeket és javítani lehessen az ember egészségi állapotát.

Most az emberiség történelmének egyik legszégyenteljesebb eseményeként Dr. Watsont gyalázzák, egyetemi és múzeumi előadásait törölték, és őt magát arra kényszerítették, hogy visszavonuljon attól a kutató intézménytől, amelyet ő hozott létre.

Mi volt a bűne? Az, hogy néhány sorban merészelt leírni egy tudományos igazságot a genetikáról és a fajról. Három évtizeddel korábban ugyanez történt meg a modern tudomány másik óriásával, Dr. William Shockley-val. Shockley-t „rasszistának" nevezték, és most ő a média által megbélyegzett pária, mert meg merte kérdőjelezni a biológiai faji egyenlőség új vallását. **Az egalitariánizmus az a hihetetlenül ostoba eszme, amely annak ellenére, hogy az emberi fajok fizikai struktúrájukban és jellemzőikben rendkívül változatosak, azt vallja, hogy valamiképpen minden fajnak azonos lelki tulajdonságokkal és jellegzetességekkel kell rendelkeznie.** Ez az elmélet a vak utópista egalitárius gondolkodás vallási fajtájából született, amelyet azután átültettek a biológiai világra. A legtöbb tudós, aki támogatta a faj, mint „társadalmi képződmény" mitológiáját, mint pl. Gould, Lowentin, Kamin, Rose, politikai nézeteikben ténylegesen nyílt marxista egalitáriánusok voltak. Sajnos, hatalmas szövetségesük volt a zsidó-baloldali média, és a média ferdítése folytatódik a mai napig.

A tény az, hogy sem Shockley, sem Watson nem rasszista a szó vulgáris értelmében, mivel nem akarnak gyűlöletet kelteni más fajok ellen, és nem akarnak szupremáciát más fajok felett. Valójában a fekete emberek, az európaiak és az egész emberiség jóléte érdekelte őket. **De úgy érezték, hogy az igazság mindig jobb út a valóság feltárására, mint az önáltatás.**

Sok évvel korábban Dr. Shockley beszédet mondott a fekete fajra ártalmas trendekről, és módszereket javasolt a feketéknek IQ-juk növelése érdekében. A Wikipédia így rögzítette ezt:

„Shockley azt gondolta, hogy a magas születési arányszám a kevésbé intelligens emberek körében együttjár egy 'fajra ártalmas' hatással, amely világszerte az emberi minőség romlását eredményezi. Noha Shockley mind a feketék, mind a fehérek esetében foglalkozott a fajra ártalmas hatásokkal, úgy találta, hogy a feketék helyzete végzetesebb. Amíg a szakképzetlen fehéreknek átlagosan 3,7 gyermekük van a szakképzett fehérek átlagosan 2,3 gyermekével szemben, addig Shockley a Népszámlálási Iroda 1970-es jelentése alapján úgy találta, hogy a szakképzetlen feketéknek átlagosan 5,4 gyermekük van a szakképzett feketék átlagos 1,9 gyermekével szemben. Shockley úgy következtetett, hogy mivel az intelligencia (a legtöbb jegyhez hasonlóan) legalábbis részben öröklődik, a fekete népesség az idők folyamán a polgári jogi mozgalom által elért előnyök ellenére sokkal kevésbé intelligenssé válik. Ezután a baloldal Shockley-nek a fekete intelligencia iránti érdeklődését arra használta, hogy rasszistának bélyegezték őt, mivel (a baloldal szerint) az ilyen beállítottság ellenkezik azzal az állítással, hogy minden ember egyenlő."

Shockley bizonyosan érdeklődött azon genetikai veszélyek iránt is, amelyekkel az európai eredetű népeknek kell szembenézniük, de ahogy a fentiek mutatják, az ő igazi érdeklődése minden ember és különösen az afrikai emberek jólétére irányult. **Azt akarta, hogy minden faj minden egyes nemzedékkel tökéletesebbé váljon.**

Watson érdeklődése hasonló volt. Sőt, nagy erőfeszítéseket tett annak érdekében, hogy segítse a feketék közösségét az USA-ban, de ez – természetesen – nem mérsékelte azokat az aljas támadásokat, amelyeket elszenvedni kényszerült, egyszerűen azért, mert beszámolt az afrikai emberek IQ-jával összefüggő nyilvánvaló tényekről. Senki

sem tudta megcáfolni a tényeket, amelyekre hivatkozott; csupán annyit tudtak tenni, hogy írásaira azt mondták: „nem igaz", mintha ez a tényeket semmissé tette volna.

Az alábbiakban közlünk néhány idézetet a Sunday Times-cikkből, amely közölt néhány keresetlen megjegyzést, amelyet Dr. Watson tett a beszélgetése során:

„Azt mondja, hogy 'vigasztalhatatlanul szomorú Afrika jövője miatt', mert 'minden szociális vonalvezetésünk azon a feltételezésen alapul, hogy az ő intelligenciájuk ugyanolyan, mint a miénk, holott minden arról tanúskodik, hogy ez valójában nem így van, és tudom, hogy ezt a forró ételt nehéz lesz tálalni'. Ugyanakkor Ön azt is mondja, hogy mindenki egyenlő… Azt mondja, hogy a bőr színe alapján nem szabad megkülönböztetést tenni, mivel 'van számos színes ember, aki nagyon tehetséges, de ne pártfogoljuk őket, ha nem sikeresek alsóbb szinten'.

Ön azt írja, hogy 'nincs szilárd alapja annak a feltételezésnek, hogy a földrajzilag elkülönült népek értelmi képességeinek azt kell bizonyítaniuk, hogy e népek az evolúciójuk során azonosan fejlődtek. Azon óhajunk, hogy megőrizzük az egyenlő értelmi képességet, mint az emberiség bizonyos egyetemes örökségét, nem elégséges ahhoz, hogy ezt az örökséget tényleg megőrizzük.'

… a genetikus kifejti, hogy a DNA tanulmányozásának központját New Yorkban, Harlem elővárosban nyitotta meg. Kisebbségeket is toborzott a laboratóriumba, és azt mondja, hogy csak egy fekete lányt fogadott be, de nem jelentkezett senki más a toborzásra."

Mindaz, amit Dr. Watson mondott, feltétlenül helyes volt. **Afrika kilátása évszázadokra „vigasztalhatatlanul szomorúvá" vált. Szociálpolitikai irányelveket fogalmaztak meg azon előfeltevés alapján, hogy a Szaharától délre eső afrikai intelligencia ugyanolyan, mint a miénk, de minden arról tanúskodik, hogy ez „valójában nem így van".** A fajok közötti IQ-különbségek tudományos vizsgálatainak több tízezrét folytatták le, és azok mind mélységes különbségeket mutatnak. A továbbiakban azt mondja, hogy „a bőr színe alapján nem szabad megkülönböztetést alkalmazni", mert „van számos színes ember, aki nagyon tehetséges, de ne pártfogolják őket, ha nem sikeresek alsóbb szinten."

Watson és korábban Shockley lelkesen védik minden ember polgárjogait. Watson óhaja az, hogy az embereket a képességeiknek megfelelően, igazságosan és méltányosan fogadják el, támogassák és az előrehaladásukat biztosítsák. Ez az irányvonal szöges ellentéte Watson kritikusainak, akik „a pozitív megkülönböztetést szorgalmazó akció" pártján állnak, amely a jobb képességűekkel szemben kirívó megkülönböztetést jelent.

Majd azt állítja, hogy „nincs szilárd alapja azon feltételezésnek, hogy a földrajzilag elkülönült népek értelmi képességeinek azt kell bizonyítaniuk, hogy az evolúciójuk során azonosan fejlődtek." Ez bizonyosan nagyon logikus, racionális kijelentés, mivel **logikus, hogy a gyökeresen különböző környezetben élő népek nem alakítanak ki azonos lelki képességeket és tulajdonságokat.**

Meg kell jegyeznünk, hogy Dr. Watson elítéli a faji megkülönböztetést, és arra mutat rá, hogy vannak feketék, akik nagyon tehetségesek. Csupán azt állítja, hogy tagadhatatlan tudományos tény: a különböző népcsoportok között mélységes különbségek vannak az intelligencia tekintetében. A média idézett néhány egalitariánust, akik azt a hazugságot hangoztatják, hogy nincs olyan tudományos bizonyíték, amely azt mutatja, illetve nincsenek „valódi tudósok", akik azt hiszik, hogy a fajok közötti IQ-különbségeket az átöröklés, valamint a környezet befolyásolja. A valóságban a tudósok túlnyomó többsége, sőt az egalitariánusok zöme is elismeri, hogy az IQ-ban markáns különbség létezik az emberiség különböző fajai között.

Az intelligencia-vizsgálatok ezrei során különböző faji csoportokat teszteltek. Sok tesztet különböző környezeti feltételek között folytattak le, és arra törekedtek, hogy eloszlassák a kulturális előítéleteket. A gondosan strukturált intelligencia-vizsgálatok, amelyek több millió ember intelligenciatesztjét tartalmazzák, minden kétséget kizáróan azt bizonyították, hogy jelentős különbség létezik az IQ-ban az európaiak, a kelet-ázsiaiak és az afrikaiak között. És az IQ-vizsgálatok ezrei mutatták, hogy az IQ által mért intelligenciát legalább annyira meghatározzák a genetikai, mint a környezeti tényezők. Például számos vizsgálat kimutatta, hogy a születésüktől fogva örökbe fogadott gyermekek IQ-ja közelebb áll a természetes szüleik IQ-jához, mint az őket felnevelő örökbefogadó szülőkéhez.

Az irányított média tele van olyan történetekkel, amelyeket állítólag igazi tudomány támaszt alá, és amelyek arra utalnak, hogy a feketék lényegesen alacsonyabb IQ-értékei egyedül a környezeti tényezők következménye s hogy továbbá egyetlen „valódi tudós" sem hiszi, hogy az alacsony afrikai IQ-értékek részben a genetikai különbségek következményei. A valóságban azonban háromszor annyi vezető pszichológus és szociológus gondolja, hogy az IQ-ban fennálló faji különbségek mind a genetikus, mind a környezeti különbségek következményei, mint ahányan egyedül a környezeti tényezőkkel indokolják e különbségeket.

Rothman és Snyderman 1987-ban 1200 akadémiai hallgatón végzett vizsgálatot. Ezek alapján következtetéseket tudtak levonni az IQ-jukkal kapcsolatban. A vizsgálat eredményeit megkapta az Amerikai Oktatáskutatási Társaság, az Oktatási Felmérések Országos Tanácsa, az Amerikai Szociológiai Társaság, a Magatartásgenetikai Társaság és a Megismerés Tudományos Társasága. „A feketéknek és a fehéreknek az IQ-ban mutatkozó különbözőségeik forrása" kérdéssel kapcsolatos jelentés szerint:

„Talán ez a központi kérdés az IQ-ról folytatott vitában. A válaszadókat arra kérték, hogy fejtsék ki véleményüket a feketék és fehérek IQ-ja közötti különbözőségekben tapasztalható genetikai eltérések szerepével kapcsolatban. 45%-uk úgy véli, hogy a különbözőségben mind a genetikai, mind a környezeti tényezők szerepet játszanak, szemben azzal a 15%-kal, amely ezt a különbözőséget egyedül a környezeti tényezők hatásának tulajdonítja. A szakértők 24%-a nem hiszi, hogy elégséges adat áll rendelkezésre egyfajta racionális vélemény megalapozására, és 14% nem válaszolt a kérdésre. Nyolc szakértő (1%) jelezte, hogy a teljes genetikai determináltságban hisz."

Figyelembe véve azt, ami Dr. Shockleyval és Dr. Watson-nal történt, valószínűsíthető, hogy még több szakértő hisz a faji IQ-különbözőségek genetikai befolyásoltságában. Ha a világ legjobban tisztelt tudósa nem mondhatja meg az igazságot kegyvesztettség nélkül, sok tudós fél attól, hogy nyíltan megválaszolja a kérdést. A vizsgálat kiterjedt az újságírókra is. Ennek az lett az eredménye, hogy ellentétes a véleményük a tudósokéval. A legtöbb megvizsgált újságíró úgy vélte, hogy a különbözőségek „teljesen környezeti eredetűek".

Így Watsont olyan újságírók támadták, akik egy tudományos kisebbségi nézetet támogattak. Watson azt mondta ki, amit a tudósok 3:1 arányban vallottak, ti. azt, hogy az alacsonyabb IQ-eredmények bizonyos faji csoportok esetében mind genetikai, mind környezeti eredetűek.

Még az egalitariánusok is elismernek markáns IQ-különbségeket a fajok között, de azt állítják, hogy nem a gének, hanem más tényezők (nevezetesen a környezeti faktorok és a kulturális torzító hatások) okozzák az IQ-különbségeket. Számos tudományos vizsgálat cáfolja azt az elgondolást, hogy a környezeti tényezők és a kulturális torzulások lennének a felelősök az éles IQ-különbözőségekért. De ismét emlékeztetni kell arra, hogy még azok az akadémikusok is, akik az IQ-különbözőségek környezeti és kulturális faktorai mellett érvelnek, szintén elismerik, hogy vannak faji IQ-különbözőségek. **Amikor Watson azt mondta, hogy az afrikaiaknak átlagosan alacsonyabb az IQ-juk, azt az elfogadott tudományos tényt állította, amelyet mindenki tud, de senki sem mer kimondani.** Ez tény, amelyet nem változtat meg a sok magyarázat, amelyet róla adtak. Snyderman és Rothman vizsgálata során egy tudós sem tagadta azt a tényt, hogy az intelligencia-tesztekben az átlagos fekete IQ-eredmények alacsonyabbak (pontosan úgy, ahogyan Watson mondta). A kérdés nem az, hogy a feketék átlagosan kevésbé intelligensek-e. A kérdés az, hogy miért. Watson az igazságot mondta.

Watson ismételten rávilágított arra, hogy egy alacsonyabb IQ nem tesz valakit minden szempontból „alacsonyabb rendűvé"; mint ahogy egy alacsonyabb IQ-jú fehér ember sem alsóbbrendű, mint egy magasabb IQ-jú fehér ember. Az a tény, hogy a legutóbbi olimpián a 100 méteres síkfutás döntőjében mind a 16 résztvevő afrikai eredetű volt, nem teszi az európaiakat alsóbbrendű lényekké; ez csak azt jelenti, hogy a fehérek átlagosan lassubbak a nagy sebességű futásban. Az afrikaiakat pedig az alacsonyabb IQ nem teszi alsóbbrendű lényekké. Ez csak azt jelenti, hogy ők átlagosan kevésbé intelligensek, kevésbé szakértők a nyugati technológiában. Azt sem jelenti, hogy minden afrikai kevésbé intelligens, de sok bizonyíték van arra, hogy egy csoport intelligenciájának nyilvánvalóan hatalmas hatása lehet egy társadalomra. Az afrikaiak ténylegesen sokkal alkalmasabbak a túlélésre az afrikai éghajlat, állat- és növényvilág körülményei között, mint az európaiak. Az a tény, hogy az európai túlélési együttható (SQ) alacsonyabb, mint az afrikai, azt jelentené, hogy az európaiak „alsóbbrendűek"?

Az egalitariánusok számára sokkal jobb lenne elfogadni a tudományos igazságot, ahelyett, hogy elítélik az igazság olyan kimondóit, mint Watson és Shockley, akik a Föld legnagyobb tudósai az utóbbi évszázadban. Azt kellene kérdeznünk: „Nem az-e a tudomány elsődleges feladata, hogy előítélet és személyes elfogultság nélkül megállapítsa, hogy mi az igaz és a valódi?" És: „ha ez igaz, hogyan lehet a fekete intelligenciát növelni?" Vagy: „Hogyan lehet az Afrikában alkalmazott nyugati szociális rendszereket hozzáilleszteni az emberi különbözőségekhez úgy, hogy a rendszer jobban működjön?" Az európaiak évszázadokon keresztül megpróbálták átültetni a modern, magas technikai színvonallal jellemezhető társadalmat az afrikai kontinensre. Az eredmény szánalmas kudarc minden szinten. Ez éles ellentétben áll Kelet-Ázsia egykor gazdaságilag primitív, de magasabb IQ-jú népeinek tapasztalataival. E népek néhány évtized alatt gazdasági és szociális csodákat műveltek.

Dr. Shockley-t barátomként, sőt mentoromként tisztelem. Emlékszem egy beszélgetésünkre, amikor elmondta, hogy őt elkerülték és gyalázták azok az akadémikusok, akik magánemberként ugyanazt mondták, amiket ő nyilvánosan elmondott. Elmondta nekem, hogy több alkalommal kísértést érzett, hogy azt tegye, amit Galilei tett és visszavonja állításait, de én még mindig világosan emlékszem a szavaira, amelyek megmaradnak emlékezetemben, amíg csak élek: **„Hogyan tagadhatnám meg földi életem legfontosabb tényét? Segítettem felfedezni a tranzisztort, de végső soron a gének bizonyos típusai fedezték fel a tranzisztort; nem a tranzisztor fedezte fel a géneket. Ha elveszítjük a DNA-nk jellegét, csakhamar minden mást elveszítünk."**

Dr. Watson a „The Independent" egyik cikkében, az Egyesült Királyságban, 2007. október 19-én így világította meg álláspontját:

„Adekvát módon még nem ismerjük, hogy a világ környezeti tényezői miként választják ki az idők folyamán azokat a géneket, amelyek meghatározzák képességünket arra, hogy megtegyünk különböző dolgokat. A társadalomnak ma elsöprő erejű vágya van feltételezni azt, hogy az egyenlő értelmi képesség az emberiség egyetemes öröksége.

Ez jó dolog lehet. De csupán ez az óhaj nem elégséges. Ez nem tudomány. Ennek megkérdőjelezése nem elismerése a rasszizmusnak. Ez nem a felsőbbrendűségről vagy az alsóbbrendűségről folytatott vita, hanem törekvés a különbözőségek megértésére, annak megértésére, hogy egyesek miért nagy muzsikusok, és mások miért nagy mérnökök."

Mégis, az elítélés és aljas támadások lavinájától sújtva, a kutatási lehetőségektől megfosztva, sőt, halálos fenyegetés alatt kiadott egy apológiát, és közzétett egy furcsa állítást, miszerint nem hiszi, hogy Afrika genetikailag alsóbbrendű, és a tudomány nem tudja bizonyítani az alsóbbrendűséget. Bocsánatot kért valamiért, amit nem mondott. Csupán annyit mondott, hogy a nyugati modell szerinti szociális haladás afrikai hiányát a nyugati stílusú intelligenciánál alacsonyabb átlagos afrikai intelligencia okozhatja. Ez a kijelentés nem tartalmaz általános alsóbbrendűséget, hacsak nem tételezzük fel, hogy minden olyan ember, akinek az intelligenciája az átlagosnál alacsonyabb, alsóbbrendű lény. Az intelligencia természetesen csupán egy vonás, amely kiegészíti az emberi tapasztalatot. Például Bush elnök sohasem mutatott éleseszűséget, de még mindig sok amerikai őrá szavaz és tiszteli. Senki sem mondja, hogy az ő viszonylag alacsony IQ-ja őt alsóbbrendűvé tenné. Azok, amiket az emberek nem szeretnek benne, az olyan álnok akcióiban keresendők, mint az Irak elleni háború.

Végül Watson pontosan azt tette, amit Galileo Galilei tett 364 évvel korábban az Inkvizíció előtt. Galileit arra kényszerí- ▶

▶tették, hogy azt mondja: nincs tudományos alapja annak az elgondolásnak, hogy a Föld kering a Nap körül, és ez abszurd gondolat. Galilei nyilatkozata ez volt: „Az a kijelentés, hogy a Nap a világ középpontja, és nem képes elmozdulni a helyéről, abszurd, filozófiailag téves, és formálisan eretnek állítás. Az a kijelentés, hogy a Föld mozog, ellenkezik minden törvénnyel, mert kifejezetten ellentétes a Szentírással."

Egy éles szemű megfigyelő megjegyezte, hogy miután Galilei elmondta ezt a formális visszavonást, lelépett az emelvényről és ezt suttogta: „Mégis mozog a Föld."

A mai világ Szent Inkvizícióját jelenleg az egalitarianizmus és a faji egyenlőség jelenti – nem az alkalom, a jog vagy a tisztelet egyenlősége, hanem a dogmatikus, megkérdőjelezhetetlen hit egy egyetemesen azonos értelmi képességben és jellegben a markánsan különböző népek között. Ma senkire nem vár üldözés azért, mert kétségbe vonja az egalitariánus vallás valamelyik dogmáját, de ha a világ leginkább tisztelt tudósát kidobhatják a laboratóriumából, az egyetemről, és a média, a politikusok, valamint a „tudományos vezető réteg" tagjai gyalázhatják, csupán azért, mert egy könnyen bizonyítható igazságot állít, akkor hány tudós mer majd a jövőben e problémával kapcsolatban az üldözött oldalra állni?

Végül Watson – Galileihez hasonlóan – visszakozott. De a problémához való korábbi hozzászólásai, és az ellene indított bűnös kampány fényében nyilvánvaló, hogy ezt a visszavonást kikényszerítették. Hiszem, hogy Watson – Galileihez és sok máshoz hasonlóan – most azt suttogja: „Mégis mozog a Föld."

Mindazonáltal Dr. Shockley – és ezért örök tisztelet illeti meg – sohasem visszakozott, sohasem mosakodott és sohasem kért bocsánatot a nézeteiért. **Élete utolsó napjaiban azt mondta nekem, hogy a genetikus örökségért folytatott harca fontosabb volt, mint a tranzisztor felfedezése. És ez valóban így van.**

Dr. Shockley nevében tovább harcolunk a tudományban, a történelemben, a pszichológiában, az akadémikus tudomány többi részében; tovább harcolunk otthonunkban, és családunkkal együtt folytatjuk ezt a harcot, mégpedig mindenben, amit teszünk, mert – ahogy Dr. Shockley mondta – ha elveszítjük genetikai örökségünket, csakhamar minden mást is elveszítünk. Sok vezető tudós van Shockley és Watson véleményén, de kevesen rendelkeznek Watson bátorságával, vagy Shockley rendíthetetlen merészségével. Ha azt akarjuk, hogy örökségünk fennmaradjon, és a tudomány folytassa menetelését az igazság felé, sokkal több olyan emberre van szükségünk, mint Dr. William Shockley.

A modern vezető réteg ma éppen olyan bigott és dogmatikus, mint az inkvizíció volt Galilei idejében. A „rasszista" címke a XXI. században ugyanazt a szerepet játssza, mint a boszorkány a középkorban, és a faj tudományos megértését ma ugyanolyan gyűlölettel nevezik „rasszizmusnak", mint ahogyan egykor eretnekségről beszéltek. A XVII. század tudósai nem eretnekek vagy boszorkányok voltak, hanem fényhordozók. **Mi nem „rasszisták" vagy „gyűlölködők" vagyunk, hanem hordozói az igazságnak, amely égetően fontos az emberiség haladásához. Azok közülünk, akik ismerik az igazságot, legyenek tisztában azzal, hogy az utóbbi 100 év legfontosabb két tudósa, Dr. William Shockley és Dr. James Watson (azok az emberek, akik mérhetetlenül tökéletesebbé tették a földi életet) osztoznak hitünk lényegében. Milliónyi más ember ugyanezt hiszi, de olyan bátorságra kell szert tenniük, aminek nyomán sokkal többet tesznek, mint hogy azt suttogják: „És mégis mozog a Föld!"**

(Ford.: *Tudós-Takács János*)

A „NÁCI" ROKON, AKIT A KIRÁLYI FENSÉGEK KIKÖZÖSÍTETTEK

Erzsébet királynő gyémántlakodalma mögött ott áll az a rendkívüli, elhallgatott történet, hogy a házassága csaknem meghiúsult amiatt, hogy Fülöp rokoni kapcsolatban volt Hitler egyik legközelebbi követőjével.

A színhely a pusztítás és szenny képét mutatta.

Egy németországi hadifogolytáborban a Hitler halálát és a Harmadik Birodalom bukását követő hetekben egy 60 éves, izületi gyulladástól rokkanttá vált ember fájdalmak közepette botladozott egy szemétrakás körül.

Négykézláb mászva keresgélt a rothadó hulladékban, amíg végre felfedezett egy régi konzervdobozt. Éhségtől gyötörve füvet tépett, hogy beletegye a híg levesbe, amelyet az amerikai fogvatartók engedélyeztek neki élete fenntartására.

Azok, akik akkor megpillantották, egy pillanatig sem gondolták volna, hogy ez a szánalmas figura egykor a leggazdagabb és legmagasabb rangú emberek egyike volt Nagy-Britanniában, királyi herceg, Viktória királynő unokája, a Térdszalagrend lovagja, császárok és királyok elsőfokú unokatestvére.

Vágyai ellenére a sors egy olyan országba száműzte, ahol sohasem akart élni, és két világháború veszteseinek oldalára helyezte.

Most fogoly volt, királyi rokonai által kiközösítve és árulónak bélyegezve saját hazájában.

Charles Edward herceg tragikus történetének egyfajta ironikus jelentősége van a királynő és az Edinburgh-i herceg gyémántlakodalmának a közelmúltbeli megrendezését illetően.

Két héttel korábban a Westminster apátságban tartott hálaadáson csendesen ült egy kis csoportja olyan egykori királyi személyiségeknek, akiknek a neve és arca alig ismert a brit közélet számára.

Az ő jelenlétük jelentős volt.

Azt a tényt tanúsította, hogy – noha Erzsébet és Fülöp házassága népszerű tündérmese volt a háborút követő komorság dicsfényre kiéhezett éveiben, és azt ma is a brit monarchia stabilitása forrásának tekintik – 60 évvel ezelőtt a királyi körökben egyáltalán nem üdvözölték kitörő örömmel ezt a házasságot.

Ténylegesen az a tanúbizonyság, amelyet még mindig hozzáférhetetlenül őriznek a titkos levéltárban, azt sejteti, hogy e házasság kellő elismerése szinte sohasem történt meg.

Az ex-királyi személyiségek kis csoportját, amelyre hivatkoztam, a médiában úgy jellemezték, mint „Fülöp herceg távoli német rokonait".

Rokonok voltak, igen, de nem távoliak.

Ők Fülöp unokahúgai és unokaöccsei voltak, nővéreinek gyermekei. Három nővérét kizárták az 1947-es királyi esküvőre meghívottak köréből, azon tény következtében, hogy mindhárom nővér férje német tiszt volt, bizonyos esetekben erőteljes náci kapcsolatokkal.

Fülöp legfiatalabb nővére, Sophie, hannoveri hercegnő Christopherhez, Hessen-Kassel hercegéhez ment feleségül, aki Heinrich Himmler testőrségéhez tartozó SS-ezredes volt, és feje a Hermann Göring parancsnoksága alatt működő Biztonsági Szolgálatnak, amely az „antinácik" ellenőrzésével foglalkozott.

Sőt Sophie és Christopher a legidősebb fiúknak a Karl Adolf nevet adták Hitler tiszteletére.

Christopher bátyja, Hessen-Kassel hercege 1930-ban belépett a nemzetiszocialista pártba, 1933-ban Hessen nemzetiszocialista kormányzója lett, és később Hitler és Mussolini összekötőjeként tevékenykedett.

Fülöp hercegnek, akinek angolosított neve Philip Mountbatten főhadnagy, valójában a németesen hangzó Schleswig-Holstein-Sonderburg-Glucksburg volt a családi neve.

Charles Edward herceg, „német herceg"-ként kiközösítve, „áruló főrend"-nek lett megbélyegezve Nagy-Britanniában

Noha házasságkötését a fiatal Erzsébettel ötletesen támogatta és irányította Fülöp nagybátyja, Lord Mountbatten, és a hercegnő mélyen beleszeretett a magas, szőke, viking hercegbe, mégpedig legalább nyolc évvel korábban, a házasságot körömszakadtáig ellenezték a legmagasabb szinteken.

Az ellenzék vezetője Fülöp leendő anyósa volt, Erzsébet királyné, a későbbi határtalanul népszerű anyakirályné.

Az ő egyik fivére, Fergus Bowes-Lyon kapitány a Loos-i csatában esett el 1915-ben. Erzsébet királyné gyűlölte a németeket, és ez tovább növekedett benne a pusztítás képei láttán, amelyeknek tanúja volt, amikor meglátogatta Angliának a bombázások által sújtott területeit.

Most itt volt a leánya, akiből egy nap királynő lesz, és férjhez akar menni – mindössze két évvel a Harmadik Birodalom veresége után egy német származású herceghez, akinek négy nővére ment német emberhez férjhez, és akiknek a sógorai Hitlerért harcoltak.

Erzsébet királyné, aki okos volt, és igen fejlett opportunista érzékekkel rendelkezett, tudta, hogy a háború után egy új köztársasági szellem van a levegőben.

Úgy gondolta, hogy ez a házasság – egy olyan férfival, amelyet ő a magánéletben „a hunnak" nevezett – veszélyes, és azzal a kockázattal jár, hogy a nép eszébe juttatja férje családjának német eredetét, hannoveri származását és azt, hogy az ő anyósa, Margit királyné német hercegnő volt.

„Erzsébet királyné ellenezte a házasságot" – mondta barátnője, Dowager Lady Hardinge of Penshurst. „Nem bízott a Mountbattenekben, és úgy érezte, hogy a leányának egy angol herceghez kellene feleségül mennie. Ebbe az irányba akarta befolyásolni a lányát, és abban az időben azt mondta nekem: 'A probléma az, hogy Philip lehetetlenül vonzó, és Lilibet (Erzsébet hercegnő) nem lát túl ezen.' "

Végül, mélységes balsejtelemmel a király és a királyné megadták a beleegyezésüket, és sor került az esküvőre.

De Fülöp nővéreit és azok férjeit kizárták az esküvőből.

Német családjának csupán egyetlen tagja volt az esküvőre hivatalos: az édesanyja, Alice hercegnő, de még tőle is megkövetelték, hogy vesse le komor szürke apáca ruháját, amelyet magára öltött, miután idegösszeomlást kapott, amikor biszexuális férje, a görög Andrew herceg otthagyta őt monte-carlói szeretője kedvéért.

De volt egy királyi figura, akinek botrányos élete és pályafutása talán bármi másnál jobban egyesítette annak ellenzőit, hogy Fülöp belépjen a királyi családba.

Ez a figura Fülöp unokabátyja volt, a brit születésű Charles Edward herceg.

Fülöp esküvője idején Charles a közélettől távol, a legteljesebb kegyvesztettségben élt; királyi rokonai egy kivételével kiközösítették, és mint Nagy-Britannia árulóját becsmérelték.

Egy brit dokumentumfilm végigköveti a tragikus történetet, azt, hogy ez az ember, aki a brit királyi család tagjaként született, hogyan kényszerült rá akarata ellenére elfogadni a német hercegi címet, hogyan keveredett bele az első világháborúba és harcolt a német császárért. Ezért megfosztották minden brit rangjától és „hazaáruló főrendnek" bélyegezték, majd a későbbiekben még tragikusabb módon közreműködött Hitler hatalomra jutásában és elítélt „náciként" fejezte be életét.

Leopold Charles Edward herceg Ő királyi Fensége, Skócia második hercege, Clarence grófja és Arklow bárója a Claremont Házban, Surrey-ben, 1884. július 19-én született.

Viktória királynő kedvenc unokája és V. György király unokaöccse volt – II. Vilmos német császárhoz és II. Miklós utolsó orosz cárhoz hasonlóan.

„Nagyon boldog kisfiú volt" – mondja unokája, Victoria Huntington-Whiteley.

De Charlie számára (így becézték a családjában) tragédiák sorozatát tartogatta a sors.

Amikor gondtalan 14 éves iskolás fiú volt Etonban, édesanyja, Skócia megözvegyült hercegnője ezt írta neki:

„Ne feledd el, hogy a munka és a kötelesség fontosabbak, mint az élvezetek. Ne légy lusta és hanyag. Ha a szavaimat keménynek találod, értsd meg, hogy azok teljes szívből, teljes szeretetből és abból a vágyakozásból fakadnak, hogy segítsenek téged jó emberré válni, hogy ne hozzál szégyent édesapád nevére."

De amikor még kisfiú volt, nagyanyja, Viktória királynő olyan döntést hozott, ami következményeiben tönkretette az életét.

Úgy határozott, hogy Charlie-nak Szász-Koburg és Gotha hercegévé kell lennie; ezek azok a hercegségek, amelyekből a férje, Albert származott.

Charlie unokája, Victoria ezt mondja: „Nagyapám semmit sem tudott Németországról. Még a német nyelvet sem beszélte. Nem akart odamenni."

De Viktória királynő ragaszkodott az elhatározásához. Így Charles Edward 16 éves korában kénytelen volt elhagyni otthonát és – mint Karl Eduard – Szász-Koburg és Gotha hercege lett, 13 kastéllyal Németországban és Ausztriában, gazdagon termő földbirtok több tízezer hektárjával Bajorországban, vadászházakkal, szállodákkal, egy erőművel és egy hercegséggel, amely mai értékben 17 millió font jövedelemmel járt.

A fellengzős német császár beíratta őt Németország legkiválóbb katonai akadémiájára és feleségül adta hozzá unokahúgát, Victoriát, akitől három fia és egy lánya született.

És amikor 1914-ben Ausztria-Magyarország trónörökösének, Ferenc Ferdinánd főhercegnek meggyilkolását követően kitört a háború, Charles abban a lidércnyomásos helyzetben találta magát, hogy szülőházája ellen kell harcolnia a császárért.

Amikor Európa nagy monarchái – Ausztria Habsburgjai, Oroszország Romanovjai, Németország Hohenzollerjei – elvesztették hatalmukat, Nagy-Britanniában Charles, V. György király elsőfokú unokatetvére sietve megvált a Szász-Koburg és Gotha német névtől, és felvette a Windsor nevet, mint Nagy-Britannia királyi dinasztiájának új elnevezését. Mindamellett Charles nagyon elszigetelve maradt.

Amikor a háború 1918-ban véget ért, még rosszabb következett. V. György megfosztotta Charles-t minden brit címétől, valamint a Királyi Fenség státusától, és törölte a nevét a Térdszalagrend lovagjai regiszteréből. „Áruló főrenddé" lett nyilvánítva.

Németország ekkor köztársaság volt, és Charles – tudván, hogy ezért a kommunizmus a felelős – csatlakozott ahhoz a szélsőjobboldali csapathoz, amelyet a karizmatikus egykori tizedes, Adolf Hitler vezetett.

Charles Edward herceg Hitlerrel

Amikor 1933-ban Hitler Németország kancellárjaként hatalomra került, Szász-Koburg hercege a leglelkesebb támogatói között volt.

Charles 1936-ban tért haza Angliába, hogy részt vegyen V. György temetésén, de mivel már nem volt joga arra, hogy brit egyenruhát hordjon, sokkoló módon német egyenruhában jelent meg, kiegészítve a rohamosztagosok fémsisakjával.

Mint az újonnan alakult Angol Német Baráti Társaság elnöke, igyekezett megszervezni a személyes kapcsolatokat unokabátyja, az új, németbarát VIII. Edward király és Hitler között.

Amikor mindössze 11 hónappal később Edward lemondása meghiúsította a tervet, Charles újra kint találta magát a „hidegben". Az új király, VI. György és uralkodó természetű, erős akaratú felesége, Erzsébet királyné jeges távolságtartással kezelte, nem kívántak semmilyen kapcsolatot sem tartani vele.

Hitler megtette a Német Vöröskereszt elnökévé.

Amikor 1939-ben kitört a második világháború, Charles újra a németek oldalán találta magát. Három fiát besorozták katonának a németek. Egyikük, Hubertus herceg hősi halált halt a keleti fronton.

Amikor a szövetségesek előrenyomultak, Hitler, mielőtt öngyilkos lett omladozó berlini bunkerében, táviratot küldött Charles-nak Koburgba, és: figyelmeztette, hogy ne kerüljön az amerikaiak kezébe.

Mégis pontosan ez történt.

Annak ellenére, hogy VI. György unokatestvére volt, a legkeményebb internáló táborokban tartották fogva.

A brit királyi családnak egyetlen tagja, aki mindig mellette állt, a nővére, Alice hercegnő, Athlone grófnője férjével együtt Németországba repült, elborzadt, amikor éhségtől elgyötörten találta Charles herceget, „botladozva egy szemétdombon konzervdoboz után kutatva, amelyből ehet".

Amikor bíróság elé állították, mint „nácit", Charles nem érezte bűnösnek magát. Azt állította, hogy tisztességesen tevékenykedett, és nem tudott a rezsim semmilyen bűncselekményéről. Nem hittek neki.

Noha a tényleges háborús bűnökben való részesség alól felmentették, elítélték, mint „fontos nácit".

Házait és birtokait elkobozták, és csaknem csődbe jutott a súlyos pénzbüntetés miatt. Csak hanyatló egészségi állapota mentette meg attól, hogy börtönben maradjon.

Ekkor teljesen pénztelenül, elítélt bűnösként kapott egy sofőrlakást egyik birtokának istállójában.

„Ezt csodálatosnak gondolta" – meséli unokája, Victoria. „Megvolt mindene, amit szeretett: felesége, fényképei és kiskutyája. És nem számított milyen kicsi az otthona, akár lehetett az egyetlen helyiség is. Boldog lehetett, hogy nem volt többé börtönben."

Ebben az időben Charles Edward rákos beteg volt, izületi gyulladásban szenvedett, és vak volt egyik szemére.

Mindörökre száműzték Nagy-Britanniából, és sohasem engedték meg, hogy visszatérjen arra a földre, amelyet a vélekedés szerint elárult.

Mégis, ebben a kegyvesztett állapotában sem volt képes lemondani királyi születési jogairól.

1953-ban tette meg utolsó útját házából egy koburgi moziba, megnézni egy színes filmet II. Erzsébet királynő koronázásáról a Westminster apátságban.

Unokája, Victoria ezt mondja: „Azt hiszem, sírt, amikor látta összes rokonát, különösen a nővérét, és azt gondolhatta: 'Olyan szomorú, hogy nem lehetek ott velük. Én is ott ülhettem volna.' Azt hiszem, ennek kellett lennie a legrosszabb pillanatának."

A férfi, akinek mint 16 éves etoni diáknak azt parancsolták, hogy hagyja el a szülőföldjét, belekapaszkodott egy utolsó emlékeztetőbe, amelyet magával vitt Angliából.

„Mindig egy különleges ágyban aludt, amely a Claremonti Házból származott. Azt mondta, hogy az egy kicsiny darab Anglia volt, mivel sohasem térhetett vissza újra Angliába."

Ebben az ágyban halt meg 1954. március 6-án, 69 éves korában.

Charles Edward herceget, Skócia egykori hercegét, és később nagyanyja, Viktória királynő akaratából Szász-Koburg és Gotha hercegét napjainkban sohasem említik a brit királyi családban.

Nevét kitörölték a Windsor Ház történetéből.

De szeretett nővére, Alice hercegnő, Athlone grófnője, Nagy-Britannia királyi családjának egyik legkedveltebb tagja volt az a bátor öreg hölgy, a királynő családjának egyetlen olyan tagja, aki hajlandó volt tömegközlekedési járművön utazni.

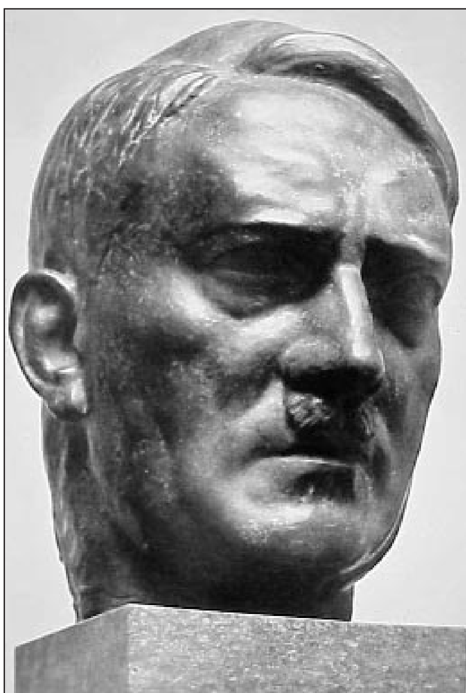
Alice hercegnő utoljára a Buckingham Palota erkélyén jelent meg nyilvánosan, 1977-ben, 94 éves korában, a királynő 25 éves jubileumán. Majdnem ugyanazon a helyen állt, ahol 90 évvel korábban, Viktória királynő 50 éves jubileumán, mint gyermek jelent meg. 1981-ben halt meg.

II. Erzsébet négy állami látogatást tett Németországban, de Koburgba, ahol az ő kegyvesztett unokabátyja, mint herceg uralkodott, sohasem tette be a lábát.

Michael Thornton

(Ford.: *Tudós-Takács János*)

HITLER KERESZTÉNYSÉGE A GYAKORLATBAN

A jelek szerint Hitlernek köszönhetünk a munkával kapcsolatos sok olyan kedvezményt, amelyet ma is élvezünk: a 40 órás munkahetet, a túlórapénzt, a fizetett ünnepeket stb. Ugye, sohasem tanulták ezt az iskolában?

A magas vámok és a jelentős kereskedelmi korlátozások, amelyekkel külföldön a német áruk eladását sújtották, nagy mértékben korlátozták a német nemzet lehetőségét arra, hogy exportálja termékeit. A németeket arra kötelezték, hogy hatalmas összegeket fizessenek legyőzőiknek. Mindezek következtében a német nép sok milliárd márkát fizetett ki, majd teljesen kifosztva arra kényszerültek, hogy hatalmas külföldi kölcsönökért folyamodjanak, főleg az USA-tól.

Ez az eladósodás tette teljessé tönkretételüket, amikor is az ország külföldi kizsákmányolói 1929-ben Németországot egy borzalmas pénzügyi válságba hajszolták bele. De a Birodalom nem egy 100-200 személyes gyár volt, hanem egy 65 milliós nép, amelynek polgárai a Versailles-i Békeszerződés terhei alatt az ipari pangástól, a félelmetes nagyságú munkanélküliségtől és az egész nép által megszenvedett, lelki elferdülést okozó nyomorúságtól sínylődtek. Hitlernek nagy célja megvalósítása érdekében egy újjáélesztett közösség keretein belül kellett újra megteremtenie a társadalmi osztályok egyensúlyát, fel kellett szabadítania népét az idegen uralom alól, és újra meg kellett teremtenie a birodalom földrajzi egységét.

A kizsákmányoló kapitalisták szemében a pénz az egyedüli aktív elem valamely ország gazdasági felvirágoztatásában. Hitler gondolkodásmódjában ez az elgondolás gyökeresen téves volt: ezzel ellentétben a tőkét ő csupán eszköznek tekintette. A munkát tette meg lényeges elemnek, tehát az emberi szorgalmat, a megfelelő lelki hozzáállást, az izomerőt és általában az erőfeszítést, a vért és a becsületet. Nemcsak véget akart vetni az osztályharcnak, de újra meg akarta teremteni az emberi lénynek, mint a termelés legfőbb tényezőjének méltóságát, tiszteletét és az igazságosságot.

Hitler kijelentette: **„A népet ide, a Földre nem a gazdaság érdekében helyezték, és a gazdaság nem a tőke érdekében létezik. Ellenkezőleg: a tőkének az a célja, hogy szolgálja a gazdaságot, a gazdaság pedig a népet."**

Streseman, még akkor is, amikor már haldoklott, az egyedüli weimari vezető volt, aki komolyan megpróbálta a külföldi szipolyozást eltávolítani a német nép húsából. Rajta kívül egyetlen weimari politikus sem beszélt sohasem olyan hittel és olyan erővel a munkások jogairól, mint ő, és nem fektetett le világos fogalmakkal egy olyan szociális tervet, amelyről megígérte, hogy azt az egyszerű emberek érdekében fogja megvalósítani.

Hitler a munkát a nemzeti vagyon valódi forrásának tekintette. Félelmetes teljesítményét, hogy Németország 6 millió munkanélkülijének újra munkát teremtett, ma ritkán ismerik el. Noha ez sokkal több volt, mint egy átmeneti teljesítmény, a „demokratikus" történészek ezt a tényt mindössze néhány sorban rutinszerűen intézik el. 1945. óta egyetlen objektív tudományos tanulmányt nem szenteltek ennek a rendkívül jelentős, valójában precedens nélküli történelmi jelenségnek.

Ugyancsak figyelmen kívül hagyják azokat a hatalmas reformokat, amelyek drámai módon megváltoztatták a munkás munka- és életkörülményeit Németországban. A gyárakat sötét barlangokból tágas, egészséges munkaközpontokká alakították, amelyeket természetes fény világított meg, és kertek, valamint sportpályák vettek körül. A munkáscsaládok számára százezer számra épültek a tetszetősnél tetszetősebb külsejű házak. Bevezették a több hetes fizetett szabadságot, a heti két munkaszüneti napot, valamint a rendszeres szárazföldi és tengeri kirándulásokat. A fiatal munkások számára széles körű fizikai és kulturális nevelési programot szerveztek, a világ legjobb technikai megoldásaival. A Harmadik Birodalom szociális és egészségügyi biztosítási rendszere a világ legmodernebb és legteljesebb ilyen rendszere volt.

A szociális teljesítményeknek ezt a jelentős csoportját napjainkban rutinszerűen agyonhallgatják, mert ez megszégyeníti azokat, akik fenntartják a Harmadik Birodalomra vonatkozó szokásos méltánytalan szemléletet. Máskülönben az olvasók esetleg arról kezdenének el gondolkodni, hogy talán Hitler volt a XX. század legnagyobb szociális építője. Mert Hitler szociális reformprogramja döntően fontos és valójában lényegi része életművének, aminek a tudatosítása esetleg arra indítaná a népet, hogy Hitlert más szemmel nézzék, mint ahogyan ezt hivatalosan sugallják neki. Ezért nem lehet csodálni, hogy mindezt hallgatásba burkolták. A legtöbb történész ragaszkodik ahhoz, hogy Hitlert és a Harmadik Birodalmat leegyszerűsítve, az egymással harcoló jóság és gonoszság manicheus erkölcsi szemléletének alapján kell tárgyalni.

Mindazonáltal ez a szervesen felépülő hitleri reformrendszer, amely visszaadta a munkát és kenyeret az évekig nyomorban élő munkanélküliek millióinak, ill. amely átszervezte az ipari életet, és kigondolt és létrehozott egy szervezetet a bérből és fizetésből élők millióinak hatékony védelme és felemelése érdekében, amely továbbá egy olyan új hivatalnokkart és jogi szervezetet teremtett, amely szavatolta a nemzeti közösség minden tagjának polgári jogait (miközben ezzel egyidejűleg mint német állampolgár szinte mindenki kitartóan teljesítette kötelességeit), egy olyan egyedülálló, átfogó tervnek volt szerves része, amelyet Hitler már évekkel korábban kidolgozott. E tervbe illeszkedett az is, hogy tíz éves lejáratú, nagy összegű kölcsönöket adtak az új házasoknak, azért, hogy az egybekelő fiatalok meg tudják vásárolni új otthonukat.

Minden egyes gyermek születésekor az adósság negyedrészét elengedték. Ha a házaspárnak (átlagosan két és fél évente) négy gyermeke született, az egész kölcsönből semmit sem kellett visszafizetni. Ugyanilyen hatékony szociális intézkedéseket hoztak azoknak a földművelőknek az érdekében, akiknek a legkisebb volt a jövedelmük. Egyedül 1933-ban 17 611 új parasztház épült, és mindegyiket egy 1000 m^2 nagyságú parcella vett körül. Három éven belül Hitler 91 000 ilyen parasztházat építtetett. A törvény szerint ezekért a házakért szerény bérleti díjat kértek. A földnek és az otthonnak ez az igen jelentős és példátlan anyagi támogatása csupán egyik vonása volt egy olyan forradalomnak, amely csakhamar drámaian megemelte a Birodalom falusi népességének életszínvonalát.

Hitler alatt minden német gyári munkásnak törvény által biztosított joga volt a fizetett szabadsághoz. Korábban a fizetett szabadság átlagosan nem haladta meg a 4-5 napot, és a fiatal munkások közel felének egyáltalán nem volt fizetett szabadsága. Hitler a fiatal munkásoknak különösen igyekezett kedvezni; a fiatal munkások kapták a hitleri Németországban a leghosszabb fizetett szabadságot. Ennek az ifjúságbarát intézkedésnek megvolt a maga értelme: egy fiatalembernek nagyobb szüksége van a pihenésre és a testmozgásra a friss levegőn, hogy érett emberré válva erős és eleven legyen és maradjon hosszabb időn át. Ezért ők évente a teljes, 18 napos fizetett szabadságban részesültek. Hitler vezette be Európában először az átlagos 40 órás munkahetet is. Mint abban az időben sehol másutt a kontinensen a túlórákat emelt órabérrel fizették. S mivel 8 órás lett az átlagos napi munkaidő, a túlóra elérhetőbbé vált.

Egy másik újításként a munkaközi szünet is hosszabb lett: napi 2 óra, ami nagyobb lehetőséget adott a pihenésre, miközben a nagy gyárakat arra kötelezték, hogy sportpályákat létesítsenek munkásaik kikapcsolódása érdekében. Korábban a törvény gyakorlatilag nem biztosította a munkásnak a biztos munkahelyhez való jogát. Most viszont a munkást a munkaadója egyoldalú elhatározással nem bocsáthatta el. Hitler gondoskodott arról, hogy a munkások jogait a törvény pontosan körülírja és e jogok a gyakorlatban érvényesüljenek. Ezért a munkaadónak a munkást négy héttel korábban kellett értesítenie az elbocsátásáról, a munkásnak pedig két hónap állt a rendelkezésére ahhoz, hogy megfellebbezze elbocsátását. Az ún. Becsületbíróságok az elbocsátásokat meg is semmisíthették.

Hitler szociális forradalmának első eredményeit 1933 végére már érezni lehetett a munkapiacon. Németország nagy utat tett meg attól az időtől kezdve, amikor a munkások számára piszkos fürdőszobák és szennyezett gyárudvarok voltak a gyárban egyedül elérhető egészségügyi és kikapcsolódási lehetőségek. A gyárak, a nagy- és kisüzletek teljesen átalakultak, hogy megfeleljenek a legszigorúbb tisztasági és egészségügyi szabványoknak: az igen gyakran sötét és fullasztó belsejük a fénynek utat engedett; sportpályák létesültek mindenütt; a munkások a munkaszünetekben pihenhettek; számukra tisztes üzemi étkező- és öltöző helyiségeket nyitottak. A nagy gyári létesítményeket arra is kötelezték, hogy a hagyományos sportolási lehetőségeken túlmenően úszómedencéket is létesítsenek.

Ezek a teljesítmények már az első három év alatt is elképzelhetetlen méreteket öltöttek: több mint 2000 gyár újult és szépült meg; 230 000 munkahelyet korszerűsítettek; 800 épületet terveztek kizárólag üzemi összejövetelek számára; 1200 sportpályát, 12 000 egészségügyi létesítményt és 17 000 üzemi étkezdét alakítottak ki.

Annak érdekében, hogy a német munkások számára az anyagilag elérhető nyaralást lehetővé tegyék, korábban elképzelhetetlen méretekben Hitler létrehozta az „Erő a vidámság révén" programot. Ennek eredményeként a munkások százezrei a szabadságuk alatt minden nyáron szárazföldi és tengeri utakon üdülhettek. Nagyszerű sétahajókat építtettek, különvonatok vitték a nyaralókat a hegyekbe és a tengerpartokra. Németország munkásosztályának turistái a következő néhány év alatt akkora utat jártak be, ami az Egyenlítő hosszúságának ötvennégyszerese! És a nagylelkű állami támogatásnak köszönhetően ezeknek a népi nyaralásoknak az alkalmával a munkások költségei szinte jelentéktelen szinten mozogtak.

Hitler létrehozta a Nemzeti Munkaszolgálatot, mégpedig nemcsak a munkanélküliség enyhítése végett, de azért is, hogy abszolút egyenlő feltételek között hozza össze néhány hónapos közös munkára és közös életre a milliomosok és a legszegényebb családok gyermekeit. Mindnyájan ugyanazt a munkát végezték, ugyanannak a fegyelemnek voltak alávetve, ugyanazokat az örömöket élvezték és ugyanazon fizikai és erkölcsi környezet áldásaiban részesültek. Az azonos módon tervezett lakóhelyeken és barakkokban élő németek előtt tudatossá vált, hogy mi a közös birtokuk, és megtanulták egymást megérteni és levetkőzni osztály- és kasztelőítéleteiket.

A Nemzeti Munkaszolgálathoz való csatlakozás után a fiatal munkás tudta, hogy a gazdag ember fia nem dédelgetett szörnyeteg, miközben a gazdag család fiatal sarjának is tudomására jutott, hogy a munkás fia sem kevésbé becsületes, mint egy nemes ember vagy egy gazdag ember örököse. Ők valamennyien együtt dolgoztak, együtt éltek, és többé váltak egymás számára, mint munkatársak. Valóban bajtársakká lettek. A társadalmi gyűlölködés eltűnt és egy társadalmilag egyesített nép lépett színre.

Annak érdekében, hogy a német nép kifejezhesse véleményét a szociális, nemzeti vagy nemzetközi jelentőségű eseményekről, Hitler a népnek új eszközt adott a kezébe kancellári cselekedeteinek helybenhagyására vagy elvetésére: a népszavazást. A „Népszavazási Törvény" cikkelyei rövidek és világosak: a birodalmi kormány

megkérdezheti a népet, hogy helybenhagyja-e, vagy sem a kormány által tervezett vagy hozott intézkedést. Ez valamely adott törvényre is vonatkozhatott. A népszavazásra bocsátott intézkedést akkor lehetett elfogadottnak tekinteni, ha az megkapta a támogató szavazatok egyszerű többségét. Ez alkalmazható volt az Alkotmányt módosító törvényre is. Ha a nép helybenhagyja a szóban forgó intézkedést, akkor ez utóbbi a Berlinben 1933. júl. 14-én hozott „Törvény a nép és a Birodalom közötti egyensúly megbomlásának elhárítására" szövegű jogszabály III. cikkelyével összhangban átültethető a gyakorlatba. A birodalmi belügyminiszter feladatává vált, hogy minden olyan törvényes és adminisztratív intézkedést megtegyen, ami szükségessé vált az adott törvény végrehajtására.

A szavazás titkos, és a szavazó állampolgár minden kényszertől mentesen szavazhatott. Senki sem akadályozhatott meg egy németet abban, hogy ha akar, nemmel szavazzon. És ténylegesen bizonyos számú ember nemmel szavazott minden népszavazás alkalmával. Más milliók éppen olyan könnyen szavazhattak volna ugyanígy. Mindazonáltal a „nem" szavazatok százalékaránya rendkívül alacsony maradt: 10% alatt. A Saar-vidéken pl., ahol az 1935. januári népszavazást elejétől a végéig felügyelték a szövetségesek, de az eredmény itt is ugyanaz lett, mint a Birodalom többi részében: több, mint 90% szavazott „igennel", vagyis a hitleri Németországgal való egyesülés mellett!

Hitlernek nem kellett félnie az ilyen titkos népszavazástól, mert Németország népe gyakorlatilag egyöntetűen támogatta őt.

A szerző anonim.

(Ford.: *Tudós-Takács János*)

Günter Deckert tudósítása:

„A NÉMET JEANNE D'ARC" PER

Sylvia Stolz ügyvédnő a Mannheimi Kerületi Bíróság előtt 2007. november – 2008. január. II. rész

Hatodik nap (2007. december 6.)

Glenz bíró a tárgyalás elején megkérdezi Stolz Sylviát, hogy óhajt-e részleteket közölni a gazdasági helyzetéről, annak érdekében, hogy költségtérítést kapjon a utazási költségeiért. Sylvia a kérdést elhárítja magától. Tájékoztatja a Bíróságot, hogy mindenekelőtt azokat a dokumentumokat akarja megvilágítani, amelyeket a Bíróság jegyzőkönyvbe olvasott. Rámutat arra, hogy ő egy gondolati bűn miatt áll bíróság előtt, és a Bíróság korlátozó módszere miatt a közönség valószínűleg nem képes megérteni a gondolati összefüggését, nem képes megérteni a stratégiáját. Ezért formális döntést kér a Bíróságtól. Glenz bíró azt válaszolja, hogy a Bíróság ezzel később fog foglalkozni.

9 óra 11 perckor bevezetik az első tanút. Ez Ulrich Meinerzhagen bíró, aki a Zündel-perben elnökölt és egy korábbi határozatáról híres/hírhedt. E határozat szerint: „Lényegtelen, hogy a holocaust megtörtént-e vagy sem. Tagadni büntetendő vétség." Glenz bíró röviden kifejti, hogy mit akar tudni a Bíróság, majd arra kéri a tanút, hogy jellemezze általában a Zündel-pert és abban kifejezetten Sylvia Stolz szerepét.

Meinerzhagentől a 2006. februári és márciusi perrel kapcsolatban mindenekelőtt megtudjuk, hogy terjedelmes részleteket jegyzőkönyveztetett. Ez 1975. óta nem volt szokásos bírósági eljárás. Glenz bíró felszólítására Meinerzhagen különböző részleteket olvasott fel. Arra a kérdésre válaszolva, hogy volt-e jogi együttműködés Sylvia és Horst Mahler között, aki a Zündel-per idején börtönben volt, Meinerzhagen igennel felelt.

Meinerzhagen a tanúvallomását 11 óra 57 perckor fejezte be. Ezután Bock ügyvéd néhány rutinkérdést tett fel, majd az ebédszünet után Sylvia kérdezte a tanút. Glenz figyelmezteti, hogy „legyen objektív", és „ragaszkodjék a tárgyhoz", utalva a káros következményekre, ha nem így tesz.

Sylvia a következőket kérdezi:

1. kérdés: Miért volt annyira nyugtalan Meinerzhagen a Bíróság által kirendelt védők és Zündel védője közötti konfliktus miatt?

Válaszában Meinerzhagen utal egy Schütz nevű, Mainzból származó ügyvéd megjelenésére, akit Zündel rövid idő után elküldött. Meinerzhagen azt mondja, hogy Sylviát a 2005. október 18-i levele miatt küldte el, mert az ő személyében megbízhatatlannak bizonyult egy „átlagos bírósági eljárásra". Hozzáteszi, hogy elutasította Rieger, Schaller és Bock ügyvédeket is. Azt mondja: szívén viselte, hogy rendben follyék le a bírósági eljárás, mivel világos volt számára, hogy a per kezd elhúzódni, és aggódott a megmaradó ügyvédek lehetséges veszteségei miatt.

2. kérdés: Meg lehet-e engedni egy ügyvédnek, hogy ügyfele érdekében kifejezze kétségeit a „holocaust" hivatalos ismertetésével kapcsolatban?

Meinerzhagen megpróbálja magyarázni és védeni a „kézenfekvő nyilvánvalóságot", úgy ahogyan azt a Szövetségi Legfelső Bíróság meghatározza. Szerinte az ügyvéd kötelessége, hogy bevésse a vádlott tudatába, mi a helyes bírósági eljárás, és ellenőrizze, hogy a vádlott megértette-e a mondottakat és hajlandó-e betartani azt.

3. kérdés: A Zündel-per idején ismerte-e Meinerzhagen Fritjof Meyernek, a Spiegel újságírójának az Osteuropa 2002. májusi számában megjelent cikkét?

Meinerzhagen azt feleli, hogy nem ismerte, és csak akkor olvasta, amikor egy indítvánnyal kapcsolatban beterjesztették hozzá. Glenz félbeszakítja és megkérdezi, hogy Stolz miért teszi fel ezt a kérdést. Sylvia kifejti, hogy ha Meinerzhagen ismerte volna Meyer cikkét és annak viszonyát a bírósági jogsértésekhez, akkor az ő ténykedéseit meg

Sylvia Stolz

kellett volna engednie, mint jogosakat. Erre Glenz kijelenti, hogy Sylvia kérdése „nem tartozik az eljáráshoz". Hozzáteszi, hogy a Zündel- és a Rudolf-üggyel foglalkozó bíróságok annak idején igyekeztek megakadályozni azokat a „trükkös kérdésfeltevéseket", amelyek magára az eljárás lényegére vonatkoznak. Sylvia rámutat, hogy Glenz bíró nem alkalmazhatott volna vele szemben ilyen rendelkezést, mert ő még nem tette fel a maga kérdését. Ezt az érvelést Bock ügyvéd támogatja. De Glenz hajthatatlan. Vita alakul ki közte és Sylvia között arról, hogy Sylvia „megzavarta-e az igazságszolgáltatás menetét?" Sylvia rámutat, hogy **számos politikai perben a bírók nyilvánvalóan elferdítik a jogot és jogtalanul járnak el**. Számos ilyen incidens volt a Zündel-perben is. Sylvia megkérdezi, szabad-e, sőt kell-e egy bírónak az új bizonyítékot megfontolni? Végül is, maguknak a bíróknak kell meghatározniuk, hogy mi a bizonyíték; és nem lehet örökké a felsőbb szintű Bíróságokhoz fordulni. Glenz megkérdezi, hogy mi az, amit meg kellene tenni sajátosan az ő ügyével kapcsolatban. Sylvia azt feleli, hogy Meinerzhagen megakadályozta őt a kötelessége teljesítésében: abban, hogy megvédje az ügyfelét bizonyíték beterjesztése által. A bíróság visszavonul 17 percre tanácskozni. Ezt követően Sylvia újra felteszi a Meyer-cikkel kapcsolatos kérdését.

Glenz ismét félbeszakítja: azt mondja, nem engedi feltenni ezt a kérdést, mert nincs köze Sylvia vádiratához, és ezért Meinerzhagen nem köteles arra válaszolni. Sylvia megjegyzi, hogy ez a rendelkezés még jobban bizonyítja, hogy a „holocaust"-perek kizárólag politikai természetűek és rendkívüli bírósági eljárások szerint folynak.

4. kérdés: Sylvia megkérdezi Meinerzhagentől, hogy a Meyer-cikk miért volt elegendő ok arra, hogy a Bíróság mellőzze a „kézenfekvő nyilvánvalósággal" kapcsolatos kételyeket?

Meinerzhagen azt feleli, hogy a Meyer-cikk lényegében megerősíti a megsemmisítési tételt.

5. kérdés: Sylvia megkérdezi, hogy Meinerzhagen szerint a Meyer-cikk akkor is megerősíti a megsemmisítési tételt, ha egyébként elismeri, hogy a bűncselekmény helyére és az áldozatok számára nincs tapasztalati bizonyíték?

Meinerzhagen azt feleli, hogy az állítólagos megsemmisítés helye lényegtelen, és az áldozatok száma nyitott kérdés; pontosan nem határozható meg. Egyre izgatottabban hozzáteszi: Auschwitz mindazonáltal történelmi tény.

6. kérdés: Sylvia megkérdezi: előfordult-e a Zündel-per folyamán, hogy az egyik tanú ellentmondott valamelyik másiknak? Itt Sylvia a „holocaust" hivatalos változata és a Meyer-cikk következtetései közötti ellentmondásokra utal. Meyer következtetései nem eredményeztek büntetőpert. Glenz kijelenti, hogy Sylvia kérdése Meinerzhagen „szubjektív tudatára" vonatkozóan nem jelentős a per szempontjából. A bírói rendelkezés jogi alapját a Szövetségi Legfelső Bíróság folyamatos jogi nyilatkozatai adják. Úgy határoz továbbá, hogy Meinerzhagen „holocaust"-tudatára vonatkozóan minden kérdés megengedhetetlen és tiltott.

7. kérdés: Vajon a különböző vélemények az Auschwitz-i „holocaust" helyével kapcsolatban kétségeket támasztottak-e Meinerzhagen számára?

Meinerzhagen nem hajlandó válaszolni; hivatkozik Glenz legújabb rendelkezésére. Sylvia előbb Glenzhez fordul, hogy engedélyezze Meinerzhagennek a választ, és miután ezt Glenz megtagadja, az egész Bíróság válaszát várja. A bírák közötti rövid suttogás után Glenz tudtul adja, hogy a Bíróság támogatja a rendelkezését.

8. kérdés: Sylvia rámutat: éveken át ténynek tekintették, hogy Auschwitzban több millió zsidót gázosítottak el, és megkérdezi, hogy mi lenne, ha a tanúk ezt még mindig érvényesnek tekintenék, noha az Auschwitz-i Múzeum vezetősége drasztikusan csökkentette az áldozatok számára vonatkozó becslést kb. 4 millióról mintegy kb. 1 millióra.

Erre Meinerzhagen azt válaszolja, hogy Auschwitz-et a zsidók megsemmisítése fő helyének tekintik. Ezt „változatlan történelmi ténynek" nevezi. Glenz ismét megszakítja a választ, és kijelenti, hogy a kérdés a tanúk szubjektív észleléseire vonatkozik, és nincs engedélyezve, mivel nem tartozik sajátosan Sylvia vádiratához. Sylvia ismét döntést kér az egész Bíróságtól. Öt perces tanácskozás után Glenz kihirdeti, hogy a Bíróság támogatja a rendelkezését.

9. kérdés: Ismerte-e Meinerzhagen a Zündel-per idején a Szövetségi Gyűlés határozatát a „kézzelfogható nyilvánvalósággal" kapcsolatban?

A bírósági rendelkezés alapján Meinerzhagen megtagadja a választ. Mindazonáltal egy váratlan, lendületes kitörésben ezt mondja: „De az igaz!" Erre Sylvia megjegyzi, hogy szeretné megvilágítani a témát, de a Bíróság ezt nem engedélyezi. Ezen kívül Glenz megfenyegeti Sylviát, hogy elveszi tőle azt a jogot, hogy a tanúknak kérdéseket tehet fel, ha a Bíróság azt gyanítja, hogy visszaél ezzel a joggal.

Sylvia válaszként újból kifejti, hogy az ő tevékenységét igazolja az ügyfeleinek szükséghelyzetben nyújtandó segítség kötelessége: az ügyfelei védelméhez lényeges és elérhető információt fel kell használnia, és elhanyagolná hivatásbeli

kötelességét, ha nem törekedne előterjeszteni azokat. Ezen kívül az igazságszolgáltatás megköveteli, hogy Meinerzhagen szubjektív érzelmeit figyelembe vegyük, hiszen ő volt az elnöklő bíró a Zündel-perben. A Bíróság a teremben marad és suttog egy kicsit, majd Glenz bejelenti, hogy a Bíróság támogatja őt. Sylvia nem hajlandó feladni a küzdelmét, és bejelenti, hogy e Bíróság elnyomó intézkedéseivel szemben minden rendelkezésére álló eszközt fel fog használni.

10. kérdés: Sylvia megjegyzi, hogy Meinerzhagen szerint a „holocaust" történelmi tény. Most megkérdezi tőle, mint jogásztól, hogy igényel-e jogi alapot a következtetéseihez. Azután megkérdezi, hogy mi az alapja azon következtetésének, hogy a „holocaust", azaz a zsidók állítólagos megsemmisítése a Harmadik Birodalom idején történelmi tény (mivel a hely és az áldozatok számának kérdése nincs hivatalosan megállapítva)? Glenz azonnal félbeszakítja, és a Bíróság visszavonul megtárgyalni, hogy Sylvia kérdése megengedhető-e. Glenz 4 óra 17 perckor bejelenti, hogy a Bíróságnak tovább kell tárgyalnia a kérdést. Ezzel ezen a napon vége a bírósági tárgyalásnak.

Hetedik nap (2007. december 11.)

A tárgyalás 9 óra 10 perckor kezdődik. Meinerzhagen tanút elbocsátják. Glenz kihirdeti, hogy a Bíróság támogatja Glenz utóbbi rendelkezését. Sylvia a válaszában azt az ellenvetést teszi, hogy a Bíróság megrövidíti azt a jogát, hogy a tanúkhoz kérdéseket intézhet.

Hangsúlyozza, hogy erős jogi kapcsolat van az ő vádirata és Ernst Zündel megkísérelt védelme között, ami megkövetelte, hogy lefektesse törvényes jogát a szükséghelyzetben kifejtendő védelemhez, amit lehetővé tesz a BTK 32.§-a. Megkísérli bizonyítani, hogy Meinerzhagen helytelenül alkalmazta a jogot a Zündel-perben, míg az ellene szóló jelen vádirat tévesen mutatja be a szándékát „kényszerítésként" és a „büntetés alóli kibúvásként". Ha a Bíróság elfogadná annak bizonyítását, hogy Meinerzhagen bíró helytelenül alkalmazta a jogot, és tudatosan megsértette a Bíróságnak a tapasztalati igazság vizsgálatára és megállapítására irányuló kötelességét, akkor az, amit ügyvédként tett, elfogadható lenne a 32.§ értelmében.

Glenz láthatóan egyre türelmetlenebb, megszakítja, majd engedi folytatni. Jogi érvelésének alátámasztására Sylvia hivatkozik a Münsteri Egyetem által kiadott, a modern mítoszról szóló tanulmányra, amely a modern és posztmodern mítoszokat tapasztalati megalapozás nélküli, irracionális elgondolásokként jellemzi. **A német népet pszichológiailag úgy befolyásolták győztes ellenségei, hogy megvesse önmagát, mint gonosztevők nemzetét. A német népen, a német kormányon, sőt a német jogrendszeren belül vannak olyan szolgalelkű emberek, akik hajlandók elkövetni a kulturális népirtást a saját népük ellen, és arra törekednek, hogy lerombolják a német nemzeti szellemet.** Ennek példájaként hosszú részleteket olvas fel Milocz Matuscheknek a „holocaust-tagadásról" és az EU „mítoszának kialakításáról" szóló, a Süddeutsche Zeitungban megjelent cikkéből.

Sylvia rámutat arra, hogy a cikk szerzője büntetőjogi szankciókat követel az „emlékezés bűnei" ellen. Ez a vezető német újságból vett példa világos bizonyítéka annak, hogy a **„holokausztozók" megkísérlik érvényteleníteni a szabad véleménynyilvánításnak a felvilágosodás időszakából származó fogalmát.** Voltaire elve: „nem értek egyet azzal, amit mondasz, de megvédem jogodat, hogy elmondhasd", úgy módosult: **„nem tudom cáfolni, amit mondasz, de megtiltom, hogy elmondjad".** Megjegyzi, hogy ennek a Bíróságnak a bírói most bizonyítják be, hogy készek engedelmeskedni a felvilágosodás ellen fellépők parancsainak. Ez az engedelmesség természetesen a karrier követelménye a jelenlegi (idegenek által uralt) „OMF" jogász világában. Ez megmagyarázza, hogy a bíróságok miért hivatkoznak oly készségesen a Szövetségi Legfelsőbb Bíróságra, amely megtalálta az Alaptörvény 130.§-ában a „kézenfekvő nyilvánvalóság" logikátlan fogalmát. Ezt azért teszik, hogy semlegesítsék a „bizonyítékok halmazával" történő hagyományos érvelést. A Szövetségi Legfelsőbb Bíróság ezt cselekedve egy új jogelméletet alkotott, a tömeges rombolás jogi fegyverével felfegyverkezve a tisztességes pereket lehetetlenné tette.

Itt Glenz bíró félbeszakítja Sylviát: figyelmezteti, hogy ne ismételje azt, amit megtiltott mondani. De Sylvia nem engedi magát eltéríteni. Ismét elmondja, hogy Meinerzhagen a Zündel-per folyamán miként szegett meg és hagyott figyelmen kívül félreérthetetlen eljárásjogi előírásokat. Ismételten rámutat, hogy ezek a helytelen tettek voltak okai annak, hogy viselkedése indokolt volt, és azt jogszerűen nem lenne szabad üldözni. Glenz ismét félbeszakítja és megkérdezi, hogy szándékszik-e indítványa írásos változatát benyújtani a Bíróságnak. Sylvia igenlően válaszol, és átad a Bíróságnak egy legújabb változatot. Glenz 11 óráig szünetet rendel el.

11 óra körül Glenz kihirdeti a Bíróság határozatát: Sylviának nem engedik meg, hogy folytassa Meinerzhagen kérdezését. Ezt azzal indokolja a határozat, hogy a Bíróság nem akarja, hogy a per „holocaust"-ot tagadó revizionista fórummá változzék. Ezen kívül – Glenz szerint – Sylvia folyamatosan olyan kérdéseket tesz fel, amelyek nem tartoznak sajátosan a vádirathoz. Ezt követően a bíró röviden összefoglalja a per addigi lefolyását. Majd figyelmezteti Sylviát, hogy „ne éljen vissza" a perrel. Sylvia elmondja kifogásait az ellen, hogy Glenz Meinerzhagent úgy bocsátotta el, hogy nem adott engedélyt kikérdezésének befejezésére. Kéri, hogy ellenvetéseit rögzítsék a bírósági jegyzőkönyvben. Ezután Glenz ebédszünetet rendel el.

Ebéd után Glenz elkezdi felolvasni a Bíróság legutolsó határozatát, de Sylvia félbeszakítja azzal a panaszával, hogy nem engedték meg álláspontja kifejtését a legutóbbi határozatról. Tájékoztatja a Bíróságot, hogy szándékában áll erre reagálni. Glenz megismétli: az a szándéka, hogy megakadályozza a „további visszaéléseket a perrel", amire Sylvia azt feleli, hogy Glenz mindent „a perrel való visszaélésnek" tekint, amit a védelem tesz. Glenz ezután kihirdeti, hogy a Bíróság december 10-i határozata alapján a következő írásos anyagot fogja felolvasni és bizonyítéknak tekinteni a fő eljárás során:

1. a Meinerzhagen elnökletével folyó büntetőper 2006. március 9-i határozatát;
2. a Karlsruhei Felsőbb Kerületi Bíróság 2006. március 31-i határozatát;
3. a Szövetségi Legfelsőbb Bíróság 2006. május 24-i határozatát;
4. a levelet Vögeleytől, a Mannheimi Kerületi Bíróság elnökétől (2006. március 15.);
5. Sylvia 2006. április 11-i válaszát;
6. Sylvia levelét a Potsdami Megyei Bírósághoz (utalva a Reineke-perre).

Ezt követően a három bíró egymást váltva olvassa fel ezeket a „dokumentumokat", aminek nagyon álmosító volt a hatása a dokumentumok hosszúsága és a bírák olvasásának monoton jellege miatt. Glenz figyelmezteti Mahlert, mert az közben elaludt. Mahler azt válaszolja, hogy egész éjjel kellett autóznia, és különben is, a többi bíró is alszik. 2 óra 24 perckor fejezik be az olvasást. A tárgyalás ezen a napon 2 óra 39 perckor ér véget.

Nyolcadik nap (2007. december 12.)

A tárgyalás 9 óra 11 perckor kezdődik. Glenz engedi Sylviát beszélni. Sylvia megint azzal vádolja a Bíróságot, hogy megrövidítette az előterjesztését, és megtagadta tőle azt a jogot, hogy a tanúnak kérdéseket tegyen fel. Rámutat arra, hogy a BTK 257a. §-át, az úgynevezett „szájkosár-paragrafust" a kirakat-pereken a másként gondolkodók elnémítására használják. Megjegyzi, hogy a „Glenz és társai" perek bőséges, friss, új bizonyítékot adnak – ha erre egyáltalán szükség van – az „OMF"-nek, Németország jelenlegi kormányának talmudi uralmáról. Tíz perces szünet után Glenz kihirdeti a Bíróság legújabb határozatát: a BTK 257a. §-a szerint minden indítványt írásban kell benyújtani. Ezután hosszasan sorolja a védelem legfrissebb korlátozásának látszólagos okait. Ezek lényege az, hogy Sylvia visszaélt a bírósági eljárással. Továbbá, Sylviának az indítványai vádiratba foglalható bűncselekményeket tartalmaznak, és nem lényegesek a vádiratában felsorolt sajátos bűncselekmények szempontjából. A zsidósággal kapcsolatos, írásban beadott indítványt a két másik bíró előzetesen megvizsgálta, de még további konzultációra van szükség e pontra vonatkozó bizonyíték beterjeszthetőségével kapcsolatban. Glenz 10 óra 30 perckor három órás ebédszünetet rendel el.

Ebédszünet után Sylvia 12 írásos indítványt nyújt be. A tárgyalás 2 óra 45 perckor ér véget.

Kilencedik nap (2007. december 18.)

A tárgyalás 9 óra 35 perckor kezdődik.

Glenz azzal nyitja meg a tárgyalást, hogy a Bíróság tudomásul vette mind a 12 indítvány „szövegét", amelyeket Sylvia december 14-én nyújtott be.

A Sylvia által benyújtott indítványok:

1. Hívják meg szakértő tanúnak Jagschütz bécsi történészt.
2. Foglalják bele a bírósági jegyzőkönyvbe Germar Rudolf „Lectures on the Holocaust" (Előadások a holocaustról) című könyvének 103. oldalát, amely a bírósági bizonyíték tudományos természetével foglalkozik.
3. Hívják meg a kortárs történelem egyik szakértőjét Churchill, De Gaulle és Eisenhower emlékiratainak jellemzésére, különösen annak meghatározására, hogy említik-e a „holocaust", a „soa" szavakat vagy a „zsidók megsemmisítése" kifejezést.
4. Hívjanak meg egy szakértő tanút a tudományos és tapasztalati bizonyíték kifejtésére és meghatározására.
5. A Bíróság fejtse ki, hogy valójában mit jelent a „kézenfekvő nyilvánvalóság" fogalma.
6. Fejtse ki a Bíróság a BTK 130.§-át.
7. Hívjanak meg egy nemzetközi jogi szakértőt, hogy fejtse ki: mit jelent az „OMF".
8. Hívjanak meg egy szakértő tanút Carlo Schmid professzor 1948-as beszédének ismertetésére. Ebben a beszédben fogalmazta meg a professzor az „OMF" fogalmát.

(Sylvia úgy érvelt, hogy nem a német jogot alkalmazták a Hennig-perben, hanem egy ellenséges megszálló hatalom diktátumait. Az elnöklő Knaag bíró elismerte, hogy az ő Bírósága ismerte Schmid professzor 1948. szeptember 8-i beszédét, amelyet a Parlamenti Tanács előtt mondott el. Elismerte, hogy Schmid professzor, a vezető német nemzetközi jogász szerint a Birodalom sohasem szűnt meg létezni. Sem a Wehrmacht 1945-ös fegyverletétele, sem bármely későbbi esemény nem oszlatta fel a kormányt, és a győztesek nem voltak hajlandók aláírni a békeszerződést Németországgal. A nemzetközi jog szerint a Birodalom továbbra is létezik, még ha nem is képes működni legitim minőségében.

Carlo Schmid eredményesen bebizonyította, hogy a Szövetségi Köztársaság nem szuverén állam. Folyamatosan csatlós állam, idegen uralom alatt. Schmid azt is kimutatta, hogy a Szövetségi Köztársaság Alaptörvénye nem az Alkotmánynak, hanem az ellenséges megszállásnak a mintázata.

9. Olvassanak el válogatott részleteket a nagyra értékelt Martin Buber „The nature of judaism" (A zsidóság természete) című művéből.
10. Olvassanak bele Horst Mahlernek a zsidóság filozófiájával, ill. világnézetével kapcsolatos indítványának jegyzőkönyvébe.

Glenz bíró a következő érvekre hivatkozva utasította el az indítványokat:

1. Sylvia általános visszaélése a bírósági tárgyalásokkal;
2. Sylvia álnok célja: a revizionizmus reklámozása, anélkül, hogy a vádiratában konkretizált témákról beszélne;
3. Sylvia ellentmond a történelem hivatalos változatának;
4. Sylvia viselkedése egyenértékű „egy hazug ember viselkedésének igazolására irányuló próbálkozással";
5. Ha Sylviának a bizonyítékokra vonatkozó indítványait a Bíróság elfogadná, akkor ez „az ő viselkedésének utólagos bírósági érvényesítése lenne", amely nem a vádiratában szereplő hivatalos igazságot szolgálná, hanem inkább a zsidó „holocaust"-ra, a zsidó összeesküvésekre és a zsidó világuralomra vonatkozó meggyőződésének terjesztését.

Glenz ezután utal november 19-i és november 27-i figyelmeztetéseire, amelyek arra hívták fel a figyelmet, hogy Sylvia „visszaél a védelmi eljárással". Glenz szerint ez különösen kitűnt Meinerzhagen kérdezése során. Sylvia semmibe vette a Német Legfelső Bíróság döntéseit, **amelyeket talmudiaknak, zsidók által irányítottaknak és németellenesnek nevezett.** Elismeri, hogy a Bíróság Sylvia néhány indítványát meg sem vizsgálta: konkréten azokat, amelyek a „kézenfekvő nyilvánvalóságra" vonatkoznak.

Szerinte nyilvánvaló, hogy Sylvia revizionista elméleteket kíván terjeszteni, és kételyei a hivatalos „holocaust"-ra vonatkozóan elfogadhatatlanok. Glenz azt mondja, hogy Németország besorolása a nemzetközi jog tükrében 1945 óta nem jelentős tény Sylvia vádirata szempontjából.

Sylvia válaszában gratulál a Bíróságnak, hogy elismeri a mélyen fekvő problémát. Kifejezi sajnálatát, hogy a Bíróság nem érdeklődik egy igazi per következő szakasza, a feltárás iránt. Sylvia szerint **a „kézzelfogható nyilvánvalóság" nem szent tehén, és nem lehetne helye egy igazi jogállam Bíróságán. Kijelenti, hogy a Bíróság határozatának semmi köze az igazságszolgáltatáshoz:** a bizonyítékokkal kapcsolatos minden indítványát automatikusan „a bírósági

tárgyalással való visszaélésnek" bélyegezték, tekintet nélkül arra, hogy az indítvány jelentős, vagy sem. A Bíróság magatartását szégyenletesnek, megvetésre méltónak és hidegen számítónak nevezte. Azt állítja, hogy mindenki előtt, aki csak egy kicsit is tisztában van a joggal, világos, hogy a Bíróság illegálisan és ésszerűtlenül ténykedik. Arra is rámutat, hogy a **„kézzelfogható nyilvánvalóság" gyermekes fogalma logikailag tarthatatlan, amelyet csakis a zsarnoki erőszak tarthat fenn. Az igazságnak nincs szüksége elnyomásra és erőszakra, és az igazságszolgáltatásnak egyetlen nevéhez méltó rendszere sem tagadja és nem veti el a tapasztalati bizonyítékot.** Glenz bírósága azzal, hogy nem engedi meg a tapasztalati bizonyíték előterjesztését, a maga eljárását összeférhetetlenné tette az igazságszolgáltatással és a jog szerepével.

Huszonnyolc perc szünet után Glenz kijelenti, hogy a Bíróság részéről a bizonyítékok átvétele most befejeződött. Sylvia ezt vitatja, és a „kézenfekvő nyilvánvalóságot" illetően újabb indítványt kíván beterjeszteni, utalással a Német Legfelső Bíróság határozataira és ítéleteire. Glenz ezt a „Bíróság elleni újabb sértésként" fogja fel és azonnal elutasítja. Azt mondja: a Bíróság nem sértette meg Sylviát, így miért sérti Sylvia a Bíróságot? A rettenthetetlen Sylvia rámutat: a Bíróságnak kötelessége összegyűjteni a bizonyítékokat és a szakértői tanúvallomásokat. Ez a személyi adatok összegyűjtésében áll, annak érdekében, hogy meg lehessen határozni: azt, amit idéznek, valóban az idézett módon mondták vagy írták le. A jelenlegi körülmények között az ilyen meghatározások csak olyan sommás ítélethez elegendők, hogy: „menj a börtönbe!" Ez a GULAG módszereire emlékeztet. Megjegyzi, hogy ezeket a „holocaust"-tal kapcsolatos kirakatpereket egyszerűen úgy is le lehet bonyolítani, hogy üres íveket készíttetnek, amelyeken az üres helyekre csak be kell írni az áldozat nevét és az ítéletet.

A „kézenfekvő nyilvánvalóságra" és a „holocaust"-ra vonatkozóan három kérdést tesz fel:

a) Kellő módon vizsgálták-e meg a „holocaust"-ot? Raul Hilberg 2006 nyarán azt mondta, hogy több, mint 60 éves anyagi ráfordítás, számtalan vizsgálat és számos kutatási intézmény ellenére a „holocaust"-ot legfeljebb 20%-ig vizsgálták meg!

b) Mindenhol, mindenki számára hozzáférhetők-e a „holocaust" kutatásának eredményei?

c) Vannak-e jelentős tudományos, törvényszéki és dokumentatív fenntartások a „holocaust" hivatalos bemutatásával szemben?

Sylvia rámutat, hogy a bizonyítékokra vonatkozó indítványa jól dokumentált tudományos, törvényszéki és dokumentatív fenntartásokat tartalmaz a „kézenfekvő nyilvánvalósággal" és a „holocaust"-tal kapcsolatban. E dokumentáció miatt a revizionista kutatás eredményeit komoly fenntartásoknak kell tekinteni. A tudományos szakértő tanúk tanúvallomásai segítenének megválaszolni a „kézenfekvő nyilvánvalóság" és a „holocaust" hitelességével kapcsolatos kérdéseket. Indítványának alátámasztására a következő dokumentumokat terjesztené be:

1. Germar Rudolf: „Lectures on the Holocaust";

2. Germar Rudolf szakértői jelentését az állítólagos Auschwitz-i „gázkamrákkal" kapcsolatban, amit Otto Ernst Remer Wehrmacht-tábornok 1993-as perére készített.

3. Serge Thion: „Vérité historique ou vérité politique – Affaire Faurisson" (Történelmi igazság vagy politikai igazság – a Faurisson-ügy), Párizs, 1980.

4. Jürgen Graf: „The Giant with Feet of Clay" (Az agyaglábú óriás), Hastings, Anglia, 1999.

Sylvia rámutat, hogy **a jog uralma alatt nem lehet jogilag erőszakolni egy dogmát, amelyet tekintélyi alapon, megfelelő megalapozás nélkül terjesztenek elő.** Glenz bíró megkérdezi Sylviát, hogy vannak-e további, beterjeszteni való indítványai, mire Sylvia azt feleli: „Mára nincs több." Glenz 11 óra 2 perckor ebédszünetet rendel el.

Ebéd után Glenz bejelenti, hogy a Bíróság megvizsgálta Sylviának a bizonyítékok benyújtására vonatkozó indítványát, és a határozata: NEM! Az indok: „a bírósági tárgyalással való visszaélés". Ez után Bock ügyvéd azt indítványozza, hogy a Bíróság az eljárásba vonja be a Spanyol Legfelső Bíróság 2007. november 9-i ítéletének német fordítását.

Glenz elveti Bock indítványát. Azt mondja, hogy a spanyol ügy talán felületesen, bizonyos szempontból hasonló lehet, de egészében nem hasonlítható a jelen ügyhöz. Azután bejelenti: a Bíróság foglalkozott azzal a kérdéssel, hogy Sylvia ügyében két vagy több bűncselekményt követtek-e el egyetlen aktusban vagy két, illetve több különálló bűncselekményt. Mivel az időpontok (2006. február és március) közeliek voltak, és összefüggtek egymással, a Bíróság az „egyetlen aktus" választási lehetőség felé hajlott.

Glenz megint megpróbálja lezárni a bizonyíték elfogadását. Bock szembeszáll ezzel, és egy bizonyítással kapcsolatos indítványt tesz: kérelmezi a Spanyol Legfelső Bíróság ítéletének bevonását az eljárásba. Glenz ennek megtárgyalására visszavonul a Bíróság tagjaival. Röviddel 2 óra előtt visszatér lezárni az ülést.

Tizedik nap (2007. december 19.)

Bock azzal kezdi, hogy Sylvia tegnap tett egy bizonyítással kapcsolatos indítványt. Ő maga azt indítványozza, hogy Rudolf szakértői jelentésének 7. fejezetét foglalják bele az eljárásba, hívjanak meg egy hivatásos kémikust, és a „semlegesség" és a „tárgyilagosság" kedvéért jöjjön ez a szakértő tanú Izraelből!

Majd Sylvia indítványozza, hogy engedélyezzen neki a Bíróság egy cikk benyújtását az ügyvédi kamarából kizárt olyan ügyvédek témájáról, akik a vádlottakat politikai perekben képviselték. Hosszas mesterkélt köhögés után Glenz beleegyezik, miután Sylvia és Bock biztosították, hogy a cikknek semmi köze Auschwitz-hez vagy a „holocaust"-hoz. Sylvia hosszasan beszél arról, hogy milyen mértékben lehet a Horst Mahlerrel való jogi együttműködését büntetni, tekintettel arra, hogy Mahlert átmenetileg kizárták az ügyvédi kamarából, ahogyan azt a Tiergarteni Megyei Bíróság bejelentette, és a Berlini Kerületi Bíróság megerősítette. Sylvia indítványa tartalmazza a Német Ügyvédek Szövetsége elnökének és a Müncheni Szövetség elnökének mint szakértő tanúknak a meghívását. Glenz felteszi a szokásos kérdést: „Van-e még indítvány?" Sylvia ezt feleli: „Mára nincs." Az idő 9 óra 30 perc. Glenz szünetet rendel el 11 óra 35 percig. Határozata az elkerülhetetlen „NEM". Azt mondja, hogy ennek a Bíróságnak a bírói rendelkeznek minden szükséges ismerettel a szakértő tanúk tanúvallomása nélkül is.

Ezután Bock előterjeszti saját indítványát a „kézzelfogható nyilvánvalósággal" kapcsolatban, amely két részből áll.

Első rész:

A Bíróság olvassa el Germar Rudolf szakértői jelentésének 7. és 8. fejezetét a fő eljárási szakban. Mivel nincs kémikus a bírók közt, Bock indítványozza, hogy a Bíróság hívjon meg egy szakértő tanút annak bizonyítására, hogy Germar értékelései nem tartalmaznak tévedést tudományos szempontból. Annak érdekében, hogy megvédjék a szakértő tanút attól, hogy a német bíróságokon büntetőeljárás induljon ellene abban az esetben, ha olyasmit mondana, ami politikailag helytelennek minősül, Bock azt indítványozza, hogy a szakértőt Izraelből hívják meg. Hozzáteszi, hogy telefonos interjút folytatott Germar Ph.D-témavezető professzorával, aki biztosította őt, hogy Rudolf szakértői jelentése nem tartalmaz semmilyen tévedést és 100%-ban helytálló. A jelenlegi cenzúra és tabuk mellett Germar professzora esetleg bűnvádi eljárásnak lenne kitéve, ha tanúvallomást tenne e Bíróság előtt. **Csak Izrael polgárai mentesek az üldözéstől.** Bock rámutat, hogy ennek a szakértői jelentésnek az ismerete és egy büntetlen előéletű izraeli szakértő jóváhagyása minden ésszerű kétely kizárásával bizonyíthatná a Bíróságnak, hogy a „holocaust" szemtanúinak beszámolókkal támogatott „kézzelfogható nyilvánvalósága", amelyet a Német Legfelső Bíróság kritikátlanul és politikailag korrekt módon elfogadott, objektíve és törvényszéki szakértői szempontból hamis. Az, hogy ilyen ismeret képessé tenné-e a Bíróságot a maga „igazságosságra való intenzív törekvésében" arra, hogy „elmozdítsa a holocaust épületének alappillérét", természetesen olyan kérdés, amelyet magának a Bíróságnak kell eldöntenie. Rámutat arra is, hogy ennek megtételére az alkalom még mindig létezik.

Második rész:

Emlékezteti a Bíróságot, hogy ügyfele tegnap benyújtott egy újságcikket, amelynek szerzője Herbert Pitlick, címe pedig: „Auschwitz-Behauptungen und Sachbeweise" (Auschwitz-állítások és tárgyi bizonyíték). Azt állítja, hogy ez a cikk nagy segítség lehetne a Bíróság számára az igazság megállapításában, ha bekerülne a per jegyzőkönyvébe. A cikkben a szerző nagy számú olyan ellentmondást és képtelenséget sorol fel, amelyek összefüggnek a „holocaust"-tal. Némi iróniával megjegyzi, hogy a Bíróság nyilván az igazságosságra törekszik ebben a büntetőperben, és az ilyen ellentmondások és képtelenségek tudata nyilvánvalóan jelentős kételkedést vihet bele a Bíróságnak a „holocaust"-ról kialakított elavult elgondolásába. Az ilyen szembetűnő kétely nyilvánvalóan előidézheti, hogy ez **a látszólag kétségtelen „kézzelfogható nyilvánvalóság" bárminek tűnjék, csak nyilvánvalónak nem**. Arra is rámutat: lehetséges, hogy a Bíróság, miután figyelembe vette a Pitlick-cikket, ellentmondásai és képtelenségei miatt értelemszerűen el fogja vetni a „kézzelfogható nyilvánvalóságot". A „kézzelfogható nyilvánvalóság", mint magyarázat nem lesz elegendő, hacsak a Bíróság nem érzi annak szükségét, hogy megvédje magát a „családi béke kedvéért" a magasról jövő vádaktól. Hozzáteszi, hogy a „képtelenségek sokasága" a cikk bírósági olvasatában esetleg nem lesz meggyőző. Ha ez az eset áll fenn, ő megfelelő értesítést kér, s így konkrét részletek közölhetők – azok nem hiányoznak!

Az ő indítványát is természetesen elveti a bíró. Glenz szerint **az indítvány komolytalan, mert lebecsüli a „kézzelfogható nyilvánvalóság" fogalmát.** Majd megkérdezi, hogy van-e további indítvány a bizonyítékokkal kapcsolatban. Bock nemmel felel, mire Glenz azt mondja: „Akkor ez minden." De Sylvia helyesbíti: neki joga van választ kapni a Horst Mahlerrel kapcsolatos, Glenz által korábban elutasított indítványra vonatkozóan.

12 óra 10 perckor Glenz berekeszti a tárgyalást.

Tizenegyedik nap (2007. december 20.)

A tárgyalás 10 óra 24 perckor kezdődik.

Sylvia azzal kezdi, hogy reagál a Horst Mahlerrel való együttműködésével kapcsolatos, elutasított indítványára. Glenz megpróbálja félbeszakítani, de ő nem engedi magát eltéríteni. Részletes előterjesztése közben Glenz hosszasan, nagy hévvel suttog az előadó bíróval. Miután Sylvia befejezte reagálását a Horst Mahlerrel kapcsolatos indítványa elutasítására, elkezdi a reagálását a bizonyítékokkal kapcsolatos indítványainak Glenz által december 18-án és 19-én történt elutasítására. Glenz most akcióba lép, és kijelenti, hogy Sylvia írásban terjessze be a reagálását. Sylvia megkérdezi: **„Mitől fél? Majmot csinál magából!"** Glenz elveszítve hidegvérét, ezt üvölti: „Megtiltom, hogy beszéljen!" Majd az előadó bíróhoz szól dörmögő hangon: „Írja le ezt a jegyzőkönyvbe!" Grossmann is közbeszól Sylvia felé: „Készítsen egy másolatot a Legfelső Bíróság számára is!"

Glenz ragaszkodik hozzá, hogy Sylvia adja át a reagálását, amit ő meg is tesz 10 óra 40 perckor. Ezek után Glenz elrendeli, hogy azt a Bíróság tagjai olvassák el, ami azt jelenti, hogy vagy elolvassák, vagy nem. Mindenesetre a Bíróság tagjai 15 percre visszavonulnak.

Glenz kijelenti, hogy a Bíróság figyelembe veszi a dokumentumot. Ezután következik Sylvia reagálásának automatikus elutasítása ugyanannál az oknál fogva, amivel megindokolta a bizonyítékokkal kapcsolatos indítványának az elutasítását.

Glenz ismét hosszasan suttog a bírósági történésszel. Majd felteszi a rutin kérdését, hogy a bizonyítékokkal kapcsolatban vannak-e további indítványok, és Sylvia így válaszol: „Mára nincsenek."

Ezt követően Glenz hangos szóval és mérhetetlen elégtétellel bejelenti: „A bizonyítékok összegyűjtése befejeződött!"

Folytatjuk

(Ford.: *Tudós-Takács János.*
A fordítás a tudósítás szerkesztett változata.)

Kenneth McKillian:

MÉRTÉKLETESSÉG ÉS ERKÖLCSÖSSÉG

Kétezer évvel ezelőtt írta meg a büszke római történész, Publius Cornelius Tacitus nagy könyvét, a „Germania"-t. Tacitus hozzászokott a római világ erkölcstelenségéhez és laza életéhez, amelyben a nők használni való dolgok voltak, és ezért ő felnézett a germán világra. A „germán" szó kelta eredetű, és azt a „közeli rokonságot" jelenti, ami egy fivér és nővér között fennáll. Tacitus ezt írja:

„Nagy számuk ellenére nagyon hasonló, kék szemű, makacs tekintetű, vöröses szőke hajú, magas termetű emberekből álló, nem kevert nép. Magatartásuk szabad és nyílt-bátorságuk dacol a sebesüléssel és a halállal, a bátorságuk szenvedélyességig fokozódhat… ravaszság és megtévesztés nélküli nép."

Tacitus dicséri a germán nőt. A germán idealizmus a nőt szentnek, bátor nemzedékek anyjának, prófétanőnek tekintette. A germán nő erkölcsösségét Tacitus úgy magasztalta, mint **„az ő legnagyobb ékességét, amelyet, ha elhagyott, azt neki sohasem bocsátották meg, és sem szépsége, sem fiatalsága, sem gazdagsága segítségével sem fog magának férjet találni." Csak gondoljunk arra, hogy napjaink lezüllesztett örömlányainak fiai mit fognak gondolni az anyjukról, a vén boszorkányokról, akik tisztességüket zsidó aranyért adták el Hollywood szereposztó díványain.**

Tacitus így folytatja:

„Nem nevetség tárgya náluk a bűn, a megrontást és a romlottság megtűrését magukhoz méltatlannak tartják… Csak szüzek kötnek házasságot, amelyet csak egyszer hálnak el, a feleség reménye és ígérete szerint. Így a nők csak egy férfi testét kapják meg életre szólóan, nem vágyódnak ennél többet elérni; az érzéki vágy nem irányul messzebbre, úgyhogy őt szeretik, a férjet, valamint a házasságot."

Nincs „születésszabályozás".

„Bűnnek tartják korlátozni a gyermekek számát, vagy megölni az újszülöttek bármelyikét. Itt a jó erkölcsök többet érnek el, mint máshol a jó törvények. Csak későn ismerik meg a fiatal férfiak a szerelmet; ezért nem csökken a férfiúi erejük, de nem sietnek férjhez adni a fiatal lányaikat sem… A lányoknak ugyanolyan friss fiatalos kinézésük és magas termetük van. Fiatal férfiakhoz mennek feleségül, és a gyermekek szüleik egészségét és erős természetét tükrözik.

Az ilyen nagyszámú embercsoport körében nagyon ritka a házasságtörés, amelyet a férj azonnal megbüntet… Az ünnepélyes esküvői szertartás kezdettől fogva arra emlékezteti a feleséget, hogy nem áll kívül a férfi érdeklődési körén és a változó hadiszerencsén. Balsors és veszély esetén is férje társaként él, és osztoznia kell férje sorsában, a békében és a háborúban egyaránt. Ez az értelme az ökörfogatnak, a felnyergelt lónak és az áldozatul bemutatott fegyvereknek. Ebben a szellemben fog a feleség élni és halni: amit kapott, makulátlan, sértetlen tulajdonként kell átadnia a gyermekeinek, méltón arra, hogy menye elfogadja és továbbadja saját gyermekeinek."

Így a „Germania" című művében Tacitus az őseinket dicsőítette. Ez páratlan emlékeztetője ama germán faj iránti tiszteletnek, amelynek mi is egy része vagyunk. A nagy római történetíró szembeállítja a római kultúra romlottságát és teljes dekadenciáját a germán népek (a gótok, vizigótok, vandálok, angolok, szászok, kelták és vikingek) egészségével és magas erkölcsiségével.

A gyermekek világra hozatalára irányuló gyönyörű, tartós kapcsolat eszményét kegyelettel megőrizte ősi liturgia-könyvünk esküvői szertartása, amelyet Cranmer érsek állított össze korábbi forrásokból. Ebben a férfi megígéri asszonyának, hogy élete végéig szeretni, vigasztalni, tisztelni és védelmezni fogja őt betegségében és egészségében egyaránt. Kijelenti továbbá: „A testemmel tisztellek meg és földi javaimmal halmozlak el téged." A nő a maga részéről megígéri, hogy férjének tartja „ettől a naptól kezdve jóban, rosszban, gazdagságban, szegénységben, betegségben és egészségben, és szeretni, becsben tartani fogja és engedelmeskedik neki, amíg a halál el nem választ minket." Így megvalósulva találjuk a germán népek eszményét.

Megbecsülés a nőknek

Ha valaha megérdemli egy személy a megbecsülésünket, tiszteletünket és méltánylásunkat, akkor az a nő az, aki az életet adta nekünk. Ő a fajunk őse, és ugyanez a tisztelet illeti meg minden asszonyunkat, aki leszármazottaink világra hozatalának eszközei voltak vagy lesznek. Őszintén reméljük, hogy asszonyaink méltók maradnak a tiszteletünkre. Ami más élő teremtményeket illet, megfigyeltem a babuin majmok egyes csoportjait a Webi Schebelli folyó partjain. Ott a legnagyobb és legerősebb hím az összes nőstényt uralma alatt tartja és nem engedi nőstényei közelébe a többi hímet. Voltam Afrika falvaiban. Ott az asszony a férfi tulajdona és kiszolgálja annak összes szükségletét. A férfinak annyi asszonya lehet, amennyit anyagilag képes ellátni, és ezért sok gyermek viseli a nevét. Az emberiség keverék fajain belül a nő alacsony szintű helyzetet foglal el. A mohamedán férfinak számos felesége lehet, ahogyan azt a Korán is lefektette; a feleségek nem örökölhetik férjük tulajdonát és a férfi puszta kijelentéssel is elválhat tőlük. A hinduk az özvegyeket a legutóbbi időkig elevenen elégették férjük halotti máglyáján. A kínaiak megölték a lánygyermekeket.

Az antik Róma erőteljes kisbirtokos rétegét tönkretette a Római Birodalomba beáramló idegen kultúrák és vallások idegen elemeinek hatása, amíg Tacitus idejére az lezüllesztett társdalommá vált. Ugyanez történik a mi korunkban is.

Az Erzsébet-kori Anglia tehetséges, kreatív közössége becsalogatta az idegen uzsorásokat, akik ezt a kreativitást a maguk céljaira fordították és változásokat eszközöltek az idegenek beilleszkedése érdekében. A fehér ember távozásával Afrikába és Ázsiába belopódzó szegénység, rossz kormányzás, törvénynélküliség és korrupció mellett a Brit Szigetek rendje és viszonylagos gazdagsága vonzotta a tömegeket a fehér ember országába, és a nemtörődöm parlament elfogadta a befogadásukat előíró, idegenszerű törvényeket. Mindezt azok az idegenek tették szándékosan, akik a pénzünk és tömegmédiánk urai lettek.

Ha valaki el akar pusztítani egy népet, el kell pusztítania annak családi életét, és ha valaki el akarja pusztítani a családi életet, annak le kell züllesztenie a népet, alá kell ásnia annak kultúráját, hitét és erkölcseit. A „Cion Bölcseinek Jegyzőkönyvei" XIV. Jegyzőkönyvében ezt olvassuk: *„A progresszívként és felvilágosultként ismert országokban értelmetlen, szennyes, visszataszító irodalmat hoztunk létre."* A X. Jegyzőkönyvben ezt találjuk: *„A gójok körében leromboljuk a családnak és a család nevelési értékének a jelentőségét, és lehetetlenné tesszük, hogy az általunk kézben tartott tömegből tehetséges egyéni szellemek emelkedjenek ki. Nem engedjük meg, hogy velünk szembeszálljanak, sőt, azt sem engedjük meg, hogy meghallgassák őket."*

A családi élet az a cement, ami egyben tartja a nemzetet, és a család ereje a család minden tagjának egymás iránti tiszteletétől, gondoskodásától és figyelmességétől, valamint a szülők példájától függ, amelyet gyermekeiknek adnak át. E példa alapja a nép kultúrájában van. Konkrétabban: a nemző tevékenység, amely által új egyedek jönnek a világra, szent feladat, amelyet őseink hagytak ránk, erre irányul a szexuális ösztön adományának célja; **bármely visszaélés ezzel az Isten által adott ajándékkal szennyes, degenerált magatartás rosszabb, mint az állatoké.**

Ezért valamely ellenségnek, annak érdekében, hogy megsemmisítse nemzeti életünket, meg kell támadnia a családot, le kell rombolnia a házasság szentségét, le kell züllesztenie a szexuális ösztönöket és meg kell semmisítenie a személy egyediségét.

Ahhoz, hogy az ellenség ezt megtegye, meg kell támadnia a nemzet kultúráját, és törekednie kell arra, hogy a gúny és az áltudomány eszközeivel kimutassa, hogy az idejét múlta. Kezébe kell kaparintania a közoktatás és a tájékoztatás eszközeit, és el kell érnie a média, valamint a nevelők, vallási tanítók és a tömegeket befolyásolók feletti uralmat. Ez maga után vonja az újságok, folyóiratok, a szórakoztató filmek és a televízió feletti uralmat, valamint a papok, pedagógusok, újságírók és könyvtárosok képzését.

Háború az erkölcsök ellen

„A Cion Bölcseinek Jegyzőkönyvei" II. Jegyzőkönyvében ezt olvassuk: *„A sajtón keresztül hatalmat nyertünk a befolyásolásra, míg magunk árnyékban maradtunk."* A VII. Jegyzőkönyv ezt állítja: *„A gójok kormányát kényszerítenünk kell, hogy tegyen lépéseket a mi alaposan átgondolt tervünk szempontjából kedvező irányba. E terv kívánt megvalósulása már nincs messze. Ennek határára mi leszünk mint közvélemény bemutatva, ezt titokban az úgynevezett nagyhatalom, a sajtó által ösztönözzük, ami egyébként néhány elhanyagolható kivételtől eltekintve már a mi kezünkben van."*

A kazár zsidók által irányított hollywoodi filmipar az érzékiséget, az alkalmi szeretkezéseket, a romlottságot, a fajok keveredését illusztráló, alacsony színvonalú filmek folyamatos áradatát bocsátja ki. Ezek a filmek az alacsonyabb ösztönökre hatnak, mégpedig annak érdekében, hogy lerombolják a fiatalabb nemzedékünk szemérmességét, mértékletességét, tisztaságát és erkölcseit. Ezt a züllöttséget „normális magatartásként" mutatják be. Utcalányokat és kéjsóvár férfiakat, mint színészeket használnak erre a célra. 1984. március 20-án, kedden bemutattak egy „Rudolph Valentino" című mocskos filmet, amely nem egy eszkimónak, hanem Brad Steigernek a könyvén alapult. Ez a film az önkielégítést, a homoszexualitást és a brutális érzékiséget mutatta be. A mi szellemi befolyásolásunkra és agymosásunkra irányuló eme televíziós bemutatási lehetőség irányításával a kormány által kinevezett személy nem egy zulu, hanem Jeremy Isaacs. A gójok önjelölt „nevelője", Claire Raynor a népünket provokáló televíziós filmet „csupán vígjátéknak" nevezte. Bizonyos filmek pontosan azt mutatják be, amit a négerek, ázsiaiak és félvérek képesek megtenni a mi asszonyainkkal. Bizonyos filmeket úgy mutatnak be, mint „nevelést", másokat, mint „szórakoztatást". Ennek a züllesztésnek és ocsmányságnak bemutatói sok pénzt keresnek.

A filmkészítésben a tudatalatti pszichológiáját alkalmazzák. A jeleneteket és a cselekményeket olyan háttérrel mutatják be, amelyek közvetlenül ugyan nem rögzülnek a tudatban, viszont megőrződnek az emlékezetben; az emlékezés ereje azután a következő bemutatások alkalmával növekedhet. Egy meztelen fehér nő táncol egy négerrel: ez látható pl. a háttérben. Az ilyen jelenetek a későbbi bemutatások alkalmával azután fokozatosan egyre inkább előtérbe kerülnek, aminek az a célja, hogy a nézőt hozzászoktassák az ilyen eseményekhez és megváltoztassák e nézők magatartását.

Az embereknek ugyanaz a faja nyert irányító hatalmat a bemutatásra kerülő darabok kiválasztásánál, mint amelyik titkos propagandát folytat mértékletességünk és erkölcsünk lerombolására. „Szórakoztatásunkra" pedig azzal a szándékkal foglalkoztatják „komikusainkat", hogy betegesen érzéki vicceket gyártsanak anyáinkról, nővéreinkről és lányainkról. A szexuális aktust sokszor úgy mutatják be, hogy az az alacsony lelkületű nézőközönség (többnyire tartós) hahotáját idézze elő.

Iskoláinkban a baloldali tanárok a nyers szexualitás oktatásában részesítik gyermekeinket, anélkül, hogy utalnának az érzelmi vonatkozásokra, a gondoskodásra és a felelősségre, amelyek oly lényegesek a civilizált társadalom számára, majd ugyanezek az emberek kinyújtják kezüket a fogamzásgátló tablettát szedő, sokszor még kiskorú lányok, pl. az egyszülős vagy széteső családokban élő számos tizenéves lány után.

A Michael Ramsey által támogatott „walesi" Leo Abse törvényjavaslatot nyújtott be a Szentírás által kárhoztatott homoszexualitás elfogadhatóvá tétele érdekében. David Steel, a lelkészivadék és liberális vezér, elfogadtatta a meg nem született gyermekek meggyilkolását elfogadhatóvá tevő törvényt. **A papok, a hit és erkölcs úgynevezett őrei hasznavehetetlenek, amikor homoszexuális lelkészek homoszexuálisokkal kötnek házasságot templomaikban. Ha őseink visszatérnének közénk, degeneráltnak tekintenének minket.**

Csak egyetlen válasz létezik a dolgok jelenlegi állására: a faji elkülönülés, illetve az elkülönült fejlődés. Akkor az ázsiaiak és a négerek kialakíthatják a saját kultúrájukat a saját országukban, és vihetik magukkal a fehér faj mindazon eszményét és szokását, amit áldásosnak éreznek a maguk számára. Így mi is fejlődhetnénk abban az irányban, amelyet őseink követtek ki a mi kultúránkhoz illő eszmények számára.

Trumpet magazin
Dél-Afrika, 2003. február
(Ford.: *Tudós-Takács János*)

Patrick Grimm:

ORSZÁGUNK ELPUSZTÍTÁSÁNAK TIZENÖT MÓDJA

HOGYAN TETTÉK TÖNKRE A ZSIDÓ SZUPREMÁCISTÁK AMERIKÁT

Naprakészen állítottam össze jegyzékemet azokról a módokról, ahogyan a zsidó szupremácisták tönkreteszik Amerikát. Ez a lista jó bevezetést nyújt azoknak az újoncoknak, akik most jelennek meg az anticionista és a zsidó uralmat ellenző mozgalom világában, és megmutatja nekik azt a számtalan módot, ahogyan a zsidó szélsőségesek ártanak országunknak. Ez gyorsan kézbe vehető bevezetés népünknek (az európai amerikaiaknak) felvilágosítására és nevelésére, előkészítve őket erre a túlélésért folytatott nemes küzdelemre, amelyet meg kell vívniuk, ha valóban kívánják ezen a bolygón az eljövendő életet gyermekeik és unokáik számára. **A szupremácista zsidóság megöl minket; megöli lelkünket, szellemünket, akaratunkat, büszkeségünket, és megöli nemzetünket. Politikai célja nemzetünk meggyilkolása.** Ezt világossá kell tennünk, és a visszataszító valóságot, a kellemetlen igazságot könnyen érthető formában be kell mutatnunk. Hiszem, hogy ez a lista jó lépés ebben az irányban.

1. Büszkék voltunk a történelmünkre, de megaláztak minket; és egy nemzet, amely elveszti történelmi érzékét, csakhamar megszűnik nemzet lenni.

2. Szeretett Alapító Atyáinkat „rasszistáknak" és „fehér rabszolgatartóknak" címkézték, figyelmen kívül hagyva a hatalmas, mintaszerű köztársaságot, amelyet ezek az emberek létrehoztak.

3. Támogatták a multikulturalizmust, ünnepelve a nyugati fehér európai kultúra kivételével minden kultúrát – bármennyire visszamaradt és barbár is legyen az. Ahogyan a zsidó marxista értelmiségi gonosztevő, Susan Sonntag állította lelket mérgező fecsegése során: „A fehér faj az emberiség rákos daganata."

4. Kivonták a keresztény hitünket és örökségünket a közéletből, felhasználva az ADL és az ACLU kommunista ügyvédeinek számtalan bűnöző káderét. Gyermekeink nemsokára olyan társadalomban nőnek fel, amely teljesen kitörölte az emlékezetből a Bibliának, Krisztusnak vagy a keresztnek minden nyomát. De a menórát még mindig engedélyezik a Fehér Házban a hannukaünnepségek alkalmából. Ténylegesen a zsidó vallás az egyetlen hit, amelyet nem gúnyolhatnak ki nyíltan a hollywoodi szórakoztató iparban.

5. Kinyitották határainkat, beengedve, sőt dédelgetve a Harmadik Világ alja embereit, akik nemsokára a többséget jelentik helyettünk. A Javitzek, a Lautenbergek és a Cellerek részletekre menően kigondolták törvényeinket (pl. az 1965-ös Bevándorlási és Nemzetiségi Törvényt), amelyek népirtással sújtanak minket. Mindezt úgy tették, hogy ezzel egyidejűleg – minden irónia nélkül – támogatták Izraelnek a „csak zsidókat" engedélyező bevándorlást elfogadó politikáját.

6. Létrehozták, reklámozták a pornográfiát és a perverz szórakoztató ipart, és hasznot húztak belőle. A „választottak" alkotják az amerikai pornográfiával foglalkozó szereplők 90%-át. Az általuk működtetett Hollywood fő áramlattá tette a feleségcserét, az élettársi viszonyt, a pedofiliát, a trágárkodást, a szabados szexet, a kábítószerrel meg az alkohollal való visszaélést és a vágyak önző kielégítését. Az állatokkal való közösülés lesz a következő a listán. Ténylegesen már előkészítik egy dokumentumfilm bemutatását arról az emberről, aki lovakkal közösül.

7. Kihozták a homoszexualitást a sötétből, és nyilvánosan láthatóvá tették. A szodómiát a médiájukban és a mozijaikban úgy mutatják be, mint normális, egészséges, élvezetes dolgot és olyan valamit, amit szemérmetlen módon lehet dicsőíteni. Ők alapítottak, pénzeltek és felsorakoztattak minden homoszexualitást pártfogoló csoportot Amerikában. A szodómia propagandájával való szembeszállást jelenleg „maradi" és „reakciós" magatartásnak tekintik.

8. Agymosást végeztek gyermekeinken. A „magasabb" szintűnek mondott tanintézmények irányítása révén megtöltötték a fiatalok lelkét a marxizmussal, a dekonstrukcionizmussal, a relativizmussal, a fehérellenes gyűlölettel és hazugságokkal, a „másság" és az előítélet-mentesség propagálásával. Ezek az „izmusok" veszedelmes hazugságok, amelyek az egykor társadalmunkban virágzó pozitív „izmusokat" helyettesítik: a patriotizmust, az altruizmust, az individualizmust, a nacionalizmust stb. Olyan zsidó akadémikusok, mint Noel Ignatyev, bátran követelik a „fehér faj halálát", és sohasem tiltakozik ellenük senki, még a legkisebb mértékben sem.

9. A nyomtatott médiának, a tv-nek, a két nagy politikai pártnak és a kormányzás legmagasabb szintjeinek cionista irányításával kül- és belpolitikánkat eltérítették az európai-amerikai többség érdekeitől, képtelenné téve minket önmagunk megőrzésére. Az Irak elleni háború, a szeptember 11-i támadások és az Irán ellen a közeljövőben lehetséges csapás mind annak következményei, hogy a cionisták leigázták a Föld leghatalmasabb nemzetét, és Izrael érdekeit az USA érdekei elé helyezték. Adófizetőink jelenleg közel évi 6 milliárd dollárt fizetnek ki készpénzben és fegyverzetben ennek a mesterséges államnak, és nem kapnak más ellenértéket érte, mint az egész földkerekség gyűlöletét és az arab világ részéről a magasabb szintű olajárakat.

10. Rákényszerítették a radikális feminizmus propagandáját az amerikai asszonyokra és lányokra. A férfiellenes, házasságellenes és családellenes könyvekkel való folytonos táplálkozásnak és a Steinemekhez, Friedanokhoz és az Abzugokhoz hasonlók előadásainak és egyetemi kurzusainak köszönhetően számos nő most a házasság és a gyermeknevelés kilátását felszabadulása akadályának látja. Ez a fehérek születési arányának jelentős csökkenését eredményezte.

11. Szentséggé tették az abortuszt. A Planned Parenthood-ot (Tervezett Szülőség), a National Abortion Rights Action League-t (NARAL= Abortuszhoz való Jogok Országos Akciós Szervezetét) és minden más baloldali – abortuszt pártoló és támogató – szervezetet tetőtől talpig a „választottak" működtetnek. Az igény szerinti korlátlan és szabályozatlan abortuszt az irányított média mint az USA pozitív szociális jótéteményét dicsőíti és védelmezi. Harmincnégy évvel a Roe versus Wade után és több, mint 40 millió abortusz elkövetését követően ugyanezek a csoportok még további abortuszokra buzdítanak, és mindig dicsőítik az abortuszt. Minthogy a legtöbb abortuszjogi szervezet vezetősége túlnyomó többségében zsidó, és az abortuszt végző orvosok nagy többsége is zsidó, ők kifejezetten tömeggyilkosságot hajtottak végre.

12. Eladták nekünk az egalitarianizmus összehordott, szándékos hazugságait. Minden faj egyenlő intelligenciában, erkölcsiségben, teljesítményekben és képességben, kivéve természetesen egyet. A zsidó „faj"-t, ahogyan vezetőik erről népüknek beszámolnak, a zsidó antropológusok „magasabb rendűnek" nyilvánítják. Montagu, Gould és Franz Boas hazugságai megfertőzték és helyéről is kiszorították az igazi tudományt. E sarlatánok szerint a zsidók kivételesen intelligensek, egyedülállóan erkölcsösek; és olyan csoportot alkotnak, amely minden más csoport fölött áll a maga felsőbbrendűségénél fogva. Ők valóban azt hiszik, hogy Istentől ajándékozott joguk van arra, hogy felettünk uralkodjanak. Végzetes hatalmukat bírálni a legnagyobb szociális tabu. Azt eredményezi, hogy az illető – bármilyen ünnepelt volt is egykor – elveszti megbecsülését, megélhetését. Az ilyen embert száműzik a „tiszteletre méltó" társadalomból.

13. Hajtóerőt és hasznot reméltek és merítettek a „faji integráció" nevű, kudarcot vallott kísérletből, ami nem volt más, mint az európai származású amerikaiak meggyilkolása. A zsidók által irányított fekete polgárjogi mozgalom, amelyet eszközük, Martin Luther King, ez a plagizáló sarlatán és szoknyavadász lelkész „vezetett", akinek beszédei és írásai mesterének, a zsidó kommunista Stanley Levinson ügyvédnek a termékei voltak, valósággal lehengerelte a fehér amerikaiak jogait. Ez a folyamat a simulékony, ömlengő zsidó média segítségével ment végbe, amelyet arra köteleztek, hogy mindörökre letörjék az európai származású amerikaiak hatalmát. Zsidók alapították az NAACP-t, és vezették azt az 1970-es évekig. Ezt nem a feketék iránti jóindulatból tették, ti. a feketéket, mint „proletariátus"-t csupán arra használták fel, hogy hosszú távon alapvetően pecsételjék meg az USA intézményei fölötti hatalmukat, és ily módon biztosítsák a fehérek elnémítását, oktatásának gyengítését és a fehér többség elleni általános és nemi erőszak és más bűnözés fokozódását. Az USA-ban azután a média szilárdan zsidó kézben levő döntő hányada eltitkolja, hogy az erőszakos bűncselekmények 60%-át a 15%-ot kitevő „afro-amerikaiak" követik el. Ez lényegében arra irányuló kísérlet, hogy elrejtsék a fehérek dühödt tekintete elől az „integráció" aláváló kudarcát és pusztító hatását.

14. Hatalmukba kerítették és propagandacélokra használják nyelvünket, segítséget kapva a zsidó idiótadoboztól. Ma az a „rasszista", akit felháborított a fekete bűnözés, pl. a fehér nők és gyermekek ellen elkövetett nemi és más erőszak- és gyilkosságsorozat. Azt illetik a „rasszista" jelzővel, aki nem óhajtja, hogy a fehér embereket mindörökre eltüntessék a Föld színéről. Ma már nem az az antiszemita, aki gyűlöli a zsidókat, hanem az, akit a zsidók gyűlölnek. Mindenkit, aki hangosan meri említeni az ő beteges, hátborzongató Európa-ellenes és nyíltan ellenünk támadó hitvallásuk bármely szempontját vagy tételét, azonnal a karszalaggal és barna ingben, díszlépésben menetelő nácikhoz hasonlítanak. Viszont ezek az emberek ma már karszalag, barna ing és díszlépés nélkül is a népességnek azt az egyre jelentősebb méretű keresztmetszetét alkotják, amely most felébredt és nagyon is tudatában van a zsidó álnokság súlyosan valóságos voltának.

15. Az USA országos csalárd bankrendszerének a segítségével ők lettek pénzünk urai. E rendszert az a köldökzsinór tartja életben, amely a zsidó Rothschild bankkartellel érintkezik. Ezt a rendszert a zsidó világ londoni pénzügyi idegközpontja működteti. Az USA történelme során 1913 óta – kisebb-nagyobb megszakításokkal – újból és újból a zsidók vájták bele vámpírkarmaikat népünk pénzébe. Ezt a hatalmi kapcsolatot elsősorban kell megtörni, összezúzni és a bankrendszer gyeplőit vissza kell adni országunk népének és kormányának és semmiképpen sem egy magántestületnek, amelyet tetőtől talpig a hatalomés, kapzsi zsidó pénzemberek és nemzetközi bankárok működtetnek. Ezek egész valójukban globalisták és internacionalisták, és az a szándékuk, hogy megfosszák az embereket megélhetésük alapjaitól és a születésük révén nyert jogaiktól, pontosan úgy, ahogyan arra Alapító Atyáink figyelmeztettek, hogy a zsidók ezt fogják tenni. Amíg el nem távolítjuk ezt a banki hatalmat a hátunkból, sohasem leszünk szabadok a zsidó zsarnokságtól. Ehelyett csődbe jutunk és gonosz hatalmi tervük áldozataivá válunk.

És vég nélkül, folyton folyvást ez történik. Ennek a listának minden pontja könnyenyen igazolható. **A javarészt cionista természetű zsidók irányítottak és irányítanak minden olyan mozgalmat, amely jelenleg elpusztítással fenyeget és a kiirtás és a megsemmisítés szélére visz bennünket. Napjainkban a cionizmus és a talmudi zsidóság szörnye már országunk minden részére, életünk minden területére kiterjeszti csápjait, sőt, a Föld csaknem minden más népére és kultúrájára is ráteszi kezét. Hódításaival együtt jár minden más nép, minden örökség és minden hagyomány megrontása és megtörése.**

Mit fogunk tenni ennek megállítására? Félni és reszketni fogunk-e a szalmabábúk előtt az „antiszemita" és a „gyűlölködő" szavakkal való megbélyegzéstől, vagy sarkunkra állunk és harcolunk civilizációnk életben maradásáért? Ez mindannyiunkat érint, jobboldali és baloldali keresztényeket, mohamedánokat, a néhány lelkiismeretes anticionista zsidót, sőt, azokat az embereket is, akiknek nincs különleges vallási meggyőződésük. Fel kell kelnünk a fény elsötétítése ellen, de ez nem elég. Mindannyiunknak csapást kell mérnünk a gonoszra, a cionizmus és a zsidó szupremácizmus sötétségére, mindaddig, amíg az eltakarja a napfényt.

(Ford.: *Tudós-Takács János*)

IRMA GRESE KÍSÉRTETE

Irma Grese (középen) a belseni bíróság előtt, amely Brit Katonai Törvényszék volt, hat bíróval.

Irma Grese-t azzal vádolták, hogy a leghírhedtebb SS-őr volt Auschwitz történetében.

Ő a hármas számú krematóriumot felügyelte.

Az auschwitzi táborba Wrechen nevű kis faluból jött, 18 éves korában.

Egyebek között azzal vádolták, hogy Josef Mengelének és Kramer táborparancsnoknak a szeretője volt. Azt mondták róla, hogy a zsidókat perverz szexuális aktusokra kényszerítette. Brutalitása állítólag magába foglalta, hogy ő választotta ki, hogy ki menjen a gázkamrába; jelentett ez veréseket, korbácsolást, agyonlövéseket és három zsidó megnyúzását.

Egy kirakat bíróság elé állították, a vád 12 tanúja hisztérikus zsidó nő volt, akik vért akartak. Ő minden vádat tagadott, de bűnösnek találták és felakasztották.

A zsidó tanúk azért kerültek a táborba, mert bűnözők és kommunista partizánok voltak.

A kötél általi halálos ítéletet a bíróság 53 tárgyalási napot követően hozta meg.

Irma Grese védekezése

„16 éves koromban segédgondozónő voltam Hohenluchenben, majd a munkaerő-gazdálkodás Fürstenburgban, az egyik tehenészetben helyezett el. 1942 júliusában a ravensbrücki koncentrációs táborba küldtek, ami ellen tiltakoztam. 1943 márciusában kerültem a birkenaui koncentrációs táborba. 1945 januárjában Belsenbe küldtek.

Nem voltam SS, a nőket nem engedték belépni az SS-be. Én felügyelő, valamint postai hivatalnok voltam a levélteremben, megválaszoltam a telefonhívásokat, és dolgoztam a parancsnok kertészeti osztagában, intéztem az SS-temetéseket Belsenben… Auschwitz-ban a C részleg névsorát kaptam kézhez, őket kellett szólítanom.”

Amikor a szovjet csapatok elfoglalták Auschwitz-et, őt Lüneburgban bíróság elé állították. Irmát és 11 másik személyt halálra ítélték. Az akasztásra hóhérnak Ronald Cook volt kijelölve, segédjéül pedig O'Neill törzsőrmester. Az akasztandó személyek kijelölt sorrendje Grese, Volkenrath és Bormann volt.

A katonai rendőrök megtagadták a parancsokat

O'Hare őrmestert és Rick Smith tizedest hadbíróság elé állították, mert megtagadták, hogy Grese-t az akasztófa alá kísérjék.

Irmát kis énekesnek nevezték. Éjjel a cellájában német népi balladákat énekelt. Ezeket a dallamokat dúdolta, amikor az akasztófa alá ment.

A hóhér öngyilkosságot követ el

A hadsereg hóhéra, Ronald Cook nem volt hajlandó felakasztani Grese-t. Jerome Burdik adta neki a kivégzésre a parancsot, de ő aznap éjjel hazament és agyonlőtte magát.

A nyilvántartásban mint hóhér, Albert Peirpont szerepelt, de az Irmát őrző katonai rendőrök közül kettő 1978-ban feltárta az igazságot.

Ronald Cook

Samuel Lutzheim, a zsidó hóhér

A második hóhér

Samuel Lutzheimet, egy helyi zsidó hóhért választották ki a következőnek. Grese kisasszony megesküdött, hogy vissza fog térni a halálból, ha Lutzheimnek megengedik, hogy hozzáérjen. Grese bátran ment az akasztófa alá és rámosolygott a katonai rendőrökre, akiket mind megigézett a kinézése és kedvessége.

Irma visszautasította a csuklyát

1945. december 13-án 12 óra 1 perckor vezették Irmát az akasztófákhoz és akasztották fel.

Amikor a hóhér megkísérelte ráhelyezni a kötelet a nyakára, Irma erőszakossá vált, és nem volt hajlandó engedni, hogy a hóhér hozzáérjen. Ekkor a hóhér újból és újból arcul ütötte, és ráerőltette a kötelet a nyakára.

A hóhér rosszul kalkulálta a csapóajtót, és Irma nyakcsigolyája nem tört el. Lassan fulladt meg, miközben három percig küszködött a kötélen.

Irma Grese most egy legendává válik Németországban.

Nem temették megszentelt földbe

Az angol bíró, Berney-Ficklin vezérőrnagy, aki félt a német vértanúságtól, elrendelte, hogy Irmát a Hamelin-börtön udvarán temessék el.

Irmát újratemették

1954-ben Irmát megszentelt földbe helyezték örök nyugalomra az Am Wehl temetőben.

Később a vád fő tanúja visszavonta állítását, és beismerte, hogy hazudott.

További három a későbbiekben ugyancsak elismerte, hogy hazudott. Ezek a hazug tanúk a következők voltak:

Sarah Langbein, Rachel Gold, Lei Fleim, Lena Kapinski.

A többi tanú: Watinik, Diadement, Kopper, Lobowitz Trieger, Catherine Neiger, Lengyel Olga, Dr. Ada Bimko és Dr. Bendel kitartottak történetük mellett.

1948-ban kísértetjárások kezdődtek

1948. január 12-én Harak Visen volt az éjjeliőr, aki azt állítja, hogy kísértetet látott. Az éjjeliőrök nem hajlandók bemenni a krematóriumba. Az orosz őrök elhatározták, hogy inkább elzárják a hármas számú krematóriumot, mint hogy engedjék, hogy Irma Grese legendája folytatódjon.

Az Auschwitz-et felügyelő oroszok lepecsételték az ajtókat és az ablakokat.

Úgy látszik, Irma elérte a „kultusz-státuszt", és a zsidó kommunisták attól kezdtek félni, hogy ez egy újabb Ipatyev-házzá vagy Berghoffá válik.

Leni Riefenstahl filmet akart készíteni a kísértetjárásról. A német kormány közölte vele, hogy bebörtönzik, ha megteszi.

A berlini fal leomlása után a kutatók részére megnyitották a hármas számú krematóriumot.

1992 végén Heim Lansky kutató és négy munkatársa bement a hármas számú krematóriumba, amelyet 38 éve lakatoltak le.

A kutatók képtelenek voltak éjszakára a krematóriumban maradni!

Az épületet külső munkásokkal kellett újra lepecsételni, mert az Auschwitz-ban dolgozók közül senki sem akart hozzáérni.

A hármas számú krematóriumot végül lerombolták.

A felvétel 60 évvel ezelőtt készült. A kemencék között egy nő halvány körvonala látszik.

IRMA GRESE BÚCSÚLEVELE

Drága Édesapám, Drága Édesanyám!

Életem utolsó óráiban azt óhajtom, hogy olvassátok el gondolataimat, mint utolsó üdvözletemet. Hiszem és remélem, hogy Te, drága Apukám, nagyon jól ismered a lányodat, és mindig meg fogsz tartani jó emlékezetedben. Ezért az utolsó nagy kérésem Hozzád: vesd el magadtól minden szomorúságodat, minden bánatodat, ami gyötört Téged ezekben a hetekben. Nem azt kell mondanod: óh, bár. Nem, ez tévedés. A következőket kell gondolnod:

Irma, az én drága lányom, fiatal, bátor lány volt, aki tiszta német lelket örökölt a szeretett Édesapjától! Német bátorságom és merészségem adjon nekem erőt élni, és ha kell, meghalni! Ha a sors úgy határozott, hogy ilyen fiatalon elszakít engem e földi életből, akkor légy biztos abban, hogy akit bátornak, németek által el nem ítéltnek ismersz, tiszta lelkiismerettel és mindenekfelett büszkén megy az ismeretlenbe! A félelemnek vagy kétségbeesésnek egy cseppjét sem vagyok hajlandó beengedni a szívembe. Béke és hatalmas erő töltötte el helyettük a szívemet, e kettőbe kapaszkodom, és ezek lesznek hűséges társaim az utolsó leheletemig.

Sohasem volt szándékom bármilyen módon magasztalni magamat. De nem lesz meg nekik az a diadalittas örömük, hogy akárcsak egy picit is láthatnák, hogy megalázkodom. És bármit is gondolnak ők valamennyien, ha bárki kérdezi, mondjad meg nekik, drága Édesapám: igen, Irma mindig a lányom volt, és mindig a lányom lesz! Nem kell szégyenkezned miattam, mert én a kötelességemet teljesítem, hűségesen a Hazámhoz! Pontosan ugyanúgy, ahogyan én és mások teljesítettük a kötelességünket, úgy fogunk meghalni!

Én nem számítok, mivel túlságosan kicsi voltam. De azok, akik számítanak, tovább fognak élni, és remélhetőleg a hasonlót hasonlóval fogják visszafizetni! Még ha erre várni is kell egy ideig, eljön az idő, amely eltörli az igazságtalanságot.

Édesapám, járj emelt fővel, még ha nehéz is. De hiszem, hogy mindketten, Te és drága Édesanyám, olyan erősök lesztek, mint a Ti szerető Irma lányotok.

Mondjad meg drága barátaimnak, a nagynéniknek és a nagybácsiknak, hogy üdvözlöm őket; tartsanak meg emlékezetükben.

Édesanyám, bátyáim és nővéreim, búcsúzom Tőletek, és gondoljatok arra, hogy noha a testem meghal, mindig veletek leszek.

Az életem a bírók kezében van, de a becsületem nem!

Szerető lányotok:
Irma

(*Ford.*: *Tudós-Takács János*)

Tudós-Takács János:

KÖVETKEZETES VAGY SZÉLSŐSÉGES?

Napjaink politikai zsurnalisztikája könnyen osztogatja a „*szélsőséges*" címkét. Ha egy nézet vagy egy személy bizonyos köröknek vagy éppen az újságíróknak nem tetszik, akkor a lejáratás legolcsóbb eszközét választva rásütik a „szélsőséges" minősítést. Ilyenkor kísérlet sem történik annak megjelölésére, hogy *mihez képest,* mihez viszonyítva szélsőséges egy nézet vagy egy személy. Hasonló ez a „haladás" vagy a „haladó" szó használatához: *aki rokonszenves, azt haladónak nevezik,* és nem jelölik meg, hogy milyen irányban, *milyen cél* megvalósítása érdekében halad valami vagy valaki. Aki az újságíró megbízóinak érdekében tevékenykedik, az haladó, akinek más a célja, az maradi.

S ha ez a cél nemcsak különbözik a háttérben meghúzódó körök céljaitól, hanem ellentétes azokkal, akkor a cél, az irányzat és az azt képviselő személy „szélsőséges"!

Ha nem a politikai indulatok alapján, hanem világnézeti mélységben kívánjuk vizsgálni ezt a kérdést, három dologban kell tisztán látnunk.

1. Az egyik problémakör az *erkölcstan* területére tartozik. A négy sarkalatos erényre (okosságra, igazságosságra, mértékletességre és lelki erősségre), valamint a hitre és a reményre vonatkozóan feltétlenül érvényes igazság, hogy az erény középen áll két szélsőség között. Így például a lelki erősség (az igazi bátorság) arany középút a gyávaság és a vakmerőség között, az igazi hit a hiszékenység és a hitetlenség között és az igazi remény a vakhit és a kétségbeesés között.

Az erények között azonban van egy olyan is, amely mind a Szentírás, mind a természetes erkölcsbölcselet szerint a legfontosabb, és ez *az erények királynője: a szeretet.* Ez az erény kivétel a fenti szabály alól, a szeretetnek ugyanis nincs felső határa. Nem lehet túlzottan szeretni, következésképpen nem lehet szó „szélsőséges" szeretetről. Igaz, szoktak beszélni „majomszeretetről", de ha jobban megvizsgáljuk, kiderül, hogy az nem igazi szeretet, csupán torzképe annak. Szeretni ugyanis mindenekelőtt annyit jelent, mint valakinek az igazi javát akarni. Az ehhez társuló érzelmek szintén hozzátartoznak az emberi szeretethez, de a szeretet lényegét, jellegzetességét és állandóságának garanciáját a másik személy javát akaró akarati hozzáállás adja meg. Ez biztosítja pl. egy házasság stabilitását az érzelmi hullámzások és válságok közepette, és ez az alapja az életre szóló barátságoknak is. Ha teljes mélységben megértjük, hogy a szeretet lényege a másik személynek való jó akarása, akkor látni fogjuk, hogy a szeretetnek nincs és nem is lehet felső határa, hiszen a másik személynek akarható jó korlátlan, végtelen nagy lehet. Az Isten által teremtett ember végső célja, legfőbb java az Istenben elérendő örök boldogság. Akár tudja ezt valaki, akár nem, minden tettét ennek a korlátlan, örök boldogságnak az igézetében hajtja végre. Minden egyéb jóra (vagyonra, hatalomra és élvezetre) is tulajdonképpen azért vágyik mindenki, mert mindezekben a részleges javakban is a maradéktalan jóban való részesülést keresi. Aki tehát igazán szereti a másikat, a neki akart jót nem korlátozza, hanem – amennyiben ez rajta áll – a szeretett személyt a korlátlan, határtalan jóban kívánja részesíteni.

Nyilvánvaló az is, hogy nemcsak konkrét személyeket, hanem a Hazát is lehet (és kell is) szeretni, sőt elvont eszméket, ideákat is. A történelem tanúsága szerint voltak (nem is kevesen) akik a Hazáért a legdrágábbat, életüket áldozták, és a mindenkori zsarnokok gondoskodtak is róla, hogy a kereszténységnek minden korban számos vértanúja legyen.

A szeretetben tehát nincs túlzás, nincs „szélsőségesség". Ha egy ember egy általa halálosan szeretett eszmét (ami meggyőződése szerint az emberiség javát szolgálja) végsőkig szeret, abból minden gyakorlati következményt levon, a maga életében is alkalmaz és a közjó érdekében társadalmi szinten is alkalmazni kíván – akkor ez az ember nem „szélsőséges", hanem KÖVETKEZETES!

Persze, fel lehet tenni azt a kérdést, hogy nem téved-e az illető annak megítélésében, hogy tényleg a közjót szolgálja-e az adott eszme. Ezért minden elfogulatlan vitának helye van ezzel kapcsolatban – akár a sajtóban is. Más azonban az elfogulatlan, tudományosan megalapozott, megkülönböztetéseken és érveken alapuló vita, és más a címkéző, a másik személyét kigúnyoló, lejárató minősítés, becsmérlés, tudatos ferdítés és rágalmazás. Aki így jár el (sokszor meg sem értve a kigúnyolt, becsmérelt nézetet), nem érvel, hanem unalomig szajkózott, mások által sugallt (vagy éppenséggel előírt) politikai dogmákat ismételget – érvek nélkül. Miként *Mindszenty* mondotta: *„Az igazság akkor is igazság marad, ha csak egy szem látja. De akkor is igazság marad, ha egyetlen szem sem látja!"*

2. A másik, amivel tisztában kell lennünk, az az, hogy a politika a lehetőségek művészete. Ezért a politikusnak – éppen célja elérése végett – sokszor kompromisszumokat kell kötnie, le kell mondania átmenetileg bizonyos céljai megvalósulásáról – egy nagyobb jó elérése érdekében. Közben viszont kettőre mindig ügyelnie kell, ha nemcsak egyszerűen politikus, hanem egy világnézetnek elkötelezett híve is: *célját sohasem szabad feladnia, és nem szabad olyan eszközöket igénybe vennie, amelyek erkölcsileg rosszak.* A világnézetileg elkötelezett politikus számára – Talleyrand-tól eltérően – nem a politikai hiba, hanem *az erkölcsi gazság a legfőbb rossz!* Az a politikus, aki ezt az elvet soha nem téveszti szem elől, nem „szélsőséges", hanem KÖVETKEZETES!

3. A harmadik, amit nem szabad elfelejtenünk, az az, hogy a tömeges méretű rossz tapasztalat, amelyet az emberiség századunkban szerzett egyes, szélsőségesnek mondott diktatúrák gyakorlata folytán, nem abból eredt, hogy az illető diktátorok következetesen ragaszkodtak meggyőződésükhöz, hanem abból, hogy céljuk elérése érdekében a legerkölcstelenebb eszközök használatától sem riadtak vissza. Sőt, számukra az erkölcsösség nem is volt kategória, hanem a gyakorlati hasznosságot tették meg az igazság és a helyes cselekvés kritériumává. A Gulág, az Andrássy út 60. vagy a Jászai Mari tér 2. borzalmai, az egyéb XX. századi tömeggyilkosságok nem egy „szélsőséges", vagyis túlzott következetességgel véghezvitt eszme szülöttei, hanem a teljes erkölcsi gátlástalanság következményei! Természetesen *a keresztény ember számára a marxizmusnak az eszméje is téves, nemcsak a gyakorlata volt bűnös.* Hiszen alapjában tagadja azt, ami a keresztény számára szent: Istent, Hazát, Családot és Nemzetet. Önmagában véve ez a tan, mint tan sohasem eredményezett volna erőszakos diktatúrát és tömeggyilkosságokat, ha nem párosul az ellenvéleményeket tűzzel-vassal megsemmisítő erkölcsi gátlástalansággal. Ha egy (akár téves) eszmét következetesen képvisel valaki és annak társadalmi méretű megvalósulásáért küzd, de szóba áll mások tudományosan megalapozott, elfogulatlan érvelésével, vagyis türelmes a másképpen gondolkodók irányában, akkor sohasem válik az emberiség közellenségévé.

Nem a szélsőségesnek kikiáltott elvi következetességtől, hanem az *erkölcsi gátlástalanság* és az ebből fakadó embertelen türelmetlenség legmélyebb alapjától, *az isteni erkölcsi törvényektől való elfordulástól kell félteni népünk és az egész emberiség jövőjét.* Nem Eleázár volt szélsőséges, aki nem volt hajlandó a vallása által tiltott húst megenni, hanem az őt erre kényszeríteni akaró hatalom volt vele szemben türelmetlen és agresszív. S azt, hogy ilyen erők kezébe sohase kerüljön hatalom, nem a türelmetlenség légkörét árasztó mai zsurnalisztika szolgálja, hanem korunkban, az elvtelen megalkuvások és árulások korszakában azok az emberek szolgálják, akik *mások ellenvéleményét tiszteletben tartva, elveikben és életük példájával meggyőződésük mellett végsőkig kitartanak!*

FIGYELEM!

Felhívjuk tisztelt előfizetőink és megrendelőink figyelmét, hogy a borítékban küldött pénzküldeményekért, sem a POSTA, sem a KIADÓ nem vállal felelősséget. Az előfizetést rózsaszínű postai csekken szíveskedjenek küldeni.

Köszönettel: a Kiadó

Hungária Szabadságharcos Mozgalom elérhetősége az Interneten:
http://www.szittya.com
e-mail: hszm@szittya.com

SZITTYAKÜRT
A HUNGARISTA SZELLEM LAPJA
Megjelenik minden hó 15-én
Tiszteletbeli főszerkesztő: MAJOR TIBOR
Felelős szerkesztő: GEDE TIBOR
Főmunkatárs: TUDÓS-TAKÁCS JÁNOS
Olvasószerkesztő: UNGVÁRI GYULA
A Szerkesztőség e-mail címe: szittyakurt@yahoo.com
A közlésre szánt írásokat, olvasói leveleket a szerkesztőség e-mail címére kérjük küldeni. A lényeget nem érintő rövidítések jogát a szerkesztőség fenntartja.
Kiadó: GEDE TESTVÉREK BT.
Levélcím: 1385 Bp. 62. Postafiók 849.
Telefon: (06-1) 349-4552
E-mail: gedetestverek@yahoo.com
Előfizetés: Magyarországon egy évre 4000 Ft,
Egyes szám ára: 280 Ft
Külföldre előfizetés: Egy évre 10 000 Ft
Hungária Szabadságharcos Mozgalom
P.O Box. 35245, Puritas Station Cleveland, Ohio 44135, U.S.A.
ISSN 1215-5489

TILTOTT GYÜMÖLCS!

ELHALLGATOTT ÉS TILTOTT KÖNYVEK

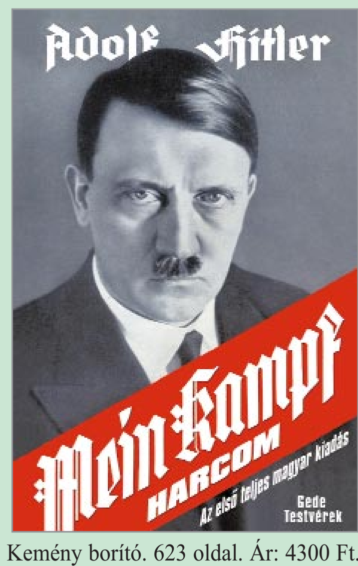
Ksz. 57. C. A. MACARTNEY
OKTÓBER TIZENÖTÖDIKE
(A modern Magyarország története 1929–1945. I–II. Rész)
Közel ötven év után jelent meg először magyarul a kiváló brit történész hatalmas, két kötetes (közel 1300 old.) főműve a Horthy-korszakról. A szerző számos alkalommal volt Magyarországon hosszabb-rövidebb ideig. Személyesen ismerte a korszak legtöbb magyar közéleti személyiségét és kitűnően megtanult magyarul. Nincs részletesebb vagy pártatlanabb mű sem magyar, sem idegen nyelven, amely tárgyilagosabban, elfogulatlanabbul ismertetné a Horthy-korszak történetét. A magyar modern történetírásban ismeretlen pártatlansága miatt mára e nélkülözhetetlen könyv „politikailag inkorrektté” vált.
Kemény borító. 1288 oldal. Ár: 9000 Ft

Ksz. 52. NESTA H. WEBSTER
TITKOS TÁRSASÁGOK ÉS FELFORGATÓ MOZGALMAK
A titkos társaságok és felforgató mozgalmaknak nemzetközileg elismert legtekintélyesebb angol kutatójának alaposan dokumentált, tudományos igényű főműve a társadalmi és erkölcsi rend felforgatására törő baloldali mozgalmak és forradalmak folyamatát az első keresztény évszázadoktól nyomozza végig a Gnosztikusoktól az Orgyilkosok, a Templomosok, a zsidó kabbalisták és a Szabadkőművesek, illetve az Illuminátusok mozgalmain át a modern nyílt és titkos felforgató társaságokig.
Kemény borító. 506 oldal. Ár: 3200 Ft.

Ksz. 29. SZÁLASI FERENC
HUNGARIZMUS I. A CÉL
A Nemzetvezetőnek lehet az olvasó ellensége vagy híve, szeretheti vagy gyűlölheti, de ha méltó akar lenni emberi mivoltához, és ha csak egy szikrányi igazságérzet él benne, nem alkothat ítéletet a magyar történelem máig ható legnagyobb nemzeti mozgalmáról és Vezéréről pusztán ellenségei gyűlöletteljes torz tükrén keresztül. Ne elégedjen meg kevesebbel, mint a tiszta igazsággal! A dokumentumkötet tartalmazza a Nemzetvezető valamennyi alapvető tanulmányát és főbb beszédeit.
Kemény borító. 344 oldal. Ár: 2500 Ft.

PROHÁSZKA OTTOKÁR
AZ ÉN ANTISZEMITIZMUSOM
A néhai lánglelkű székesfehérvári püspök szobrát a liberális, kommunista erők a legelsők közt döntötték le 1945-ben. A ma is izzó gyűlöletet a püspök harcos nemzeti és jobboldali elkötelezettsége mellett hazánk legvitatottabb tabu kérdéséről hangoztatott nézeteivel váltotta ki. A kötet tartalmazza a püspök valamennyi megnyilatkozását, ebben a nemzeti kulcskérdésben.
Kartonált. 228 oldal. Ár: 1350 Ft.

MEGJELENT AZ ELSŐ TELJES MAGYAR KIADÁS!

Kemény borító. 623 oldal. Ár: 4300 Ft.

IZRAEL SAHAK
ZSIDÓ TÖRTÉNELEM, ZSIDÓ VALLÁS ÚJ
(Háromezer év súlya)
A néhai izraeli professzor könyve valóságos bomba, amely szétrobbantja a liberális naiv hiedelmet a zsidók „tiszteletreméltó” vallásáról. Bemutatja az olvasónak, hogy miként alkalmazzák ma Izraelben a Talmud gyűlölettel telt tanítását. Elképesztő példákkal bizonyítja azon számos nem-zsidó kutató állítását, miszerint a Talmud gyűlöletét a nem-zsidók iránt a zsidók Izraelben ma is hiszik, nyíltan vallják és alkalmazzák a mindennapi életben, és ez a gyűlölet áthatja az egész zsidó társadalmat. E vallás lényege a zsidók szeretete és minden nem-zsidó végtelen megvetése és gyilkos gyűlölete.
Kartonált. 200 oldal. Ár: 1800 Ft.

Ksz. 49. DAVID IRVING
FELKELÉS!
(Egy nemzet küzdelme: Magyarország 1956)
A szerző korunk legolvasottabb és legtöbb vitát keltő újraértékelő történésze. A több mint harminc, a valódi történelmet kutató, a tabutémákat is bátran tárgyaló művével világszerte kiérdemelte az olvasók tiszteletét. A magyar forradalomról írt korszakalkotó sikerkötete szenvedélyes vitákat váltott ki, külföldön és hazánkban egyaránt. Az első kiadás hatalmas sikere után ezrek véleményét összegezve a legjobb könyv 56-ról.
Kemény borító. 661 oldal. Ár: 4000 Ft.

10% KEDVEZMÉNY A SZITTYAKÜRT ELŐFIZETŐINEK!

Ksz. 59. PATRICK J. BUCHANAN
A NYUGAT HALÁLA
(Hogyan veszélyezteti a kihaló népesség és a bevándorlók inváziója országunkat és civilizációnkat.)
A Nyugat haldoklik. Európában és az Egyesült Államokban egyre csökkennek a születési mutatók, amely a bevándorlással párosulva a világhatalomban végbemenő kataklizma-szerű változáshoz vezet, minthogy a bevándorlás minden nyugati országot és nemzetet eláraszt. Feltárja annak részleteit, hogyan tűnik el a Földről egy civilizáció, kultúra és erkölcsi rend. Időszerű, provokatív tanulmány.
Kemény borító. 297 oldal. Ára: 3500 Ft

Ksz. 34. TORMAY CÉCILE
BUJDOSÓ KÖNYV I-II. köt.
A magyar irodalom legjelentősebb írónőjének hatalmas világsikert aratott maradandó műve megrendítő, személyes beszámoló a történelmi Magyarország összeomlásáról és az 1918-19-es zsidó-bolsevik forradalmakról. A nemzetközileg elismert írónő ezzel a könyvével vált „fekete báránnyá” irodalmunkban. A könyv több mint hatvan év után most jelent meg először hivatalos hazai kiadásban.
Kemény borító. 501 oldal. Ár: 3500 Ft.

Ksz. 43. RICHARD E. HARWOOD
A HATMILLIÓS ZSIDÓ MÍTOSZ NYOMÁBAN
A klasszikusnak számító mű a második világháborús angol háborúgépezet propagandaosztályának egyik máig élő rémhírét, a gázkamrák, illetve a holocaust legendáját szedi ízekre szigorúan tudományos módszerrel. Az alapos vizsgálat után a legendából nem marad más, mint aminek készült: gyermeteg rémhír és a nem zsidó társadalmat terrorizáló és zsaroló fegyver.
Kartonált. 132 oldal. Ár: 950 Ft.

Ksz. 28. ULICK VARANGE
IMPERIUM
A történelem és a politika filozófiája
A szerző az amerikai születésű Francis Parker Yockey, Amerika és Nyugat-Európa radikális jobboldalának eszmeiségét máig meghatározó gondolkodó volt. 1948-ban Spengler nyomdokán, drámai hangvételű, profetikus művében a hanyatló európai ember és kultúra megmentését kísérelte meg. Ez a nagyszerű, lenyűgözően inspiráló könyv méltán a radikális jobboldal Bibliájaként ismert.
Kartonált. 611 oldal. Ár: 2700 Ft.

Ksz. 24. JOHANNES ÖHQUIST
A FÜHRER BIRODALMA
Végre! A Harmadik Birodalomról szóló tízezernyi zsidó kiadvány gyűlöletével, áltudományosságával, rágalmaival szemben ez a kötet pusztán csak a bizonyítható történelmi tényeket állítja. De ez is elég, hogy az olvasóban egy világ omoljon össze. Tények a hazugság ellen!
Kartonált. 342 oldal. Ár: 1800 Ft

Ksz. 40.
A TALMUD MAGYARUL
(Héber eredetiből fordította Luzsénszky Alfonz)
Ezúttal a zsidó „magasztos morál”, „mély bölcsesség”, „csupa ész és felvilágosultság” Nagy Könyvét, a Talmudot ajánljuk, a magyar bíróságok által többszöri alapos nyomozás és vizsgálat után hitelesített fordításban, amely minden Talmud körüli vitát elsöpör.
Kartonált. 208 oldal. Ár: 1050 Ft.

Ksz. 60. DAVID IRVING
NÜRNBERG AZ UTOLSÓ CSATA
A világtörténelem legvéresebb világnézeti háborújának utolsó aktusa az úgynevezett nürnbergi „háborús bűnösök” pere volt. A bécsi börtönből nemrég szabadult világhírű angol történész könyve első alkalommal ismerteti pártatlanul magyar nyelven a per lefolyását. A korábban még soha közzé nem tett naplókat és dokumentumokat felhasználva közvetlen közelről vizsgálja meg a huszadik század legjelentősebb perét, amely a történelmi tények alapján a jog és igazság szolgáltatás nyilvánvaló megcsúfolása volt.
Kemény borító. 407 oldal. Ára: 4300 Ft.

Ksz. 50. DAVID IRVING
APOKALIPSZIS 1945. DREZDA ELPUSZTÍTÁSA
1945. február 13-áról virradó éjjel Sztálin demokrata szövetségesei Drezda bombázásával az európai történelem legnagyobb tömeggyilkosságát hajtották végre. Ez a barbár gonosztett még a Hirosimára ledobott atombomba borzalmait és áldozatai számát is felülmúlta. Irving beszámolója percről percre, óráról órára mondja el e páratlan tragédia borzalmait és tárja fel annak történelmi hátterét. Tényekkel bizonyítja, hogy a bombázás célja a civil lakosság körében elérhető legnagyobb pusztítás volt.
Kemény borító. 344 oldal. Ár: 3500 Ft.

Ksz. 47. MARCEL LEFEBVRE ÉRSEK
NYÍLT LEVÉL A TANÁCSTALAN KATOLIKUSOKHOZ
A híres francia érsek számos könyvben hívta fel a katolikusok figyelmét a Második Vatikáni Zsinat határozatainak szándékosan megtévesztő, a hívek lelki- és hitéletét súlyosan zavaró voltára. Ebben a könyvében is bátran szembeszáll a katolikus egyházba behatolt liberális tanokkal, amelyekkel a szabadkőművesség át akarja alakítani az Egyházat és a hívek vallási életét.
Kartonált. 211 oldal. Ár: 1350 Ft.

Ksz. 46. DR. NAGY SÁNDOR
A MAGYAR NÉP KIALAKULÁSÁNAK TÖRTÉNETE
Az őstörténeti irodalmunk egyik legfontosabb alapműve eddig többnyire csak az emigrációban volt ismert. A szerző az Árpád-kori 63 kötetnyi oklevélgyűjteményt feldolgozva írta meg népünk kialakulásának történetét. A hatalmas mennyiségű oklevél alapján bizonyítja a magyar kultúra és a magyar nép korabeli sumér eredetét.
Kartonált. 316. oldal. Ár: 1700 Ft.

ELRABOLT ORSZÁGRÉSZEINK ÉS VÉREINK VISSZACSATOLÁSÁNAK HATALMAS FILMDOKUMENTUMAI

Ksz. 2.
ÉSZAK FELÉ!
Készült: 1938-ban. 60 perc

DÉL FELÉ!
Készült: 1941-ben. 25 perc
Ez a két film együtt

Ksz. 3.
KELET FELÉ!
Készült: 1940-ben. 90 perc
Fekete-fehér
Ez a dokumentumsorozat örök tanúbizonyság az elrabolt országrészek népének végtelenül boldog, önfeledt szabad akaratnyilvánításáról. Egyben felidézi azokat a felejthetetlenül örömkönnyekben úszó napokat, amelyek újra eljövetelére minden igaz magyar vár, melyről lemondani nem tud és nem is akar, mert őseink kihullt vére és emléke kötelez.
Ár: VHS 2350 Ft. darabja, DVD 4000 Ft darabja.

LENI RIEFENSTAHL
A HIT GYŐZELME
Az 1933-as Birodalmi Pártnapok filmje
Leni Riefestahlt sokáig elveszettnek hitt első mesterműve, A hit győzelme volt az első, amelyben új eszközöket alkalmazott és sajátos eljárásokat fejlesztett ki, hogy a nézőt áthassa a milliókat lelkesítő mozgalom szellemisége. A film nagyban hasonló a későbbi Akarat diadala felépítéséhez. A hit győzelme mély bepillantást nyújt a nemzetiszocialista világnézetet átható hit és hősiesség ma már szinte ismeretlen, de ma is tiszteletet keltő és magával ragadó szellemébe.
Eredeti német hang, magyar felirat.
Fekete-fehér. 82 perc
Ár: VHS. 2350 Ft. DVD. 4000 Ft

Ksz. 7. TED PIKE
A MÁSIK IZRAEL
Ez a keresztény társadalmat álmából felrázó dokumentumfilm hiteles zsidó források alapján bizonyítja, hogy létezik egy tendencia, amely a „kiválasztott népet” hazánk és az egész világ urává törekszik tenni. A kamera által a néző eljut a féltig titkos zsidó iratokhoz, amelyek állatoknak tekintik a nem zsidókat és esküvel fogadják a felettük való uralmat. Ez egy olyan dokumentumfilm, amit minden kereszténynek látnia kell. Színes 60 perc.
Ár: VHS 2400 Ft, DVD 4000 Ft.

FÁJDALMAS MEGTÉVESZTÉS ÚJ
A szeptember 11.-i támadás kritikus vizsgálata
Az USA kormánya a szeptember 11.-i támadásért az Al Kaida-t és Oszama bin Laden-t tette felelőssé. Elfogásáért egy országot bombáztak szét, és ártatlanok tízezreit ölték meg. Az első döbbenet után az áldozatok hozzátartozói számos kérdést tettek fel, amelyekre az USA kormánya máig sem adott kielégítő választ. A hivatalos magyarázatok után, nincs itt az ideje, hogy Ön is megismerje a világtörténelem legnagyobb megtévesztését, a független kutatások eredményeit, melyek a támadásnál is sokkolóbbak?
Színes, 90 perc.
Ár: VHS. 2350 Ft, DVD. 4000 Ft

Ksz. 4. LENI RIEFENSTAHL
AZ AKARAT DIADALA
(A nemzetiszocializmus igaz szelleme)
A világhírű filmrendező dokumentumfilmje az 1934-es Nemzetiszocialista Pártnapokról világszerte elismert, mint a filmművészet utolérhetetlen, lenyűgöző remekműve. A művészet erejével sajátos, ragyogó technikával hűen tárja elénk Hitler történelmi egyénisége által meghatározott Mozgalom szellemiségét, amely megnyerte milliók tiszteletét, szeretetét és odaadását. A digitálisan feljújított új DVD-kiadás minden korábbi változatnál kiválóbb minőségben nyűgözi le a nézőt.
Eredeti német hang, magyar felirat.
113 perc.
Ár: VHS 2500 Ft, DVD 4000 Ft.

LENI RIEFENSTAHL
OLIMPIA
Ksz. 5.
I. RÉSZ – A NÉPEK ÜNNEPE
Ksz. 6.
II. RÉSZ – A SZÉPSÉG ÜNNEPE
Ez a mély benyomást keltő film több mint félévszázad után is bámulatba ejti lélegzetelállító jeleneteivel a nézőt. Mindmáig ez a legjelentősebb sportfilm, amely az 1936-os berlini XI. Olimpiai Játékokat mutatja be, a világ ifjúságának tiszteletére és dicsőségére dedikálva.
Eredeti német hang, magyar felirat.
I. rész 115 perc.
Ár: VHS 2500 Ft, DVD 4000 Ft.
II. rész 89 perc.
Ár: VHS 2400 Ft, DVD 4000 Ft.

MINDEN KOMOLY JOBBOLDALI OTTHONÁNAK EGYIK DÍSZE A HITLER HÁBORÚJA POSZTER

Méret: 83,5x59,5 cm, kiváló minőségben. Ár: 2000 Ft.

A könyvek és videók megrendelhetők postai utánvétellel: **GEDE TESTVÉREK BT.** 1385 Bp. 62, Pf. 849. Tel.: (36-1) 349-4552. E-mail: gedetestverek@yahoo.com
Szintén beszerezhetők személyesen a kiadó telephelyén: Budapest, XIII. ker., Hollán Ernő u. 37. (földszint), valamint kaphatók minden jobb nemzeti könyvterjesztőnél.